

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ

ΨΥΧΡΟΝ ΠΥΡ

(θεατροποιήματα)

ΑΘΗΝΑ 2005

Copyright: Κωνσταντίνος Μπούρας
Σμολένσκη 22
114 72 Αθήνα
Τηλ. 210-3619249
E-mail: konstantinosbouras@tee.gr
web-site: www.konstantinosbouras.gr

Έργα του ιδίου:

Ο Πορφυρός Ήλιος του Έρωτα και του Θανάτου, Τέχνη και Λόγος 1987.
Άγουρος Έρω, Τέχνη και Λόγος 1988.
Η Κοιλιάδα των Νεκρών Ερώτων, Πλέθρον 1990.
*Έρω*ς Ηλιότροπος, Πλέθρον 1993.
Ο ποιητής του Abdeljebbar, Πλέθρον 1995.
*Αγαύης Έρω*ς, Οδυσσέας 1995.
Η Φωνή του Μανδραγόρα, Οδυσσέας 1997.
*Έρω*ς Τριμαργικός, Πλέθρον 1997.
Στον Αστερισμό της Εκάτης, Δωδώνη 1997.
*Έρω*τες Γυρίνων και Κρίνων, Οδυσσέας 1998.
*Έρω*ς Παλίμψηστος, Το Ροδακίό 1999.
Le Chant de la Mandragore, La Bruyère, Paris 1999.
Ο Θάνατος του Ευριπίδη, Δωδώνη 1999, 2000 (δεύτερη έκδοση βελτιωμένη).
Palmiers et Mandragores, L'Harmattan, Paris 2000.
Το "Μετά" της Τραγωδίας, Οδυσσέας 2000.
Όρθρος Αιώνος, Δυτικές Ινδίες 2000.
Η Μεταφυσική του Έρωτα, Οδυσσέας 2002.
Ερωτικά Μοιρολόγια, Παρουσία 2003.
Ερέτης Ιώδους, Δυτικές Ινδίες 2004

ΑΛΦΑ

Καιρός ν' αρχίσουμε να λέμε τις αλήθειες μας
Γιατί ο πλανήτης δεν αντέχει άλλα ψέμματα, προφάσεις και δικαιολογίες.

Η αλήθεια θα μας απελευθερώσει.
Η αλήθεια πάντα μας απελευθερώνει.

«Είμαι ένας πρίγκιπας» μου λες. «Όμως κανείς δεν το γνωρίζει».
«Το ξέρω εγώ» σου λέω. «Κι αυτό είναι αρκετό».

«Ανέβα στην πλάτη μου να πετάξουμε σε άλλους ουρανούς»
μου λες, «όπου δε χρειάζεται να ιδρώνεις και η ευτυχία είναι εφικτή».

«Ο πλανήτης που ψάχνεις» σου λέω «ονομάζεται Γαία
Και μπορεί να γίνει η Εστία που αναζητά η ψυχή σου
Φτάνει να εργασθούμε όλοι μαζί εν ομονοία. Και ο πρίγκιπας
Και ο ζητιάνος είναι το ίδιο σημαντικοί, γιατί έχουν και οι δυο
Τη σπίθα του Θεού εντός τους. Αυτό μην το καταφρονάς».

«Τι θα κάνεις αν δεν ξανάρθω;» μου λες. «Έλα στην αγκαλιά μου»
Σου απαντώ «και θα σε τραβήξω στον Όλυμπο, εκεί που απήγαγε ο Δίας
Το Γανυμήδη. Θα σε ταΐσω αμβροσία, θα σε ποτίσω νέκταρ,
Θα σε βαφτίσω στα νάματα της ψυχής μου της πιο ακριβής,
Εκείνης που δε χαρίζω στους περαστικούς,
Και μετά – αν θέλεις, αν μπορείς – γύρνα πίσω στη λάσπη.
Αν αυτό σου είναι αρκετό, τότε εσύ δε μου αρκείς.
Θέλω να είμαι ο κόσμος σου. Θέλω να είσαι ο κόσμος σου.
Κι αν ο κόσμος σου είναι ρυπαρός η ψυχή μου θα πετάξει
Προς τα ουράνια. Και θα με χάσεις».

«Δε θέλω να σε πληγώσω και δε θέλω να πληγωθώ» μου λες.
«Δε γίνεται να πληγωθώ περισσότερο» σου απαντώ.
«Έχω μάθει ν' απαντάω στα χτυπήματα με χάδι
Και στο μίσος με αγάπη, και στην έχθρα με συμπόνοια,
Γιατί όλοι οι άνθρωποι έχουμε δίκιο, αφού όλα όσα κάνουμε
Όλα όσα λέμε, όλα όσα απαιτούμε και διεκδικούμε
Είναι γιατί μας λείπει αγάπη, η θαλπωρή εκείνη της Εστίας
Όπου όλοι είμασταν ακριβοί και κανένας μονάκριβος».

«Δεν μπορώ να σου υποσχεθώ τι θα γίνει αύριο,
δε θέλω να δεσμευθώ» μου λες.
«Μα τα μόνα δεσμά που υπάρχουν είναι τα δεσμά της αγάπης»
Σου απαντώ. Φύγε και ξαναέλα σε χίλια χρόνια. Θα είμαι εδώ
Και θα περιμένω. Σβήσε το χθες. Λησμόνα το αύριο.
Δεν υπάρχει παρά ένα αχανές ατελείωτο τώρα».

«Είμαι φεύτης και μυθομανής» μου λες. «Έχω μάθει να υποδύομαι
Τους ρόλους που οι άλλοι περιμένουν από μένα».

«Είναι γι' αυτό που κλαις» σου απαντώ «και ο πόνος σπαράζει
Τα σωθικά σου. Γιατί κινδύνεψες να χάσεις τον εαυτό σου».

«Πόσος πόνος χωράει στην καρδιά ενός ανθρώπου» με ρωτάς.
«Όσος ακριβώς πόνος έχει προκαλέσει στους άλλους» σου απαντώ.
«Ούτε ένα σπυρί παραπάνω. Γιατί ο Πανάγαθος είναι ακριβοδίκαιος
Και μας δίνει μόνο τις δοκιμασίες εκείνες που μπορούμε ν' αντέξουμε».
«Νιώθω μερικές φορές ότι μας υπερεκτιμά».
«Εκείνος βλέπει όχι μόνο αυτό που είμαστε, αλλά εκείνο
Το Ωραίο, το Μεγάλο και το Αληθινό που θα γίνουμε».

«Δε θέλω να μου λες *σ' αγαπώ*» με πυροβολείς. «Πήγα μ' άλλους πολλούς
Μέχρι να σε ξανασυναντήσω».
«Κι εγώ θα μπορούσα να σου πω το ίδιο. Όμως δεν είναι αλήθεια.
Εγώ όταν είμαι με κάποιον χάνομαι στα μάτια του. Αν όμως το απαιτείς
Μπορούμε να αγωνισθούμε».
«Όχι, δε χρειάζεται να με συναγωνιστείς στους εραστές».
«Βλέπεις; Τώρα πονάς εσύ. Υπήρχε κάποτε ένας φιλόσοφος
Που δεν είχε κάνει ποτέ έρωτα. Όταν ήμουν έφηβος μου χάρισαν ένα βιβλίο
του. *Η έννοια της αγωνίας*. Λέει ότι ο ανθρώπινος πολιτισμός προχωράει
Με άλματα, όταν ένας άνθρωπος ανακαλύψει κάτι.
Έρθε η ώρα τώρα ν' ανακαλύψουμε την αγάπη,
Για τον εαυτό μας πρώτα, κι ύστερα για τους άλλους
Και προπάντων για τη Μητέρα μας της Γαία,
Για τον Πατέρα μας που βρίσκεται στους Ουρανούς,
Για τον Ήλιο και την Εστία,
Για τον Άλφα και την Ωμέγα».

«Με ζάλισες. Με πονάει το ηλιακό μου πλέγμα. Μου έδωσες
Υπερβολική δόση τρυφερότητας. Θα ξαναέρθω μία φορά. Καλή χρονιά».
«Καλό βράδυ» σου απαντώ.

Καιρός ν' αρχίσουμε να λέμε τις αλήθειες μας.
Η αλήθεια θα μας λυτρώσει, όπως έλεγε η μητέρα μου.
Η Αλήθεια πάντα μας λυτρώνει.
Και μαζί με εμάς τη Γη.

Να είσαι καλά μανούλα εκεί ψηλά που βρίσκεσαι.
Σ' ευχαριστώ που μου παραστέκεις.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

«Το απωθημένο των αγγέλων είναι η αγάπη»
Έγραψε κάποιος απογοητευμένος σε τοίχο των Εξαρχείων
Κι ένας μαύρος μαρκαδόρος του απαντούσε
Με ακατονόμαστες βρισιές.

Ποιος μας είπε και μας έπεισε ότι η Κόλαση και το Καθατήριο
Είναι κάπου αλλού;

Κερδίζουμε κάθε μέρα το φιλί και τον άρτον τον επιούσιον
Ο καθένας όπως του αναλογεί
Και δικαιούται.

Γιατί όλ' αυτά γίνονται για να μάθουμε ν' αγαπάμε.
Ο έρωτας αποκλείει τον οίκτο
Και η αλαζονία τη σωτηρία.

Κανείς δεν είναι ιδιοκτησία κανενός
Κι όποιος θέλει ν' ανήκει κάπου
Προσβάλλει το θεό που κρύβει εντός του.

Συγχώρεσέ με Κύριε
Γιατί σ' αναζήτησα παντού όπου υπάρχουν
Ποδοπατώντας και αδιαφορώντας για το προφανές:
Το σώμα μου. Τις άπειρες εκφάνσεις, χρώματα και μουσικές
Που περικλείει αυτός ο απειροελάχιστος κόκκος άμμου.

Τώρα πρέπει να ξαναγυρίσω στον εαυτό μου,
Να τον θεραπεύσω, να τον λατρέψω
Και τότε – τότε ίσως λέω –
Μπορεί να έρθει κάποιος να με σεβαστεί
Και να μ' αγαπήσει.
Γιατί το αξίζω. Όλοι οι άνθρωποι το αξίζουν
Όμως δεν ξέρουν πώς να το κατακτήσουν
Και το αγοράζουν, το νοικιάζουν ή το απαιτούν.
Υποκατάστατα αληθούς ευδαιμονίας.

Δώσε Κύριε να είναι αρκετός ο βίος μου
Για να ολοκληρώσω το μέγα έργο.

Όλ' αυτά γίνονται για να μάθουμε ν' αγαπάμε,
Αφού πρώτα ανακτήσουμε τον εαυτό μας,
Και τον θεραπεύσουμε.

Ελευθερία. Θάνατος απλώς δεν υπάρχει.

ΤΑΠΕΙΝΟΤΗΤΑ

Έμεινα μέρες μακριά από τη θάλασσα
Για να κρατήσω όσο γίνεται περισσότερο
Την ευωδία του έρωτά σου

Κι όταν επιτέλους λούστηκα μοσχοβόλησε όλη η πλάση.
Τον ηλιακό άγγελο καλώ που κατοικοεδρεύει εντός σου
Να σμίξει με το δικό μου άγγελο σ' ατέλειωτο γιορτάσι
Εκεί όπου δεν έχει Δευτέρα και Παρασκευή
Εκεί που κάθε μέρα είναι Κυριακή
Μία ατέλειωτη γιορτή στη δόξα του Δημιουργού

Εκείνου που δε θέλει τα παιδιά του στερημένα,
Που δε θέλει να σέρνονται ορφανά
Και να ζητιανεύουν στις γωνίες,
Εκείνου που μας έπλασε όρθιους για να μην γονατίζουμε
Παρά μόνο στο πέρασμά Του.

Κι αν αμάρτησα που σ' αγαπώ τόσο πολύ
Είναι που τιμώ τον άγγελο εντός σου
Είναι που επιχειρώ να ζεσταθώ και να ζεστάνω την καρδιά σου
Με τη θαλπωρή της Εστίας

Είναι που δε θέλω να σε ξαναδώ να σέρνεσαι
Λαβωμένο στους δρόμους σαν αδέσποτο σκυλί
Είναι που δε θέλω κι εγώ να γυρίζω στ' ανήλιαγα στενά
Ζητιανεύοντας έναν κόκκο αγάπης

Γιατί το αξίζεις και το αξίζω
Να υπάρχουμε κάτω από τον Ήλιο ευθυτενείς,
Περήφανοι και ταπεινοί,
Γιατί τίποτα δεν είναι αληθινά δικό μας
Εκτός από τους καρπούς της Αγάπης.

Κι όσο μακριά μου κι αν βρίσκεσαι
Εγώ κολυμπώ σε μια θάλασσα
Που φέρει το άρωμά σου.

ΠΟΘΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ

Κοιμάμαι και ξυπνάω μέσα στη γλύκα του φιλιού σου
Την απροσμέτρητη.

Για έναν γράφουμε
Για έναν γινόμαστε αυτό που είμαστε

Δημιουργούμε όμως για όλους
Γιατί όταν έστω κι ένας σε αυτόν τον πλανήτη
Κατακτήσει την ευτυχία
Τότε όλη η Ανθρωπότητα κάνει ένα ποιοτικό άλμα
Όπως θα έλεγε ο θλιμένος φιλόσοφος.

Κοιμάμαι και ξυπνάω μέσα στη γλύκα του φιλιού σου
Την απροσμέτρητη.
Κανένας δεν μπορεί να σε αγαπήσει όπως εγώ
– Εκτός ίσως από τον εαυτό σου –
Αν δεν ήταν τοξινωμένος από τον έρωτα δίχως αγάπη
Αν δεν είχε πνιγεί σε φιλία που έζεχναν από μίσος.

Κοιμάμαι και ξυπνάω μέσα στη γλύκα του φιλιού σου
Την απροσμέτρητη.
Κανένας δεν μπορεί να σε αγαπήσει όπως εγώ.
Κι αν ποθήσεις άλλα μαξιλάρια
Κι αν νοθεύσεις την αγάπη μου με άλλες αγκαλιές
Θα είναι μόνο και μόνο για να καταλάβεις
Ότι εμένα με κατέχει πόθος αθανασίας.
Μπορώ να γίνω τα πάντα για σένα
Όμως δεν θα καταδεχτώ ποτέ να παίξω
Την πανάρχαιη κωμωδία της ζήλειας
Αφού θα είμαι εγώ για σένα
Περισσότερο από άντρας και γυναίκα
Περισσότερο από πατέρα και μητέρα
Περισσότερο από γιος και αδελφή.

Για έναν γράφουμε όλοι. Για έναν ξημεροβραδιαζόμαστε.
Για έναν παρακαλάμε το θεό να τον φωτίσει.

ΕΥΤΥΧΙΑ

Επιτέλους δύο σφαίρες που χορεύουν αρμονικά
Με ευγνωμοσύνη στο Δημιουργό τους.
Επιτέλους δύο άνθρωποι που δεν περιορίζονται στα μέλη τους,
Αρτιμελείς.
Επιτέλους μία χαρά σε τέσσερα χείλη
Και η αγάπη που ξέρει να μιλά
 Να μην απαιτεί τίποτα και να τα παίρνει όλα.
Επιτέλους δύο ψυχές λαβωμένες
 που δεν αφόρισαν όμως τον έρωτα
μόνο ζητούν ταπεινά το αρχέγονο δικαίωμά τους
 στην ηδονή.
Επιτέλους δύο ράκη που ξαναγίνονται άμφια
Για να δοξάσουν Εκείνον που τα πάντα ορά
Και εκ των πάντων οράται.
Επιτέλους και μία μέρα δίχως οδύνη.
Μη με ρωτάς για το μέλλον
Λησμόνα το παρελθόν
Πέταξέ το στο Ρέμα του Καιρού
Να το παρασύρει στην ανυπαρξία.
Το τώρα μετράει,
 Η στιγμή
Που με κοιτάς στα μάτια
Και το στερέωμα μου φαίνεται μικρό.
Κι όταν το πετυχαίνεις αυτό μία φορά
Συνεχίζει για πάντα
Πέρα απ' τη ζωή και πέρα από το θάνατο.
Τότε τα τηλέφωνα είναι περιττά
Και τα δώρα και οι ευχές και οι τυπικότητες
Τότε δεν χρειάζεται ν' αμφιβάλλεις για τα αισθήματα του άλλου
Γιατί βαθιά μέσα σου ξέρεις.
Τώρα θα καλημερίσω την ευτυχία
Και θα την περιμένω
 Και θα την καρτερώ
Γιατί περιπλανήθηκα χρόνια στα σκοτεινά
Ζητιανεύοντας κάτι που δεν περίσσειε από κανέναν.
Κι όταν πια απελπίστηκα ήρθες
Να με κοιτάξεις με τα όμορφα πληγωμένα μάτια σου
Και να μ' αναστήσεις.
«Η αγάπη θέλει χρόνο μου λες».
Όπως νομίζεις. Αλλά δε συμφωνώ. Η αγάπη συμβαίνει
Κι όταν συμβεί όλα τ' άλλα είναι διαδικαστικές λεπτομέρειες.
Κάποτε θέλαμε να πεθάνουμε για τον έρωτα
Τώρα ήρθε η ώρα να ζήσουμε για την αγάπη
Που μοιράζεται στα δυο
 Και δε φυραίνει.
Καλή Χρονιά. Και το Θείο Φως ας γιατρέψει αμέσως τώρα
Τις πληγές μας
 τις δικές μας και της Γης

Αυτού του ταλαίπωρου πλανήτη που ασφυκτιά
Προσπαθώντας να μας βαστάξει
Να μας θρέψει
Να μας αναστήσει.
Ας είμαστε ευγνώμονες
Και σεβαστικοί στη Μητέρα Πανγαία
Και θα 'ρθει μία μέρα
–Σύντομα ελπίζω –
Που ο κήπος της Εδέμ θα ξαναστηθεί
Και τα φίδια θα παίζουν άκακα με τα περιστέρια
Και οι ουράνιες σφαίρες θα τραγουδούν
Τη μουσική που δεν έχει αρχή δεν έχει τέλος.
Να είστε όλοι καλά.
Σας ευχαριστώ που υπάρχουνε
Και μ' ακούτε να τραγουδώ
Τόσα χρόνια υπομονετικά.
Τώρα θα γίνω καναρίνι
Αηδόνι και κορυδαλλός
Επιμένοντας στη μελωδία
Που κάνει τα πάντα να λάμπουν
Και δεν αφήνει περιθώρια στο Σκοτάδι.
Αμήν.
Έγινε.

Πρωτοχρονιά του 2005

ΒΑΚΧΟΣ

Βιώσαμε το μεθύσι των αισθήσεων
και χάσαμε τη γαλήνη μας
Χορτάσαμε φιλία και λησμονήσαμε την αγάπη
Γεμίσαμε το προσκεφάλι μας με ξένα κεφάλια
άγνωστα – ακόμα και στον εαυτό τους –
και το μαξιλάρι μας πάντα άδειο μένει.

Άνθρωποι που δεν θυμόμαστε ούτε τα μάτια τους
άνθρωποι με ψευδώνυμα
άνθρωποι με διπλά κινητά και πολλαπλές ταυτότητες
άνθρωποι με ανομολόγητα μυστικά
και κρυφούς λογαριασμούς που χρειάζονται εκκαθάριση.

Βιώσαμε τον έρωτα της σάρκας
και η ψυχή μας λιμοκτονεί
και το ίδιο το σώμα επαναστατεί
διεκδικώντας τα δικαιώματά του.

Και μια φωνή,
η εσωτερική μας φωνή
ο σπινθήρας του θείου εντός μας
ουρλιάζει ψιθυριστά:
«πρόσεξε παιδί μου, πεθαίνει κανείς πολλές φορές
ανασταίνεται όμως μία».

23.12.2004

ΑΓΑΠΗ

Το νερό ανταποκρίνεται στην αγάπη.
Και οι πέτρες, οι βράχοι οι θαλασσινοί
Υποτάσσονται στη δύναμή της.
Στην πιο σκοτεινή σπηλιά όταν βρεθείς
Περιτριγυρισμένος από τους πλέον αποτρόπαιους
 ανθρώπους
 – ή δαίμονες –
Μην τους φοβηθείς.
Σκιές είναι που ανυπομονούν να λουστούν
Στο ανέσπερο φως
Του Κεντρικού Ήλιου.

Αυτό το Φως καλώ σήμερα κι εγώ
Για να σε απαλλάξει από το σκοτάδι
Που λούζει την ψυχή σου την εαρινή.

Κι αν αγριευτείς από την απατηλή δύναμη του Κακού
Έλα στο μαξιλάρι μου να γευτούμε μαζί
Από τα νάματα της Κασταλίας Κρήνης
Από των αρχαγγέλων το νερό που δε θολώνει
Μόνο αντικαθρεφτίζει καταρράκτες κόσμων άλλων
Εκεί που κατοικοεδρεύαμε ως σοφοί
Πριν ηχήσει η σάλπιγγα η μελωδική
Και το υπερκόσμιο θέλημα
Μας καλέσει σε άλλη μία μακροχρόνια αποστολή.

Δε φοβάμαι τον πόνο του αποχωρισμού
Χωρίς αυτό να σημαίνει ότι τον επιθυμώ.
Μπορεί να φταίω κι εγώ που σου έδωσα
υπερβολική δόση τρυφερότητας
κι εσύ θάρρεψες ότι δεν είμαι του κόσμου τούτου.
Όμως έχω τα πόδια μου βαθιά ριζωμένα στη Γη
Κι αντλώ από τις δυνάμεις Της
Και προσεύχομαι και παρακαλώ να σε ξανασυναντήσω.
Αμήν.

Η ΓΕΦΥΡΑ

στον Κωνσταντίνο Φερεντίνο

– Μην καθυστερείς παιδί μου πολύ,
μη βραδύνεις στη γέφυρα
που ενώνει το Φαίνεσθαι με το Είναί.
Ό,τι υπάρχει εκεί υπάρχει κι εδώ,
όμως σε υψηλότερη συχνότητα.
Άσε την καρδιά σου να πλημμυρίσει μουσικές
και τα φώτα του Πάνω Κόσμου
θα έλθουν όλα να ριζώσουν στη ματιά σου
γιατί είσαι εδώ σαν το αλάτι,
σαν το χώμα
όπου θ' αφήσουν τα πετεινά της γης το σπόρο τους
για να φυτρώσει το στάχυ το καλό,
και ν' αγαπήσουν οι άντρες τη Γυναίκα
που κατέβηκε από το θρόνο της,
απείρου καλοσύνης ένεκα,
και τώρα ήρθε η ώρα το άγαλμά της
να παλινορθωθεί
και να λατρευτεί όπως της αρμόζει,
και να σκορπίσει απογόνους
στις πέντε διαστάσεις του σύμπαντος,
στις δεκατρείς γωνιές του ιδεατού,
και οι άντρες θα τρέχουν λεύτεροι από πολέμους
και τα παιδιά θα παίζουν αμέριμνα
σε έργα ειρήνης
και η γειτονιά των γαλαξιών θα φωτιστεί
από τη Γαία,
σμαράγδι περίλαμπρο
στο στέμμα του Δημιουργού της.

Και τότε, λέω τότε, Πατέρας και Μητέρα
θα καθήσουν ομότιμα στο θρόνο
και ο θείος Λόγος στην αγκαλιά τους
θα κρατάει στα χέρια Του περγαμηνή
της του Θεού Σοφίας
και η Ζωοδόχος Πηγή θα κελαρύζει
γέμουσα παγώνια,
της αθανασίας πτηνά αμέριμνα.

14.12.2004

ΔΙΟΝΥΣΟΣ

(ποιητικό δράμα)

ΒΑΚΧΟΣ: Ο Διόνυσος είμαι. Έρχομαι από τα βάθη της Ασίας μεταμφιεσμένος σε Βάκχο για να διδάξω στους ανθρώπους το μέτρο μέσα από την υπερβολή των αισθήσεων, την πειθαρχία μέσα από την κατάλυση κάθε τάξης, την ευσέβεια μέσα από την ύβρι, τον έρωτα ως κραυγή αντικείμενη στο θάνατο, τη λύτρωση από τα δεσμά της ύλης, την αλήθεια την κρυμμένη καλά μέσα στον κυκεώνα των ψευδαισθήσεων... Είμαι ένας μειλίχιος θεός, ο καλοκάγαθος θεός του κρασιού και των γήινων απολαύσεων. Δεν αργώ όμως να μετατραπώ σε τέρας φοβερό όταν δω την αδικία από άνθρωπο σε άνθρωπο. Όσο για τις αδικίες που διαπράττουν οι δαίμονες εις βάρος των ανθρώπων, αυτές είναι σε ένα άλλο επίπεδο, όπου δεν θέλω τώρα να υπεισέλθω. Ήλθα λοιπόν εδώ στη Θήβα να τιμωρήσω τις αδελφές της μητέρας μου, της Σεμέλης, που την κατηγορήσαν ότι έσμιξε τάχα με ένα φτωχό βοσκό, κι ότι δεν είμαι εγώ ο γιος ο ισόθεος του Δία. Η ταλαίπωρη Σεμέλη υπερέβη τα εσκαμμένα, και ζήτησε να δει η θνητή τον πατέρα των θεών σε όλη του τη λάμψη. Και ο ερωτευμένος πατέρας μου της έκανε τη χάρη, μόνο που εκείνη αποσβολώθηκε και μετατράπηκε σε στάχτη, που σκόρπισε κάποιο αέρι σπλαχνικό στις πλαγιές του Κιθαιρώνα. Εκεί θα σύρω τώρα τις αδελφές της, την Αγαύη, την Ινώ, την Αυτονόη, και όλες τις γυναίκες της Θήβας που συμμετείχαν στη γλωσσοφαγιά της μητρός μου... Πιστές μου ακόλουθες ελάτε. Το έδαφος είναι ασφαλές. Τα τύμπανα χτυπήστε σε φρενιτικό ρυθμό, τον πανικό να σπείρετε στην πόλη, και την ένθεη μανία. Σε έκσταση να πέσουν οι γυναίκες όλες και να μ' ακολουθήσουν ίσια επάνω στο φρικτό τον Κιθαιρώνα. Όσο για το δύσμοιρο εξάδελφό μου, τον Πενθέα, τα πάντα θα εξαρτηθούν από τη συμπεριφορά του, και πώς θα καταφέρει να χαλιναγωγήσει την αλαζονική του φύση...

ΧΟΡΟΣ ΜΑΙΝΑΔΩΝ: Ιώ ιώ ιώ... Βάκχε ευσί ευάν! Αφιερωμένη σε σένα, Διόνυσε, απαρνήθηκα τις χαρές του γάμου, κι ένα νόμιμο σύζυγο να με ρωτάει τι γνέθω σήμερα κι αν το παιδί μας που θα γεννηθεί θα είναι αγόρι ή κορίτσι. Τη γέφυρα ανάμεσα σε σένα και στην οικογένειά μου τη διάβηκα γρήγορα κύριε, για να μη ζαλιστώ από τα άγρια ρεύματα της συνήθειας και των προκαταλήψεων που θα με παρέσυραν στην άγρια αγκαλιά τους για πάντα. Κοντά σου είδα το φως, το ανέσπερο φως, του κεντρικού ήλιου που κρύβεται στα σωθικά της γης και την πυρώνει. Άλλη αποκάλυψη δεν περιμένω. Τώρα ας γίνουν όλα όπως είναι να γίνουν. Ήλθα νύμφη εδώ του θεού να επιδοθώ σε αποτρόπαια έργα, για να τα ιδούν οι άνθρωποι και να νιώσουν τη δύναμη του Ενός και μόνου Φωτός από το οποίο προερχόμαστε όλοι. Άμμων, Άμμων, Άμμων. Εμπρός, εμπρός κοπέλλες μου, κινηθείτε στον αναστενάρικο χορό να σπείρουμε τον πανικό στην ασεβή πόλη που έχτισε ο Κάδμος με την Αρμονία, την κόρη του Άρη και της Αφροδίτης. Και σας ορκίζομαι ότι το γένος των σπαρτών δοντιών του δράκοντα θα νιώσει για τα καλά το δάγκωμα των βελών του Απόλλωνα.

ΒΑΚΧΟΣ: Αμήν... Αδελφέ μου Απόλλωνα σε καλώ, κι εσένα αδελφή μου Άρτεμις, να με πλαισιώσετε στο έργο το καλό της τιμωρίας των απίστων, που

νόμισαν ότι η γνώση τεχνικών υπερόπλων είναι αρκετή για να αναποδογυρίσει τη γνωστή τάξη του Σύμπαντος, να θανατώσει τους πυλωρούς, και ν' ανοίξει ορθάνοιχτες τις πύλες που συνδέουν τον Πάνω με τον Κάτω Κόσμο για να εισβάλλουν όλα των ειδών τα θηρία και τα τέρατα που θ' αφανίσουν το γένος των βροτών. Έλληνες γρηγορείτε! Τα μεγαθήρια απειλούν να σας καταβροχθίσουν στις αποτρόπαιες φυλακές τους, όπου τα κάγκελα θα είναι χαραγμένα στο μυαλό σας ανεξίτηλα.

ΧΟΡΟΣ ΜΑΙΝΑΔΩΝ: Κι εσείς γυναίκες της Θήβας στήστε χορό για να δοξάσετε το λυτρωτή σας. Με κλάδους αμπέλου έρχεται στεφανωμένος, στο χέρι του θύρσο κρατεί, και στο κεφάλι φοράει λιονταροκεφαλή, όπως ο Ηρακλής και ο Αλέξανδρος. Κι αν περιέργα σας φαίνεται πως μιλώ είναι που ακόμα δεν ήπιατε απ' το γλυκό κρασί που τα μέλη λύνει και διώχνει μακριά όλους τους πειρασμούς της λογικής και το πέπλο του σκότους με το οποίο κάποιοι έκρυψαν την αλήθεια για να κάνουν το άσπρο μαύρο. Γυναίκες της Θήβας στήστε χορό ξωπίσω από το λυτρωτή σας και κρυφτείτε στα δάση όπου οι Ορεστιάδες, οι Ναϊάδες και οι Αμαδρυάδες καρτερούν να σας στολίσουν με τα αραχνοϋφαντα πέπλα τους. Ιώ ιώ ιώ... Βάκχε ευοί ευάν!

ΠΕΝΘΕΥΣ: Να πάψει αμέσως ο χορός και οι στριγκές φωνές που ξετρελαίνουν άνθρωπο. Εγώ, ο Πενθεύς, ο βασιλιάς της Θήβας, ο γιος της Αγαύης, κι εγγονός του Κάδμου, από τη γενιά των σπαρμένων δοντιών του δράκοντα, σας διατάσσω.

ΒΑΚΧΟΣ: Πενθέα, Πενθέα, εξαδέλφε μου, πένθος καλεί τ' όνομά σου.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Όστε εσύ είσαι λοιπόν που διαλαλείς ξεδιάντροπα ότι γιος είσαι από το σπέρμα του Δία, και των Ολύμπιων τη μεγάλη γενιά; Είσαι πιο ωραίος απ' ό,τι μου ανέφεραν οι κατάσκοποί μου. Αλήθεια, θα μπορούσε να σε πάρει κανείς από πίσω για κοπέλλα, με αυτούς τους μακρείς αρωματισμένους βοστρύχους που πέφτουν νωχελικά στην αριστερή σου πλάτη κάτω από τη λεοντή.

ΒΑΚΧΟΣ: Στάσου, μην πλησιάζεις πολύ τη φωτιά, γιατί θα καείς!

ΠΕΝΘΕΥΣ: Κι είσαι αριστερόχειρας, καθώς μου είπαν, όπως ο Ηρακλής...

ΒΑΚΧΟΣ: Και ο Ορφέας!

ΠΕΝΘΕΥΣ: Δίκιο έχεις! Περισσότερο φέρνεις σ' εκείνον το θηλυκωτό, που δεν πλάγιασε ποτέ του με γυναίκα.

ΒΑΚΧΟΣ: Τώρα υβρίζεις και βλαστημάς τα θεία! Γυναίκες μου, Μαινάδες, Βάκχες του Κιθαιρώνα, ακούστε αυτόν τον άντρα πόσο άμυαλα μιλάει. Καταγράψτε σ' αυτιά σας τη λαλιά του και να του επιτεθείτε σαν σκύλες άγριες, σαν Ερινύες, όπου κι αν τον ανταμώσετε, σε πόλη μέσα τη νύχτα, σε διάσελο, σε τρίστρατο ή σε ξέφωτο, εκεί όπου ήθελε πάει για να προσβάλλει την Άρτεμη.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Εσύ προσβάλλεις την Ήρα ξένη με το να τραβάς τις γυναίκες μακριά από τα σπίτια τους.

ΒΑΚΧΟΣ: Μα την αδελφή μου και προγιαγιά σου Αφροδίτη σε έργα ιερά τις κατευθύνω. Τίποτα επιλήψιμο στα μάτια των θεών. Η λατρεία της άγριας φύσης και των θηρίων είναι στο νυχτερινό εκπαιδευτικό τους πρόγραμμα, και η Άρτεμις παιδαγωγός τους.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Αυτό θα το δούμε.

ΒΑΚΧΟΣ: Θα το δεις με τα ίδια σου τα μάτια αν το θελήσεις.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Για την ώρα θα διανυκτερεύσεις στις φυλακές που βρίσκονται στα υπόγεια των ανακτόρων μου μαζί με τ' άλλα τρωκτικά. Κι αν θαρρείς πως μπορείς να σκάψεις λαγούμι για να ξεφύγεις ξέχνα το. Από χοντρά χάλκινα τοιχώματα είναι φτιαγμένοι οι τοίχοι της φυλακής σου και καμία ακτινοβολία από την Αλκυόνη δεν τους διαπερνάει. Φύλακες δέστε τον! Κι αν αντισταθεί λογχίστε τον!

ΒΑΚΧΟΣ: Μάταιος κόπος! Δεν θ' αντισταθώ. Σαν αρνάκι θα βαδίσω στο βωμό. Μα πριν με θυσιάσεις η Άρτεμις θα με σώσει και θα βάλει εσένα στη θέση μου.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Δίφυλε μάγε συγχέεις τον εαυτό σου με την Ιφιγένεια.

ΒΑΚΧΟΣ: Υιέ μου, υιέ μου βαδίζεις την οδό της απωλείας! Τέλος πάντων. Μην τρομάζετε καλές μου και μην αποθαρρύνεστε. Τα μεσάνυχτα θα είμαι πάλι μαζί σας. Κογξ ομ παξ! Κογξ ομ παξ! Κογξ ομ παξ!

ΧΟΡΟΣ ΜΑΙΝΑΔΩΝ: Θα περιμένουμε κύριε με γαλήνη τα επιφάνειά σου. Με βακχική μανία θα γιορτάσουμε την απελευθέρωσή σου. Για την ώρα σκορπίζουμε από φόβο του εχθρού, σαν κοπάδι που φυλακίσαν το βοσκό του.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Εμπρός, προχώρα εσύ! Κι εσείς γυναίκες κρατάτε το στόμα σας κλειστό, όπως αρμόζει στο φύλο σας. Είστε τόσο πολλές και τόσο λυσσασμένες για έρωτα που δε σας χωράει η φυλακή μου. Θα στείλω όμως τους στρατιώτες μου να σας γλεντήσουν.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ ΤΩΝ ΜΑΙΝΑΔΩΝ: Αυτό να διατάξεις εξάπαντος! Διψάω για ιδρώτα ζυμωμένο με το χύμα της Θήβας!

ΠΕΝΘΕΥΣ: Πάψε! Δεν παλεύεσαι εσύ! Τι είσαι; Γυναίκα η ξωτικό της θάλασσας;

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ ΤΩΝ ΜΑΙΝΑΔΩΝ: Άντρας είμαι, περισσότερο κι από σένα. Θα το δεις!

ΠΕΝΘΕΥΣ: Αυτό θα το δούμε. Για την ώρα θρηνείστε τον αφέντη σας που θα κλειστεί σε ανήλιαγο μπουντρούμι. Θα κάνουνε γιορτή τα τρωκτικά, κι οι άλλοι

φυλακισμένοι που έχουν ν' αγγίξουν αρωματισμένο βόστρυχο από τους Περσικούς πολέμους!

ΒΑΚΧΟΣ: Πηγαίνω Βάκχες μου. Ειρήνη υμίν! Αλλά όταν ακούσετε τη νικητήρια ιαχή μου να τρέξετε όλες εδώ. Κοιμηθείτε μέχρι τα μεσάνυχτα. Κι εσείς και η πόλη. Μετά δεν θα έχετε ύπνο για πολύν καιρό.

ΧΟΡΟΣ ΜΑΙΝΑΔΩΝ: Κογξ ομ παξ! Κογξ ομ παξ! Κογξ ομ παξ! Ιώ ιώ ιώ! Βάκχε ευοί ευάν! Βάκχε έλευσον! Διόνυσε έλευσον! Διός και Σεμέλης υιέ έλευσον!

Κογξ ομ παξ! Κογξ ομ παξ! Κογξ ομ παξ! Ιώ ιώ ιώ! Βάκχε ευοί ευάν! Βάκχε έλευσον! Διόνυσε έλευσον! Διός και Σεμέλης υιέ έλευσον!

Κογξ ομ παξ! Κογξ ομ παξ! Κογξ ομ παξ! Ιώ ιώ ιώ! Βάκχε ευοί ευάν! Βάκχε έλευσον! Διόνυσε έλευσον! Διός και Σεμέλης υιέ έλευσον!

ΚΑΔΜΟΣ: Γιε μου, γιε μου, δε φυλακίζονται οι θεοί σε αχυρώνες! Ποια Ερινύα σου πήρε τα μυαλά; Ποια νύμφη σκανταλιάρα σε ξεπλάνεψε και θέλει το χαμό σου; Ποιος μεγαθήριο της στεριάς ή της θάλασσας βιάζεται να σε καταπιεί;

ΠΕΝΘΕΥΣ: Παππού Κάδμε τι κάνεις εδώ έξω; Η υγρασία της νύχτας θα βλάψει τ' αρθρικά σου. Γρήγορα μέσα, στο παλάτι να παίξεις με τις κούκλες σου, τα είδωλα που σου πουλάει πανάκριβα αυτός ο παραδόπιστος κίναϊδος που το παίζει μάντης.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Πενθέα, Πενθέα πένθος καλεί τ' όνομά σου.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Είναι η δεύτερη φορά που τ' άκουσα αυτό απόψε. Από ποιον δε θυμάμαι.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Βλέπεις; Αρχίζεις να χάνεις τα λογικά σου. Ύβρις γεννά τύραννον. Μωραίνει Κύριος ον βούλεται απολέσαι.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Σταμάτα να μιλάς με ξόρκια κι αφορισμούς. Δεν πιάνουν σ' εμένα αυτά. Κι εσύ γέρο ξεμωραμένε, γρήγορα στο παλάτι. Δε θέλω να σε δει η Θήβα ντυμένο με λιονταροκεφαλή, στεφανωμένο με κληματόφυλλα, κρατώντας θύρσο να παριστάνεις το Βάκχο.

ΚΑΔΜΟΣ: Αγόρι μου δεν ξέρεις πια ούτε ποιος είσαι ούτε τι σου γίνεται. Εγώ παντρεύτηκα την κόρη του Άρη και της Αφροδίτης, την Αρμονία, κι έσπειρα τους Θηβαίους από τα δόντια του δράκοντα. Μην μου μιλάς λοιπόν για το πρόπον. Σ' εμένα δεν περνάνε οι σεμνοτυφίες των απλών μυαλών. Εγώ θα κάνω ό,τι θέλω και όποτε μου καπνίσει.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Στρατιώτες φυλακίστε τους!

ΚΑΔΜΟΣ: Μην τολμήσει ν' αγγίξει κανείς το τυφλό μάντη που είδε τη θεά Άρτεμη γυμνή, και ξέρει από Κάλλος, από Φόβο κι από Δύναμη!

ΠΕΝΘΕΥΣ: Κάλλος, Φόβος, Δύναμη! Ωραίος συνδυασμός. Όμως δεν πρόσθεσες ακόμα έναν από τους δαίμονες αυτού του αγύρτη: δεν μνημόνευσες τον Πλούτο.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Παλιάτσος είσαι και σαν παλιάτσος μιλάς. Ανδρείκελο θα πέσεις και θα τσακιστείς από τα ύψη που νομίζεις ότι υπερίπτασαι. Η αλαζονεία σου θα σ' ανεβάσει ψηλά, αλλά όταν θα πέσεις και θα τσακιστείς – ως άλλος Ίκαρος – δεν θα ήθελα να είμαι εκεί να ιδώ το θέαμα που παρουσιάζεις.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Μα λες ότι δεν βλέπεις. Μήπως κι αυτό είναι ένα από τα τεχνάσματά σου; Σε τσάκωσα παλιάνθρωπε, αγιογδύτη. Κοντά σου δεν θ' άφηνα ούτε παρθένο λεπρό χωρίς να φοβάμαι ότι δεν θα τον μαγαρίσεις.

ΚΑΔΜΟΣ: Φτάνει παιδί μου. Τώρα ξεπερνάς το μέτρο. Ακόμα και στην οργή τους οι Έλληνες πρέπει να έχουν ένα μέτρο. Έτσι διδαχθήκαμε από τους παππούδες μας που λάτρευαν το μείλιχιο Δία. Πάμε Τειρεσία, στον Κιθαιρώνα να ξενυχτήσουμε, και να λατρέψουμε το Διόνυσο μαζί με τις γυναίκες της Θήβας και τις ξένες γυναίκες. Γιατί είναι στ' αλήθεια θεός μεγάλος.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Έχε χάρη που είσαι γέρος και δεν θα καταφέρεις ν' ανέβεις στα βουνά και να σκαρφαλώσεις τις ραχούλες. Αλλιώςτικά – αν δε φοβόμουνα το σκάνδαλο και την καταλαλιά του κόσμου – θα σε συνελάμβανα και θα σε έριχνα στο ίδιο μπουντρούμι με το θεό σου!

ΚΑΔΜΟΣ: Δεν χωράει παιδί μου ο θεός σε καμία ανθρώπινη φυλακή, γιατί είναι έννοια ευρύτερη από την ανθρώπινη λογική. Κι ό,τι δεν καταλαβαίνεις να το προσκυνάς.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Αυτός ο δίφυλος μάντης σου φουσκώνει τα μυαλά με τις διδασκαλίες του. Έννοια σου, και όταν ξεπαστρέψω αυτή τη χολέρα που ήρθε από τα βάθη της Ανατολής και απειλεί τη Θήβα, θα περιλάβω τον Τειρεσία σου εγώ ο ίδιος.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Φοβάμαι ότι δεν θα προλάβεις, με όποια σειρά κι αν αρχίσεις αυτές σου τις επιχειρήσεις. Γιατί ούτε εγώ ούτε – βεβαίως – και ο Διόνυσος φοβάται ένα θνητό, έναν μωρό που δεν κατέχει μήτε πού τραβά μήτε που πηγαίνει. Πάμε Κάδμε να γλιτώσουμε από του άφρονος την πρόσκαιρη οργή. Μα στάσου! Τι νιώθω κάτω από τα πόδια μου;

ΚΑΔΜΟΣ: Σεισμός! Και η κραυγή του Βάκχου από το παλάτι.

ΒΑΚΧΟΣ: Κογξ ομ παξ! Κογξ ομ παξ! Κογξ ομ παξ!

ΧΟΡΟΣ ΜΑΙΝΑΔΩΝ: Κογξ ομ παξ! Κογξ ομ παξ! Κογξ ομ παξ! Ιώ ιώ ιώ! Βάκχε ευοί ευάν! Βάκχε έλευσον! Διόνυσε έλευσον! Διός και Σεμέλης υιέ έλευσον!

Κογξ ομ παξ! Κογξ ομ παξ! Κογξ ομ παξ! Ιώ ιώ ιώ! Βάκχε ευοί ευάν! Βάκχε έλευσον! Διόνυσε έλευσον! Διός και Σεμέλης υιέ έλευσον!

Κογξ ομ παξ! Κογξ ομ παξ! Κογξ ομ παξ! Ιώ ιώ ιώ! Βάκχε ευοί ευάν! Βάκχε έλευσον! Διόνυσε έλευσον! Διός και Σεμέλης υιέ έλευσον!

ΠΕΝΘΕΥΣ: Το παλάτι πήρε φωτιά και γκρεμίστηκε συθέμελα. Όμως γιατί το κοιτώ σαν ανέμελος παρατηρητής και δεν τρέχω να περισώσω τα υπάρχοντά μου; Ποια μέθη παραλύει τα μέλη μου σαν έρωτας; Ποιο πέπλο τη λογική μου καλύπτει θανατερό;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Τώρα αρχίζεις να βλέπεις όπως κι εγώ, τη μάγια, το πέπλο που έχουν ρίξει οι θνητοί πάνω από την αλήθεια να σηκώνεται. Τώρα αρχίζεις επιτέλους να βλέπεις. Σε αυτή τη μύηση που θα οδηγήσει, άφρων, στο θάνατό σου μόνος σου θα πορευτείς. Πάμε Κάδμε. Στο θάνατο του εγγονού σου δε θέλω να παρευρεθώ. Πάμε γέροντα που κάποτε ήσουν βασιλιάς της Θήβας της επτάπτυλης.

ΚΑΔΜΟΣ: Πάμε γέροντα μάντη Τειρεσία. Τα λόγια μου χαμένα πήγανε. Κι άλλο δε βαστώ τη συμφορά αυτή να τήνε πιω στάλα-στάλα.

ΒΑΚΧΟΣ: Λυτρώθηκα και ήρθα για να υποδυθώ το ρόλο που απεχθάνομαι περισσότερο: του εκδικητή. Βλέπεις οι άνθρωποι αρέσκονται στις ύβρεις, και ύβρις γεννά τύραννον. Καθήκον μου λοιπόν να επαναφέρω τους βροτούς στο μέτρο για να μη γίνουν βορρά δυνάμεων που τους υπερβαίνουν. ΑΑΑ!!! Έλα εδώ παιδί μου, εσύ!

ΠΕΝΘΕΥΣ: Σε μένα μιλάτε Κύριε; Νά 'μαι, ήρθα. Πιστός στις διαταγές σας.

ΒΑΚΧΟΣ: Βλέπεις πόσο απλή γίνεται η ζωή όταν παραδίδεις τον έλεγχο στα ανώτερα όντα; Μόνο που τώρα ήρθε η σειρά του καταστροφέα και θα πληρώσεις ακριβά την αποκοτιά σου. Όμως όλα εξαρτώνται πλέον από σένα, από το πόσο καλά θα ισορροπήσεις την αντρική με τη γυναικεία σου φύση.

ΧΟΡΟΣ ΜΑΙΝΑΔΩΝ: Δίφυλος άγγελος ο άνθρωπος σε αποστολή από το δημιουργό του στον ιδιαίτερο πλανήτη Γαία, στη βιβλιοθήκη του Σύμπαντος Κόσμου, στο εξελισσόμενο Μουσείο Φυσικής Ιστορίας της Οικουμένης.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Ποιο είναι το θέλημά σου Κύριε; Πες μου τι θες και θα το πράξω.

ΒΑΚΧΟΣ: Τώρα πάλι σφάλλεις αφού με συνδέεις με το Δημιουργό. Όχι, εγώ ήρθα εδώ σαν καταστροφέας, όμως όλα θα εξαρτηθούν από τη διάκρισή σου. Πες μου, θες να κατασκοπεύσεις τις Μαινάδες στο νυχτέρι τους εκεί ψηλά στον Κίθαιρώνα;

ΠΕΝΘΕΥΣ: Αν θέλω λέει;!;! Φαντασιώνομαι όργια κάτω από την αναμμένη λαμπάδα της Σελήνης. Οι Μαινάδες τυλιγμένες φίδια σμίγουν με κενταύρους, με νεραϊδικά, με βοσκούς πλάνητες, με κομήτες, με σειληνούς και σάτυρους, με τον Πάνα τον ίδιο που έχει πάντα υψωμένη την...

ΧΟΡΟΣ ΜΑΙΝΑΔΩΝ: Πάψε! Γιατί το χρέος μου θα λησμονήσω και θα παρατήσω σύξυλον το θεό μου για ν' ακολουθήσω τις γυναίκες της Θήβας στις ολονύχτιες τελετές τους.

ΒΑΚΧΟΣ: Άφρων, άφρων! Αυτά λοιπόν φαντάζεσαι; Μέχρι εκεί πάει το κουρασμένο μυαλό σου; Γέρος γεννήθηκες εσύ, από κουρασμένο βλέμμα, για να μεταφράζεις τόσο πρόστυχα τα μυστήρια της Μάννας Γης! Ας είναι. Καθείς και το έχει του.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Μα πότε θα γίνει αυτό; Ανυπομονώ στα μαύρα να ντυθώ για να κρυφτώ μέσα στο σκότος και να πάω. Ο τέλειος κατάσκοπος...

ΒΑΚΧΟΣ: Αλλά όχι και ο τέλειος άνθρωπος. Δε γίνεται. Πρέπει μαινάδα να ντυθείς. Αν έτσι στα μαύρα ντυμένο σε δούνε κοράκι θα νομίσουνε πως είσαι και θα πέσουν επάνω σου να σε κατασπαράξουνε.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Ε, τότε να ντυθώ Μαινάδα. Μα για στάσου! Γυναίκα πας να με ντύσεις; Να με ρεζιλέψεις θέλεις στους υπηκόους μου;

ΒΑΚΧΟΣ: Ε, δε θα είναι και η πρώτη φορά! Από μικρός δοκιμάζεις τα μετάξια της μητέρας του όταν εκείνη κάνει το λουτρό της στις θέρμες με τις θεραπαινίδες της.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Τις λες; Εσύ στ' αλήθεια θεός είσαι. Βλέπεις στα στήθια μου βαθιά. Αυτό κανείς θνητός δεν το γνωρίζει, γιατί αν το ήξερε θα τον είχα σκοτώσει.

ΒΑΚΧΟΣ: Άφρων και αλαζών. Και μ' ελάχιστο σεβασμό για τη ζωή. Άνθρωπε, άνθρωπε γιατί εννοείς να καταστρέφεις κάτι που δε μπορείς να δημιουργήσεις; Αρχή άνδρα δείκνυσι. Κι εσύ έχεις αποδείξει για τα καλά τι κουμάσι είσαι.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Μα πότε θα ντυθώ; Βιάζομαι να δω τον Κιθαιρώνα από ψηλά.

ΒΑΚΧΟΣ: Βιάζεσαι... Τόσο λοιπόν λαχταράς τα Σκότη; Τόσο πολύ βιάζεται η ψυχή σου ν' αρραβωνιαστεί με τα ερέβη; Σε λυπάμαι. Εσένα και τη μητέρα σου, και τις αδελφές της. Είναι ωραία η ζωή, με τις χαρές του τρύγου. Κι ο οίνος ευφραίνει την καρδιάν του ανθρώπου. Τι σας έχει πιάσει και τα πετάτε όλ' αυτά κυνηγώντας φρούδες ελπίδες;

ΠΕΝΘΕΥΣ: Αργείς. Αργείς χαρακτηριστικά. Και θα πάω ντυμένος έτσι όπως είμαι. Με τα ρούχα της δουλειάς.

ΒΑΚΧΟΣ: Δεν είναι η βασιλεία επάγγελμα, αλλά λειτούργημα. Κι αλίμονο στους ολιγωρούντες στην εξυπηρέτηση των υπηκόων τους. Αν με βλέπεις να διστάζω είναι γιατί δεν ξέρω αν σου αξίζει τέτοια δοκιμασία.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Είμαι άξιος. Δοκίμασέ με και θα δεις.

ΒΑΚΧΟΣ: Θα δούμε.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Γυναίκες, βοηθείστε με να βάλω το νυφικό της μητρός μου.

ΧΟΡΟΣ ΜΑΙΝΑΔΩΝ: Ξένες είμαστε, γυναίκες βάρβαρες. Δεν κατέχουμε τα κατατόπια του παλατιού. Πήγαινε φέρ' το εσύ κι εμείς θα σε βοηθήσουμε να στολιστείς νυφούλα, σύμφωνα με τα έθιμα της πατρίδας μας, της Σκυθίας.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Πηγαίνω, όμως να σας βρω εδώ όταν γυρίσω. Μην μου την κοπανήσετε!

ΧΟΡΟΣ ΜΑΙΝΑΔΩΝ: Μην ανησυχείς. Πήγαινε εσύ κι εγώ θα είμαι εδώ να σε περιμένω.

ΒΑΚΧΟΣ: Μπαίνει στο παλάτι του για τελευταία φορά. Έπεσε στην παγίδα. Του αξίζει αυτή η τιμωρία. Πηγαίνει γυρεύοντας τον όλεθρό του. Όμως βαθιά μέσα μου λυπάμαι. Τι είμαι θεός, κι ο θεός είναι σύμφυτος με το Φως. Και το Φως είναι Αγάπη.

ΧΟΡΟΣ ΜΑΙΝΑΔΩΝ: Αγάπη, γλώσσα κοινή σε όλα τα Σύμπαντα. Αγάπη, επίσημη γλώσσα όλων των Υπερσμπάντων. Κι όλα τα όντα που πετούν στους ουραμούς, όλα τα όντα που κατοικούν στα βάθη των ωκεανών και στο εσωτερικό της Γης μόνο αγάπη γνωρίζουν να μιλάνε. Όλα τ' άλλα είναι φαινάκη και ορυμαγδός, κόλαφος και καταστροφή, περιπέτεια κι επιστροφή του ασώτου υιού στο φιλεύσπλαχνο πατέρα του. Διόνυσε σε καλώ να τον συγχωρήσεις.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Ήρθα πετώντας για να μη χάσω το πανηγύρι αυτό. Δίνω όσα-όσα για μια νύχτα στον Κιθαιρώνα. Δίνω το βασίλειό μου.

ΒΑΚΧΟΣ: Δίνεις και τη ζωή σου;

ΠΕΝΘΕΥΣ: Δίνω και τη ζωή μου αν χρειαστεί.

ΒΑΚΧΟΣ: Ο πλανήτης της ελεύθερης επιλογής! Το σκέφτηκες καλά; Για ξανασκέψου το! Το βασίλειό σου το κληρονόμησες από τον Κάδμο. Μπορείς λοιπόν να το χαρίσεις. Τη ζωή σου όμως ποιος σου την έδωσε;

ΠΕΝΘΕΥΣ: Ο Ζευσ ο ζωοδότης.

ΒΑΚΧΟΣ: Και πού πήρες το πρώτο σου λουτρό;

ΠΕΝΘΕΥΣ: Στη Ζωοδόχο Πηγή.

ΒΑΚΧΟΣ: Και πού θέλεις τώρα να ξεδιψάσεις; Στην Κρήνη της Λήθης ή στην Κρήνη της Μνημοσύνης;

ΠΕΝΘΕΥΣ: Στην κρήνη της Λήθης. Βάρυναν πάνω μου τα φονικά, το αίμα έπηξε στις πλάκες του παλατιού μου. Πατάμε επάνω σε άχυρα για να μη βουλιάζουν τα πόδια μας στα σαπισμένα μέλη των εχθρών μας. Όχι, θέλω να πεθάνω. Το αποφάσισα. Δε βαστώ άλλο να ζω σε τέτοια ντροπή!

ΒΑΚΧΟΣ: Γεννηθήτω το θέλημά Σου. Εγώ δε μπορώ να κάνω τίποτε άλλο. Δε μπορώ να σου γυρίσω τα μυαλά. Δεν έχω αυτή την εξουσία. Εδώ είναι ο

κατεξοχήν πλανήτης της ελεύθερης βούλησης. Εδώ διεξαγάγεται το πείραμα που θα κρίνει την αναλογία φωτός και σκότους στο νεοσύστατο δέκατο τρίτο Σύμπαν. Εδώ ήρθατε όλοι σαν άγγελοι που παριστάνετε τους ανθρώπους για να θυσιάσετε οικειοθελώς σε αυτό το παιχνίδι που θα μπορούσε να είναι ανάλαφρο και διασκεδαστικό αν εσείς επιλέγατε τη Χαρά από τον Πόνο. Γυναίκες βοηθείστε τον να ντυθεί όσο καλύτερα μπορεί, γιατί αν πάει έτσι ντυμένος όπως είναι σαν καρνάβαλος οι μαινάδες θα τον κομματιάσουν. Και δεν θέλω – πιστέψτε με – να δω τέτοιο θέαμα. Προτιμώ να τους δω να γυρίσουν όλοι αγκαλιασμένοι, και να το ρίξουν όλοι στο γλέντι και στο χορό, τιμώντας το κρασί, κι εμένα, το θεό της κραιπάλης.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Πέφτει ωραία το νυφικό στους ώμους μου;

ΒΑΚΧΟΣ: Λίγο άχαρα νομίζω. Στάσου για λίγο να σου φτιάξω αυτό το βόστρυχο που πέφτει αδέξια στο πηγούνι σου. Έτσι μπράβο. Έτσι. Εύγε! Γι' αρσενικό έχεις περίσσια χάρη. Αν δεν γνώριζα ποιος είσαι θα σε πέρναγα για κόρη της παντρείας. Πού χάθηκαν οι γυμνασμένοι μύες σου κάτω από τα αραχνοϋφαντα πέπλα; Τι όμορφα που δείχνουν τα μάτια σου με το φτιασίδι! Και τα μάγουλά σου κοκκινοβολάνε θαρρείς από την αιδώ. Όμως απλή αποκοτιά είναι.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Είμαι έτοιμος;

ΒΑΚΧΟΣ: Όχι ακόμα. Πώς βιάζεσαι να πορευτείς στο χαμό σου! Θύρσο στο χέρι πρέπει να κραδαίνεις και στο κεφάλι να φορέσεις λεοντή...

ΠΕΝΘΕΥΣ: Ίδιος ο Ηρακλής, ίδιος ο Διόνυσος.

ΒΑΚΧΟΣ: Ο Ορφέας ίσως...

ΠΕΝΘΕΥΣ: Θα κρατώ και λύρα;

ΒΑΚΧΟΣ: Όχι αυτό είναι περιττό. Σε ψηλό κυπαρίσσι θα σκαρφαλώσεις. Θα λυγίσω εγώ την κορυφή του και θα σε τινάξω ψηλά στον κρύο αέρα του βουνού. Ο πιο ωραίος διάπτων αστήρ, πριν από την πτώση του.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Γυναίκες αποσώστε γρήγορα το στολισμό. Δε βαστώ άλλο.

ΒΑΚΧΟΣ: Έγινε. Και τώρα πάμε από τα σοκάκια για να βγούμε αθόρυβα από την πόλη, για ν' αποφύγουμε τα στίφη των θαυμαστών σου.

ΠΕΝΘΕΥΣ: Όχι. Μέσα από την πόλη μου σε πομπή θα διαβούμε. Για να με θαυμάσουν όλοι, όπως πηγαίνω έτσι λαμπρός στην υψηλή αποστολή μου.

ΒΑΚΧΟΣ: Όπως κυνήγησες έτσι θα κυνηγηθείς. Μάχαιραν έδωσες, μάχαιραν θα λάβεις. Ας γίνει το θέλημα Σου. Πάμε λοιπόν. Τρομπέτες, σάλπιγγες, τύμπανα ηχείστε! Περνάει ο ταύρος στολισμένος με τα λουλούδια της άνοιξης που θα έρθει. Κι εσείς γυναίκες μείνετε εδώ να ψάλλετε τον ύμνο στο Φεγγάρι. Είθε όλ' αυτά να τελειώσουν καλά. Γιατί, αν και θεός, αυτό το θέαμα δεν το αντέχω.

ΧΟΡΟΣ ΜΑΙΝΑΔΩΝ: Σελήνη κρύψε το φως σου, αυτό το μακελειό να μην το δεις. Σαλεύουν τα λογικά του ανθρώπου όταν ξεφύγει από το μέτρο και θέλει να μοιάσει στους θεούς, φθαρτός αυτός προς τα αιώνια ατενίζοντας με θράσος. Κι αν η Τύχη βοηθάει τους τολμηρούς γκρεμίζει τους ασεβείς παράτολμους στα Τάρταρα να κάνουν παρέα στους φυλακισμένους Τιτάνες, και σε κάθε λογής ξωτικά. Εμείς οι Μαινάδες πιστές στο Διόνυσο ανυμνούμε: Κογξ ομ παξ! Κογξ ομ παξ! Κογξ ομ παξ! Ιώ ιώ ιώ! Βάκχε ευοί ευάν! Βάκχε έλευσον! Διόνυσε έλευσον! Διός και Σεμέλης υιέ έλευσον! Κογξ ομ παξ! Κογξ ομ παξ! Κογξ ομ παξ! Ιώ ιώ ιώ! Βάκχε ευοί ευάν! Βάκχε έλευσον! Διόνυσε έλευσον! Διός και Σεμέλης υιέ έλευσον! Κογξ ομ παξ! Κογξ ομ παξ! Κογξ ομ παξ! Ιώ ιώ ιώ! Βάκχε ευοί ευάν! Βάκχε έλευσον! Διόνυσε έλευσον! Διός και Σεμέλης υιέ έλευσον!

ΑΓΓΕΛΟΣ: Φύγε από μπροστά μου ταλαίπωρη γυναίκα ντυμένη στα σκυθικά κουρέλια σου. Κάντε μου τόπο να περάσω να φέρω στην πόλη τα κακά μαντάτα. Ξύπνα ταλαίπωρη Θήβα να μάθεις το χαμό του δύσμοιρου βασιλιά σου, του Πενθέα. Κείται νεκρός ο άμοιρος, αποκεφαλισμένος από την ίδια του τη μάνα, διαμελισμένος από τις αδελφές της.

ΚΑΔΜΟΣ: Ο άμοιρος τι ακούω; Ακέφαλη θα μείνει η γενιά που κατέβηκε πριν από χρόνια πολλά από το άστρο εκείνο του Βοώτη, κι εποίκησε αυτή εδώ τη γη που τη λένε Βοιωτία. Πες μου άγγελε το τέλος το φρικτό του εγγονού μου. Τώρα ελπίζω να πάψουν τα φονικά και συμφιλιωμένοι να ζήσουμε πλέον με τους Πλειάδειους από το άστρο του Κυνός, εκείνο που οι αστρονόμοι μας και οι μαθηματικοί αποκαλούν Σείριο Β.

ΑΓΓΕΛΟΣ: Άλλο να σ' τα λέω κι άλλο να τα βλέπεις γέροντα. Έτυχε να περνώ κατά 'κει με τα πρόβατά μου, χωρίς λαμπάδες και φανούς για να μην τραβήξω κατά πάνω μου τη λυσσασμένη οργή των μαινάδων που δεν άντεχαν την οσμή αρσενικού θηρίου να περνά κοντά τους, όμως αποκοίμιζαν στην ποδιά τους τα θηλυκά λιονταράκια, τις αγριόγατες και τις λύκαινες. Κι εκεί που σαλαγούσα τα πρόβατα μην μου πέσουν σε κανένα γκρεμό, σε κανένα χάσμα της Γης και βρεθούν κατευθείαν στο βασίλειο του Πλούτωνα, είδα ένα απόκοσμο φως να σχίζει το στερέωμα σαν κομήτης και το θεό Διόνυσο αυτοπροσώπως να λυγάει ένα τεράστιο κυπαρίσσι, να βοηθάει τον εγγονό σου τον Πενθέα, που ήταν ντυμένος γυναίκα, να καβαλικεύσει την κορυφή του κυπαρισσιού και να τινάζει ψηλά το κυπαρίσσι βγάζοντας γιγαντιαία φωνή μέσα από τα σπλάχνα του: «Βάκχες μου σας παραδίδω τον ανόσιο που εξύβρισε τις σεμνές τελετές σας. Δικάστε τον και τιμωρείστε τον όπως του αξίζει. Εσείς θα κρίνετε ποιο θα είναι το τέλος του. Εγώ αθώς είμαι από το αίμα αυτού του ανθρώπου. Σας λέγω μόνο να τον σεβαστείτε ως νεκρό, και να συνάξετε τα μέλη του για να θαφτεί καθώς ορίζει το άγραφο το έθιμο. Ειδικά να μη λησμονήσατε το μέλος το απαραίτητο για την αναπαραγωγή. Αυτά είχα να πω. Και παράμερα στέκω, θεατής χωρίς ψήφο στο αμείλικτο, στο φρικτό δικαστήριό σας». Η δίκη έγινε με συνοπτικές διαδικασίες ανάμεσα σε οίμωγες, κραυγές και υλακές θηρίων. Κι από τον αιθέρα πάνω κατέβαιναν αλλόκοτες μορφές μεγαθηρίων και λάβαιναν μέρος στην κλήρωση. Τα δέντρα έστεκαν ακίνητα από τρόμο. Ούτε αεράκι δε φυσούσε. Στο τέλος καταδικάστηκε με την

ψήφο της μάνας του της Αγαύης: «ο ανόσιος φρικτό θάνατο να βρει από τις μαινάδες» είπε «αν και είναι απόκοσμα ηδύς και θυμίζει αμυδρά το γιο μου».

ΚΑΔΜΟΣ: Αγαύη κόρη μου, πάντοτε ήσουν τραγικά μύωψ. Μπορούσες να περιγράψεις με ακρίβεια τα πέταλα και τους στήμονες ενός κρόκου, να ερευνήσεις ενδελεχώς τη θηλή μιας τρίχας προβάτου, όμως ποτέ δεν είδες με μάτι καθαρό την τοιχογραφία της δύσης, ποτέ δεν απόλαυσες το μωσαϊκό ενός ανοιξιιάτικου δάσους. Κι όταν γέννησε η αδελφή σου η Σεμέλη το Διόνυσο, το γιο του Δία και πέθανε από τον κεραυνό του, γιατί ήθελε η τρελή να απολαύσει τον εραστή της σε όλο του το κάλλος, με όλη του τη δόξα και τη δύναμη, ήσουν η πρώτη εσύ από τις αδελφές σου Αγαύη που έστησες το χορό της καταλαλιάς, της συκοφαντίας και των ύβρεων εναντίον της νεκρής, και διέδωσες παντού ότι ο Δίας κεραυνοβόλησε την άτυχη την αδελφή σου, επειδή προσεβλήθη τα μάλα που διέδωσε εκείνη ότι το παιδί ήταν γιος του, και όχι το μούλικο ενός περαστικού βοσκού. Και ιδού τώρα οι προκοπές σου κόρη μου που βάλθηκες να στήσεις αμάχη με τους θεούς. Σαν το μυρμήγκι που δαγκώνει τη γάμπα ενός γίγαντα βρέθηκες καταπλακωμένη από μία μοίρα, την οποία φοβάμαι πως δεν θ' αντέξεις.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ ΤΩΝ ΜΑΙΝΑΔΩΝ: Κάντε στην άκρη. Έρχεται η τρελλή βασιλομήτωρ η χαροκαμένη κραδαίνοντας ψηλά το θύρσο που έχει παλουκώσει το κεφάλι του ίδιου του παιδιού της. Κι έπειτα λένε εμένα βάρβαρη! Όμως εγώ είμαι από το σπέρμα του Ηρακλή που έφτασε κάποτε βαθιά μέχρι τα βάθη της Ασίας. Κάντε τόπο γυναίκες να περάσει η αλλόφρων βασίλισσα η λοξεμένη από τον Απόλλωνα.

ΚΑΔΜΟΣ: Λοξία δεν έπρεπε να τοξεύσεις τόσο βάρβαρα την πρωτοκόρη μου. Πού θαρρείς ότι πηγαίνεις άμοιρη, και τι νομίζεις πώς κραδαίνεις στην κορυφή του θύρσου σου;

ΑΓΑΥΗ: Πατέρα δε βλέπεις; Η όρασή σου θάμπωσε από τα χρόνια; Καϋμένη μου πατέρα, θαύμασε την κόρη σου, που βάζει κάτω τους καλύτερους άντρες στο κυνήγι. Λιονταράκι έπιασα με τα ίδια μου τα χέρια. Κι αφού με βοήθησαν οι αδελφές μου να το ακινητοποιήσουμε με τα γυμνά μου χέρια του έκοψα το λαιμό πέρα για πέρα, χωρίς μαχαίρι φονικό, μα με τη δύναμη του Βάκχου.

ΚΑΔΜΟΣ: Αχού κατακαυμένη γενιά μου! Μακάρι να είχα πεθάνει πριν προλάβω να δω αυτό το κακό.

ΑΓΑΥΗ: Μα είσαι στα συγκαλά σου πατέρα; Γιατί θρηνείς και μοιρολογάς; Για ποιο κακό κρένεις; Λιονταράκι είναι σου λέω και θα το παλουκώσω στην κεντρική πύλη του παλατιού των Λαβδακιδών, στην Ωραία Πύλη για να το θαυμάζουν όλοι οι περαστικοί και οι επισκέπτες στην πόλη μας.

ΚΑΔΜΟΣ: Κόρη μου, κόρη μου βλέπεις το άσπρο μαύρο και το άσπρο μαύρο, όπως όλοι οι τυφλωμένοι από κάποιον εκδικητικό θεό ή μισάνθρωπο δαίμονα. Πες μου σε παρακαλώ, τι χρώμα έχει ο ουρανός την ώρα που ανεβαίνει ο ήλιος πάνω από τον Κιθαιρώνα;

ΑΓΑΥΗ: Μα τι ερώτηση είν' αυτή; Μαύρος είναι ο ήλιος και η νύχτα φωτεινή.

ΚΑΔΜΟΣ: Και τώρα σε ποια πόλη βρίσκεσαι; Στη Θήβα ή στον καθρέφτη της;

ΑΓΑΥΗ: Στον καθρέφτη της. Όλα τα βλέπω διπλά. Δύο Κάδμους βλέπω, κι εσύ είσαι ο πιο αγνός. Ο άλλος είναι αφηλός πολύ κι ωραίος σα θεός.

ΚΑΔΜΟΣ: Ωραία. Εστίασε τώρα την προσοχή σου στον πιο γέρο, στον πιο άσχημο, στον καμπουριασμένο από τα χρόνια και τις συμφορές που βάρυναν τη ράχη του και ράγισαν την καρδιά του.

ΑΓΑΥΗ: Πατέρα, πώς άσπρισες έτσι μέσα σε λίγη ώρα; Γέρασες! Με τρομάζεις.

ΚΑΔΜΟΣ: Μην οπισθοχωρείς κόρη μου. Στάσου τώρα εκεί που βρίσκεσαι, ύψωσε την κεφαλή στον ουρανό, κοίτα το δίσκο του ήλιου κατάματα, και πες μου τι χρώμα έχει.

ΑΓΑΥΗ: ΑΑΑ. Άσπρο, άσπρο εκτυφλωτικό.

ΚΑΔΜΟΣ: Και τώρα που άνοιξες τα μάτια σου στο Φως κοίταξε πάλι το λιονταράκι που κρατείς στην κορυφή του θύρσου σου.

ΑΓΑΥΗ: ΑΑΑ. Κάποιος κακόβουλος θεός μου έστησε αυτή τη φάρσα. Δεν πρέπει οι θεοί να είναι τόσο ελαφρόμυαλοι σαν τους ανθρώπους.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Πάλι υβρίζεις παιδί μου τους αθανάτους και θα τιμωρηθείς διπλά. Δεν σου φταίει ο Διόνυσος ούτε ο Λοξίας. Το κεφάλι σου τα φταίει κι αυτό πρέπει να χτυπήσεις για το πάθημά σου.

ΑΓΑΥΗ: Αχού γλυκούλι μου. Σαν χθες ήταν που σε νανούριζα στην αγκαλιά μου, και σου τραγούδαγα κι έκανα όνειρα σαν μεγαλώσεις να παντρευτείς μία βασιλοπούλα από την Περσία, από τη Μακεδονία ίσως, ακόμη κι από την τρυφήλη Ιωνία τη φιλήδονη, αν αυτό ήταν το θέλημα της Ήρας. Όμως ο Διόνυσος είχε άλλες βουλές. Και τώρα κείτεσαι εδώ διαμελισμένος από τα ίδια μου τα χέρια! Αδελφές μου φέρτε εδώ τα κομμάτια του και απιθώστε τα καταγής. Εγώ που τον γέννησα θα τον ανασυνθέσω, και θα τον βαλαμώσω για να τον θυμούνται πάντα οι άνθρωποι. Μνημείο της ακρισίας της μητρός του.

ΧΟΡΟΣ ΜΑΙΝΑΔΩΝ : Τέτοιο κακό ποτέ μου να μην ξαναδώ.

ΑΓΑΥΗ : Στον Κιθαιρώνα δεν θα ξαναδέβω. Τέρμα για μένα οι βακχείες. Καταραμένα τα ρούχα της Μαινάδας, καταραμένος ο θύρσος κι η λιονταροκεφαλή. Καταραμένα και τα αμπελόφυλλα που έπλεξα η τρελή στα μαλλιά μου και γίνηκαν φίδια και με λάβωσαν τρομακτικά.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Κόρη μου πάλι βλασφημάς. Η άμπελος είναι δώρο του Διονύσου για να ευφραίνεται η καρδιά του ανθρώπου.

ΒΑΚΧΟΣ: Δεν πειράζει σεβάσμιε μάνθη Τειρεσία. Ας' την να κλάψει, να βρίσει και να ξεθυμάνει. Οι άνθρωποι πάντα τα βάζουν με τους άλλους για το φταιξιμό τους. Κι όταν τους τελειώσουν οι ζωντανοί τα βάζουν με τα άψυχα. Στο τέλος καταλήγουν να καταριούνται τα ίδια τους τα ρούχα που φορούνε.

ΚΑΔΜΟΣ: Με όλο το σεβασμό Διόνυσε, εγγονέ μου, γιέ της κόρη μου της Σεμέλης, ξεπέρασες το μέτρο της οργής που αρμόζει σε Ολύμπιο θεό.

ΒΑΚΧΟΣ: Εγώ είμαι ο δέκατος τρίτος θεός του Ολύμπου κι ήρθα για να καταλύσω το βασίλειο του Δία και ν' αρπάξω την εξουσία του. Εγώ θα εγκαθιδρύσω τη δική μου τάξη πάνω στον πλανήτη Γαία.

ΚΑΔΜΟΣ: Κάπως ματοβαμμένη βρίσκω την αρχή της βασιλείας σου στα χώματά μας.

ΒΑΚΧΟΣ: Κάθε πόλεμος έχει τις απώλειές του.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ : Με όλο το σεβασμό, Διόνυσε, εσύ που είσαι μεγάλος θεός, και λάμπεις εκτυφλωτικά μέσ' τους αιθέρες, εγώ ο μάντης ο τυφλός εκλιπαρώ τη συγγνώμη σου εκ μέρους του γένους των σπαρτών από τα δόντια του δράκοντα που κατέβηκε από το άστρο του Βούωτη. Εκλιπαρώ το έλεός σου, και σε παρακαλώ δείξου φιλεύσπλαχνος σ' εμάς τους βροτούς ανθρώπους, γιατί η ζωή μας διαρκεί όσο ένα απόβραδο και δεν προκάνουμε να διδαχθούμε τα μυστήρια της Ζωής και του Θανάτου.

ΒΑΚΧΟΣ: Ωραία μίλησε ο τυφλός ο μάντης. Ένας που προσεύχεται με δέος, ένας που ζητάει τη Θεία Χάρη και δονείται με αγάπη η ύπαρξή του ολάκερη μπορεί να επιτύχει τη σωτηρία των πολλών. Πενθέα σήκω επάνω. Κι εσύ Αγαύη θαύμασε το γιο σου νεκρναστημένο.

ΑΓΑΥΗ: Δεν έχει ούτε ουλές ούτε ίχνος αίματος από το διαμελισμό του !

ΒΑΚΧΟΣ: Γιατί όλ' αυτά που ζείτε εδώ είναι ένα όνειρο, μία φρεναπάτη, ένα παιχνίδι που παίζουν οι θεοί με τις αισθήσεις σας. Όταν σας ακούμε να μιλάτε με τόση σιγουριά για τη « στέρεα » πραγματικότητά σας βάζουμε τα γέλια, γιατί όλα γύρω σας είναι ρευστά, ένα ατέλειωτο ποτάμι από θειάφι που παίρνει διάφορες μορφές για μια στιγμή, κι έπειτα άλλες κι άλλες χωρίς σταματημό. Κι εσείς βιάζεστε να κρατηθείτε μέσα στη ροή του αιθέρα, και κάνετε είδωλα και τα λατρεύετε, και ανακαλύπτετε θεούς και τους λατρεύετε, κι εφευρίσκετε άλλους και γκρεμίζετε τους προηγούμενους από τους θρόνους τους, και ξαμώνετε τον αιθέρα με τις άγαρμπες κινήσεις σας, και παλινорθώνετε δυναστείες θεών κι ανθρώπων όταν δε μείνετε ικανοποιημένοι από τους τιμητές τους. Τι κωμωδία ! Τι πέπλο πυκνό σάς καλύπτει τα μάτια! Όμως παρ' όλα αυτά μαθαίνετε ν' αγαπάτε, μαθαίνετε να σέβεστε τον Ένα και Μοναδικό Δημιουργό σας, μαθαίνετε ν' ανοίγετε το τρίτο μάτι στο Μέσα Φως, το Πρωταρχικό, το Έσχατο, εκείνο που θρέφει όλα τα όντα, εκείνο στο οποίο τείνουν όλες οι υπάρξεις, όχι για να κάψουν τα φτερά τους αλλά για να εξομοιωθούν. Στο Σύμπαν υπάρχουν πολλά κατοικημένα αστέρια, δεν είναι όμως όλα φωτισμένα από την αγάπη. Από μία άποψη όλος ο Κόσμος σάς παρακολουθεί με κομμένη την ανάσα για να δει αν θα διαλέξετε το Φως ή το

Σκοτάδι. Γιατί από τη δική σας ελεύθερη βούληση κρίνονται πολλά. Τόσα που δεν μπορείτε να φανταστείτε. Ο καθένας από εσάς, ακόμα κι ο τελευταίος ζητιάνος του δρόμου, ακόμα κι ο τρελός του χωριού, είναι απίστευτα σημαντικός. Γι' αυτό ν' αγαπάτε αλλήλους, αγαπήστε τους άλλους όπως και τον εαυτό σας, και θα σωθείτε όλοι εσείς, και θα σώσετε κι εμάς που είμαστε φυλακισμένοι – μέσα στη δική του ο καθένας – δημιουργία. Να πορεύεστε εν ειρήνη, κι από την άλλη πλευρά των φαινομένων αφού περάσετε τη γέφυρα με τα σπαθιά, βρίσκεται όλη η οικογένεια του Φωτός κι ο Ουράνιος Πατέρας και Μητέρα περιμένει να σας υποδεχθεί για να γιορτάσει την επάνοδό σας στην Εσθία.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Αμήν. Γένοιτο.

ΔΙΟΝΥΣΟΣ (*μία φωνή από ψηλά*): Γέγονε!

10-13.12.2004

ΜΕΤΑΙΣΘΗΣΙΣ

στην Ευγενία Μυλωνά

Αγάπη, το απωθημένο των αγγέλων
των φυλακισμένων στη λάσπη...

Ίσως γι' αυτό δεν κατάφερα να σε μισήσω
μετά από τόσους αιώνες αδιαφορίας,
μετά από τόσες χιλιετίες μοναξιάς.

Κάπου μέσα στ' όνειρό μας παραφυλάει
η εικοστή πέμπτη ώρα
να μας λαβώσει με τα βέλη της
κι εσύ έρχεσαι τότε μέσα στον ύπνο
και μου χαρίζεσαι
αρχόντισσα μέσα στα μετάξια τα πορφυρά
και οι ωλένες λευκές...

Χαϊδεύω το τοπάτζι που μου χάρισαν κάτι πειρατές
γιατί τους είπα ποιο αστέρι είναι ο Αλδεβαράν
και τους αποκάλυψα τα κρυμμένα κλειδιά της αθανασίας
στο σώμα των ανθρώπων

Χαϊδεύω το σμαράγδι που μου χάρισε μία χελώνα
γιατί της υποσχέθηκα ότι θα την κάνω λύρα
για μελωδίες αθάνατες

Χαϊδεύω το ρουμπίνι που μου χάρισε ένας τυφλός μεταλλωρύχος
όταν του μίλησα για το άλλο φως το ανέσπερο

Χαϊδεύω τον αμέθυστο που μου πούλησαν δύο βέρβεροι
έναντι μίας μπούκλας ξανθιάς από την κόμη της Βερενίκης

Χαϊδεύω τη σφαίρα από χαλαζία που μου κληροδότησαν οι Μάγισ
για να μου χαρίζει μεταισθήσεις...

Κι έτσι περνούν αιώνες μακριά σου.
Όμως πάλι σε ξαναβρίσκω στα όνειρά μου
αρχόντισσα της εικοστής πέμπτης ώρας
ντυμένη στα πορφυρά μετάξια
και οι ωλένες λευκές.

ΜΟΝΑΞΙΑ

Βάδισα νυχθήμερα μακριά Σου Κύριε
με την ελπίδα να σε αποφύγω
από τον κρυφό φόβο της τιμωρίας
που μας ενστάλαξαν δόλιοι
σε τρυφερές εποχές.

Αναζήτησα τη θαλπωρή Σου σε ξένες αγκαλιές
– άλλοτε φτηνές κι ενίοτε πανάκριβες –
και στο τέλος πάντα μένει το ίδιο κενό
όπως στο μεσοδιάστημα ανάμεσα σε δύο εκλείψεις
όπως στη μετέωρη κίνηση των πουλιών
πριν θάψουν τα μικρά τους.

8.12.2004

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΦΘΟΡΑ

στην Αλεξάνδρα Λαδικού

Κάθε πρωί που ξυπνάμε χαιρετίζουμε την καινούργια μέρα
αιώνες τώρα
χαιρετίζουμε τον Ήλιο που φωτίζει τα κύτταρά μας
χαιρετίζουμε τον αετό που καιροφυλακτεί πάνω από τα κεφάλια μας
για να αρπάξει την αδέσποτη ζωή μας
ανάβουμε ένα κερί στη Μάννα και ένα στον Πατέρα
και ξεκινάμε για τη βιοπάλη
για να κερδίσουμε τον άρτο τον επιούσιο
για να κινήσουμε τον τροχό
που θα δώσει ζωή στον άξονα του σύμπαντος
και θα μας ανυψώσει ένα χιλιοστό πιο πάνω,
μία στροφή μόλις στον ατέρμονα κοχλία της εξέλιξης,
μέχρι να συναντήσουμε Εκείνον
και να πάρουμε πάλι χαρούμενοι το δρόμο για την Εστία
εκεί που δεν έχει νύχτα και μέρα
δεν έχει πόνο κι ανακούφιση
μήτε οδύνη και λύτρωση
μόνο είναι πάντα ένα ατέρμονο πρωινό
όπου οι άγγελοι πετούν σε οχτάρια
και τα πτηνά χαιρετούν όλα μαζί τον Άρχοντα της Δημιουργίας:

Μέγας είσαι Κύριε και θαυμαστά τα έργα Σου.
Δεν θα κουραστώ να υμνώ το όνομά Σου το σεπτό
με όλη τη δύναμη των πνευμόνων μου
μέχρι την τελευταία ανασασσιά.
Κι έπειτα πάλι θα εξακολουθήσω,
όμως με τις άλλες μουσικές
κι όλα τα χρώματα της ύπαρξής μου.

Και τότε Εσύ θα μου αποκριθείς:
«Εγώ ειμί ο εν εμοί.
Εγώ ειμί το Φως του κόσμου.
Εγώ ειμί το Άλφα και το Ωμέγα.
Ο ακολουθών εμοί ου περιπατήσει εν τη σκοτία
αλλά έξει το Φως της Ζωής».

Γέγονε.

Δευτέρα 6.12.2004, του Αγίου Νικολάου

ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΖΕΥΣ

στην Αναστασία Ασημάκου

Φαίνεται ότι έχουμε ακόμα
μεγάλα αποθέματα μοναξιάς
και αξόδευτης ενέργειας.

Φαίνεται ότι δεν είμαστε ακόμα
τόσο γέροι ούτε τόσο άγιοι
ώστε να μη θέλουμε να τρέξουμε
πάνω στο άρμα του νικητή.

Φαίνεται ότι δεν έχουμε πονέσει αρκετά,
ότι δεν έχουμε επαρκώς διδαχθεί
την ύλη που θα μας εξασφαλίσει την αποφοίτηση
από τον πανέμορφο πλανήτη Γαία

ή ίσως πάλι αυτή η Γη
να μας έχει δέσει για πάντα με τα μάγια της
τα μελίσσια, τα λουλούδια, τις μυρωδιές της
τα χειμωνιάτικα κύματα που ποτίζουν
στους βράχους τους θαλασσινούς
φασκόμηλα και κυκλάμινα...

Ίσως λέω – ίσως – να είμαστε ακόμα στην αρχή
μιας περιπέτειας που κανείς δε γνωρίζει
πού θα μας βγάλει.

Σε μια μεγαλύτερη μοναξιά
ή σε έναν ακόμα στοιχειωμένο έρωτα;

Κυριακή, 28.11.2004, Στύλοι Ολυμπίου Διός

ΕΠΑΝΑΚΑΜΨΙΣ

Γυρίζω στο χαρτί
όπως ο μετανάστης στην πατρίδα του...

Κάποτε ίσως όλ' αυτά τελειώσουν
μόνο και μόνο για να ξαναρχίσουν.

Επανακάμπουμε πάντα
στο ίδιο ταξίδι
ζωγραφισμένο κάθε φορά
από άλλο καράβι...

Κάποτε το πλεούμενο θα καταστεί αόρατο,
μία ανάμνησις δυσδιάκριτη
αλλ' ανεξίτηλη σε αιθέριον ουρανό.

Επανεκάμψες κι εσύ
αργά εψές το βράδυ,
κοντοστάθηκες,
με κοίταξες συλλογισμένη
με τα υπέροχα ιώδη μάτια σου
πριν στρίψεις στη γωνία
και με προσπεράσεις
– όχι ανεπιστρεπτί ελπίζω –
Θα σε περιμένω.

ΓΑΛΗΝΗ

Τώρα κοιμόμαστε σα μωρά παιδιά
χωρίς φονικά
και χωρίς επίδοξους δολοφόνους
– με ή χωρίς προϋπηρεσία –

Τώρα αφηνόμαστε με εμπιστοσύνη στα χέρια του Θεού.
Γνωρίζει Αυτός πώς να οδηγήσει το πλοίο της ύπαρξής μας
στο πολυπόθητο λιμανάκι της γαλήνης.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ

στη δασκάλα Διονυσία

Και πέρασαν τόσα χρόνια
μέσα στη φωτεινιά
των λευκών όντων
που δεν ερωτοτροπούν με το είδωλό τους
στον καθρέφτη
και η σιωπή έγινε χαρμόσυνο κελάηδισμα
ανείδωτων πουλιών
από την εορτή της παλιγγενεσίας
των αναπότρεπτων ερώτων
με ένα γαρύφαλλο στο πέτο
πάλλευκου πουκάμισου
που φιλοξενεί πεφταστέρια.

11.11.2004

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΛΥΟΜΕΝΟΣ

(ποιητικό δράμα)

ΒΙΑ: Προχώρα! Τα πόδια μη στυλώνεις στο κακοτράχαλο έδαφος του Καυκάσου! Εδώ θα είναι ο τόπος που θα σαπίσεις ζωντανός αφού δε γίνεται να πεθάνεις. Και σου υπόσχομαι – η Βία εγώ! – ότι θα ευχηθείς άπειρες φορές το θάνατό σου αντί για το μαρτύριο να σου κατασπαράζει ο αετός του Δία το συκώτι!

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Αχ, γιατί να είναι οι θεοί το ίδιο μνησίκακοι με τους ανθρώπους;

ΚΡΑΤΟΣ: Γιατί το Σύμπαν διέπεται από τάξη και ο Νόμος είναι κοινός για θνητούς και αθανάτους.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Άδικος Νόμος αυτός που με αλυσοδένει ψηλά στον Καύκασο με άλυτα ηλεκτρομαγνητικά δεσμά.

ΒΙΑ: Ό,τι δένεται λύνεται.

ΚΡΑΤΟΣ: Εσύ με ποιανού το μέρος είσαι που τον τρέφεις με φρούδες ελπίδες;

ΒΙΑ: Με το μέρος του Δία φυσικά, αφού τώρα αυτός κυβερνάει.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Σωστά το έθεσες. «Τώρα» είπες. Όμως το αύριο ποιος το γνωρίζει; Ακόμα και οι θεοί υπακούουν στην Τύχη και στην Ανάγκη.

ΚΡΑΤΟΣ: Κι εσύ το ίδιο. Γι' αυτό κουνήσου! Δεν έχω ώρα για χάσιμο.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Θέλω να δω τι θα λες όταν ο Δίας ανατραπεί κι έρθουμε εμείς στα πράγματα!

ΚΡΑΤΟΣ: Εσείς; Ποιοι εσείς; Τίποτα αναρχικοί σαν κι ελόγου σου; Δεν σας φοβάμαι. Είμαι το Κράτος εγώ, και ξέρω να σφίγγω το χαλινό στα ατίθασα άλογα.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Με τον ίδιον αυτό χαλινό θα κρεμαστείς.

ΚΡΑΤΟΣ: Προφητεία είναι αυτό ή απειλή;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Πάρ' το όπως θέλεις.

ΒΙΑ: Μην τον παρεξηγείς. Έχεις ακούσει κι άλλες φορές κατάδικους να παραμιλούν.

ΚΡΑΤΟΣ: Ναι, αλλά τούτος εδώ ξεπέρασε τα όρια. Απειλεί θεούς και δαίμονες.

ΒΙΑ: Είναι γιος της Γαίας, και κατέχει – όπως όλες οι Χθόνιες θεότητες – τις μαντικές τέχνες.

ΚΡΑΤΟΣ: Ναι, αλλά αυτό δεν δικαιολογεί το θράσος και την προπέτεια.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ: Προπετής εγώ; Που έφερα το ψυχρόν πυρ στους ανθρώπους, και τους έμαθα τέχνες ικανές να τους εξομοιώσουν με τους θεούς;

ΚΡΑΤΟΣ: Ακριβώς αυτό είναι το πρόβλημα. Και ποιος σου είπε ότι ξέρουν οι άνθρωποι σου να κάμουν καλή χρήση των εργαλείων που τους προμήθευσες;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ: Αυτό θα το δούμε.

ΚΡΑΤΟΣ: Ναι, όπως είδαμε την καταβύθιση της Αιγηίδος και της Ατλαντίδος.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ: Ναι, αλλά γι' αυτό έφταιγε ο πόλεμος στους Ουρανοί.

ΒΙΑ: Ακριβώς. Τα τέκνα των ανθρώπων ήθελαν να πάρουν την πρωτοκαθεδρία από τους αθάνατους θεούς. Γιατί είναι άπληστη η φύση του ανθρώπου και ασύστατη.

ΚΡΑΤΟΣ: Η αλαζονεία γεννάει τους τυράννους.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Πρόσεξε, γιατί σε παρακολουθεί το άγρυπνο μάτι – και αυτή – του Δία και θα πάρει στραβά τις φιλοσοφικές σου τοποθετήσεις!

ΚΡΑΤΟΣ: Με ειρωνεύεσαι κιόλας; Εννοούσα ότι οι άνθρωποι σου γίνονται εύκολα δεσποτικοί τυραννίσκοι όταν τους δώσεις στα χέρια ένα εργαλείο που ξερνάει φωτιά. Και δεξ τι τέρατα πλάσανε οι μάγοι τους μέσα στη σκοτεινιά των υγρών εργαστηρίων τους!

ΒΙΑ: Τα βλέπω κι αναγουλιάζω όταν αναγκάζομαι να τα συλλάβω με τη βία και να τα οδηγήσω στα Τάρταρα. Τι μισοανθρώπινα ρομπότ με λιωμένες σάρκες που κολλάνε αταίριαστα με τα σίδερα, τι κλωνοποιήσεις κητών από άλλους γαλαξίες, τι νάνοι και γίγαντες, τι άφυλα τέρατα, τι εκτρώματα με αλαζονεία δεκάδων αυτοκρατόρων!

ΚΡΑΤΟΣ: Σταμάτα! Αναγουλιάζω! Δε φτάνει που τα ανεχόμαστε αυτά κάθε μέρα, πρέπει τώρα να τα καλούμε κιόλας ονοματίζοντάς τα;

ΒΙΑ: Έχεις δίκιο, ξεχάστηκα. Με συγχωρείς σύντροφέ μου.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Δεν ξεχάστηκες. Είσαι αλογόγνα και χαμερπής. Γι' αυτό διάλεξες αυτή τη δουλειά. Για να σκοτώνεις και να βιάζεις ανενόχλητη. Όμως θα έρθει και σένα το δικό σου τέλος. Θα δεις.

ΚΡΑΤΟΣ: Μην την απειλείς γιατί θα έχεις να κάνεις μαζί μου.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Σκουλήκια, αλυσοδέστε με στο πιο ψηλό βουνό, το πιο ψυχρό του Κόσμου. Θα έρθει όμως μία ημέρα που εγώ θα σας διατάξω να

απαγχονιστείτε από ένα κυπαρίσσι στην κορυφή του Κιθαιρώνα που λεία θα σας εκτινάξει στις Μαινάδες για να σας κατασπαράξουν.

ΚΡΑΤΟΣ: Πολλά λες, κι αυτό είναι το πρόβλημά σου.

ΒΙΑ: Μα βιάσου αφέντη Κράτος, γιατί ο Δίας δίκαια θα μας κατηγορήσει ότι συνομιλούμε με τους αναρχικούς.

ΚΡΑΤΟΣ: Δίκιο έχεις αποτρόπαιη Βία. Όμως κι εγώ ακόμα μερικές φορές δυσκολεύομαι να σε ανεχτώ.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Λίγο ακόμα και θα χωρίσετε τα τσανάκια σας. Το καλό που σας θέλω δέστε με, γιατί δεν εγγυώμαι για την ασφάλειά σας. Είμαι ευγενής με τους υπηρέτες αλλά αρκεί να καλέσω τους Εκατόγχειρες, και τα άλλα όντα που ζούνε στη θάλασσα και στα βάθη της Μητέρας Γης και τότε η εξουσία του αφέντη σας θα τεθεί εν αμφιβόλω.

ΕΡΜΗΣ: Τόσο μίσος! Γιατί; Εμείς ελευθερώσαμε τους ανθρώπους από την εξουσία του Κρόνου, που τους μεταχειριζόταν σα σκλάβους στα χρυσωρυχεία του.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Βρε, καλώς τονε κι ας άργησε! Τότε όμως οι άνθρωποι είχανε να φάνε.

ΕΡΜΗΣ: Και τώρα σου δηλώνω υπεύθυνα εγώ, ο Ερμής, ο αγγελιαφόρος των θεών ότι η σεβάσμια Δήμητρα θα διδάξει τους ανθρώπους τη γεωργία και την αποθήκευση των καρπών της γης.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Θα πληρώσει κι αυτή ακριβά αυτή της την υπηρεσία στο ανθρώπινο είδος. Ο Δίας θα δώσει την κόρη της νύφη στον Πλούτωνα. Και χωρίς να ρωτήσει τη Δήμητρα θα τη στείλει βασίλισσα στα ανήλιαγα και άραχλα παλάτια του Κάτω Κόσμου.

ΕΡΜΗΣ: Καθόλου ανήλιαγα δεν είναι. Τα φωτίζει ο μαύρος ήλιος του εσωτερικού της Γης.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Και πού το ξέρεις εσύ; Δεν έχεις πάει μέχρι εκεί κάτω. Μόνο θεοί πρώτης τάξεως και ήρωες που το λέει η περδικούλα τους μπορούν να αντικρίσουν τα θεριά που φυλάνε τα περάσματα για την Κοίλη Γη.

ΕΡΜΗΣ: Θα πάω όμως μια μέρα. Στο υπόσχομαι.

ΚΡΑΤΟΣ: Θα πάει μία ημέρα των ημερών, θα δείς.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Ρώτα και το μπάριμπα μου τον ψεύτη!

ΕΡΜΗΣ: Θα φύγω τώρα προκειμένου να διατηρήσω την αξιοθαύμαστη Ολύμπια ηρεμία μου. Ένα σου λέω μόνο. Σταμάτα να απειλείς θεούς και δαίμονες γιατί ο πατέρας τα ακούει όλα, και όλα τα πληροφορείται.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Ποτέ μου δεν αμφέβαλα. Γι' αυτό κι εγώ ωρύομαι στην κορυφή του Καύκασου, για να τ' ακούσει με τη δική μου τη φωνή πριν τα παραποιήσουν οι μεσάζοντες.

ΒΙΑ: Γιατί δεν αγαπάς τον πατέρα σου που βρίσκεται στους ουρανούς;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Σώπα εσύ, δεν ξέρεις.

ΕΡΜΗΣ: Βία, ολοκλήρωσε τη δουλειά σου. Κι εσύ Κράτος να αναφέρεις τάχιστα στον πατέρα την περαίωση του έργου σου. Εγώ φεύγω. Δεν θα μείνω εδώ να φλυαρώ με τους αιώνες!

ΒΙΑ: Ταλαίπωρε ζάρωσε για να χωρέσεις στο ηλεκτρομαγνητικό κελί σου.

ΚΡΑΤΟΣ: Προμηθέα, στο όνομα του Πατέρα των Ολύμπιων θεών σε φυλακίζω σε διπολικό κελί γιατί παρέβης το Συμπαντικό Νόμο και δίδαξες στους ημιαγρίους ανθρώπους μυστικά που μόνο οι αθάνατοι επιτρέπεται να γνωρίζουν.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Δέχομαι τη μοίρα μου. Θα πληρώσω το τίμημα της αποκοτιάς μου. Γιατί γνωρίζω τα μελλούμενα. Και μία ημέρα οι άνθρωποι θα με λατρεύουν σαν απελευθερωτή τους. Όταν θα έρθει ο Λυτρωτής από το γένος της ταλαίπωρης Ιώς... Άλλα δεν αποκαλύπτω...

ΚΡΑΤΟΣ: Θα έχεις όλον τον καιρό τους αιώνες που θά 'ρθουν.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Και θά 'ναι γεμάτοι Φως!

ΒΙΑ: Σκύψε το κεφάλι στη εξουσία του πατέρα των θεών!

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Τις Ωκεανίδες τώρα καλώ να με δροσίσουν με τα φτερουγίσματά τους! Γυναिकाδελφές μου ελάτε τώρα εδώ, στην κορυφή του Καυκάσου να δείτε πόσο άδικο εγώ πάσχω.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΟΥ ΧΟΡΟΥ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Ποιος μας καλεί; Ποιος το γαλήνιο ύπνο μας στα βάθη των θαλασσών ταραίζει; Δελφίνια, φάλαινες και γλάροι, θαλάσσιοι λέοντες, θαλάσσιοι ελέφαντες, και φώκιες, χελώνες του αλμυρού νερού, ιππόκαμποι, και άλλα όντα οδηγί μας συντροφέψτε μας σε ετούτο το απρόσμενο ταξίδι. Κάποιος δικός μας καλεί – εγνώρισα το σύνθημά του – κάποιος δικός μας έχει την ανάγκη της θωριάς μας.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Εδώ είμαι! Στην κορυφή του Καύκασου, δεμένος σε ηλεκτρομαγνητική φυλακή με διπολικά δεσμά.

ΜΙΑ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Αχ Θεέ μου, τι βλέπω; Ένας τεράστιος αετός τρώει το συκώτι του δεμένου. Αηδία!

ΑΛΛΗ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Φύγε αχόρταγο όρνιο. Πέτα μακριά στις κορυφές του Ολύμπου, να συναντήσεις τους δικούς σου. Άφησέ μας μόνες να μιλήσουμε με το συγγενή μας.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ: Είναι τυφλό. Δεν μπορεί να φύγει. Θα τρώει μέχρι να σκάσει.

ΕΡΜΗΣ: Όχι. Μην ανησυχείτε. Τη νύχτα πέφτει σε ύπνο βαθύ αποκαμωμένο από την ευωχία. Και το πρωί όταν ξυπνάει βρίσκει το συκώτι αναπλασμένο.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Εδώ είσαι πάλι εσύ; Πότε ήρθες; Δεν σε αγρίκησα;

ΕΡΜΗΣ: Γοργά πέταξα από του Ολύμπου τις κορφές μέχρι εδώ για να δω πώς υποφέρεις τη μοίρα σου.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Τέτοια βάσανα και τους εχθρούς μου να εύρουν.

ΕΡΜΗΣ: Βλαστημάς!

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Γιατί; Δεν κατονόμασε τους εχθρούς του.

ΕΡΜΗΣ: Σταμάτα εσύ να ξεφεύγεις όπως ο αφρός του κυμάτου με σοφιστικά τεχνάσματα.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Άφησε τις γυναίκες ήσυχες! Ήρθαν να με επισκεφθούν, να απαλύνουν τη μοναξιά μου. Μόνο που δεν είμαι ελεύθερος να τις περιποιηθώ. Θυμούνται όμως αυτές τα γέλια και τους χορούς που κάναμε στο παλάτι μου τη μέρα των γάμων μου με την αδελφή τους, κι έπειτα τις ατέλειωτες γιορτές όπου έρεε ο οίνος άκρατος.

ΜΙΑ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Αν Και δεν πίνουμε τίποτ' άλλο από το γάργαρο νερό που αναβλύζει ζεστό από τα βάθη της γης στον πυθμένα του ωκεανού.

ΑΛΛΗ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Και δεν τρώμε παρά μόνο φύκια...

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Ωραία περνούσαμε στο κρυστάλλινο παλάτι του Νηρέα, εκεί όπου γιορτάσαμε τους γάμους της αδελφής μας. Και τώρα ήρθαμε εδώ, στην κορυφή αυτού του κακοτράχαλου βουνού, πετώντας σε όχημα φτερωτό, για να μην πληγώσουμε τα κρινένια ποδαράκια μας, για να μην ξεσκίσουν τα αγκάθια, και τα βράχια και οι θάμνοι τα αραχνοϋφαντα πέπλα μας.

ΜΙΑ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Φύγε όρνιο φτερωτό τρισάθλιο, κι άσε μας να μιλήσουμε με τον αντράδελφό μας. Σε σένα αετέ μιλάω!

ΕΡΜΗΣ: Κι εγώ που νόμισα πως με έβρισες σκαιότατα!

ΑΛΛΗ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Δεν θα τολμούσαμε ποτέ να ξεστομίσουμε άσχημα λόγια για τους θεούς. Είμαστε υποταγμένες στους θεούς.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Κάθε ημέρα ανάβουμε λιβάνι για να ευφράνουμε τους ουρανίους, και κάθε βράδυ πριν κατακλιθούμε απιθώνουμε την ύπαρξή μας στα χέρια του Ουράνιου Πατέρα για να μας νανουρίσει. Κι

εσύ αδελφέ μας πώς τράβηξες επάνω σου την οργή του θεού; Γιατί απείθησες; Θέλω να μάθω. Γι' αυτό ήρθαμε εδώ.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Αχ, κοπέλα μου! Τι να σου πρωτοπώ; Που βοήθησα τον αχάριστο να νικήσει τους Τιτάνες και τους Γίγαντες και τα τέρατα της Γης που την κατοικούσανε από αιώνες πολλούς... Κι εκείνος αντί να με ανταμείψει για το καλό που του έκανα ιδού πώς με φυλάκισε γιατί φοβάται τη μαντική δύναμή μου, και επειδή είμαι δημοφιλής στις τάξεις των ανθρώπων.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Εκπλήσσομαι, γιατί ο θεός είναι αγαθός, και μόνο το Καλό έχει θεία προέλευση. Δε μπορεί. Κάτι άδικο θα έπραξες. Θα παρέβης το Νόμο Του.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Άδικος Νόμος δείχνει τύρανο.

ΜΙΑ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Δεν σε πιστεύω. Ο Δίας είναι σπλαχνικός θεός, κι αγαπάει τους ευσεβείς ανθρώπους. Πες μου τι έκανες και ξύπνησες την οργή του;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Μέσα σε καλαμένιο σωλήνα το γενετικό κώδικα των ουρανίων έφερα στη γη, για να εμπλουτιστεί το σπέρμα των ανθρώπων, και το πνεύμα τους να δυναμώσει για να ξεφύγουν από τη ζώδη κατάσταση που βρίσκονταν αιώνες τώρα.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Και πώς σου ήρθε εσένα να κάνεις τέτοια αποκοτιά χωρίς άδεια;

ΜΙΑ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Δεν παίζουμε με αυτά τα πράγματα.

ΑΛΛΗ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Είδες ο Κρόνος τι έπαθε με τα πειράματά του. Έστειλε η γαλαξιακή κυβέρνηση το Δία αντικαταστάτη του.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Κι εγώ ανώτερη εντολή από του Δία εκτελώ, και σχέδιο που δε μπορώ τώρα να σας αποκαλύψω γιατί μας ακούνε ώτα βέβηλα, και σφαιρικοί οφθαλμοί που μπορούν να πετάξουν και στην πιο ανήλιαγη τρύπα για να κατασκοπεύσουν.

ΕΡΜΗΣ: Πολλά λέει το στόμα σου και θα το πληρώσεις!

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Περισσότερα δεν έχω να τραβήξω. Μην με απειλείς εμένα! Οι φοβέρες σου δεν πιάνουν τόπο στην καρδιά μου.

ΕΡΜΗΣ: Πρόσεξε, γιατί ο Τυφών είναι κάτω από τις ρίζες των βουνών, καθώς και όλοι οι νικημένοι της τελευταίας μάχης που παραλίγο να ερημώσει αυτόν τον πανέμορφο πλανήτη που ονομάζεται Γαία. Κι εσείς Ωκεανίδες μην τον ακούτε! Βλάσφημος είναι και αναρχικός! Πηγαίνετε στη δουλειά σας. Αμέστε στο καλό! Δεν σας αφορούν όλα τούτα. Ο Δίας έναν καινούργιο Παράδεισο θέλει να φτιάξει πάνω στη γη, και να εγκαινιάσει μία καινούργια εποχή, έναν Χρυσούν Αιώνα που θα φέρει το όνομά του.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Κάπως βίαια ξεκίνησε αυτό το θεάρεστο έργο!

ΕΡΜΗΣ: Μην με ειρωνεύεσαι εσύ! Ανίσχυρος είσαι και γελοίος, όπως στο βράχο πάνω είσαι αλυσοδεμένος με το όρνιο να σου τρώει το συκώτι βυθίζοντας τα νύχια του στα αχαμνά σου!

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Τρομάζω Από αυτή τη σύγκρουση. Ο αέρας μυρίζει σαν ηφαίστειο που είναι έτοιμο να ξεσπάσει. Τι θα γενεί; Μετανιώνω που σας έφερα αδελφές μου εδώ. Τι λέτε να γίνει; Ας ψηφίσουμε.

ΜΙΑ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Να μείνουμε λέω εγώ.

ΑΛΛΗ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Να συμπαρασταθούμε στο συγγενή μας.

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Ναι! Ναι! Ναι! Να μείνουμε!

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Έγινε! Ψηφίσατε και θα μείνουμε μέχρι τέλος, ακόμα κι αν μας καταπιούν οι θυμωμένες καταβόθρες της γης, για να μας σύρουν αλυσοδεμένες στα Τάρταρα. Δεν θα εγκαταλείψουμε το συγγενή μας.

ΜΙΑ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Αγάπη ο Νόμος του Σύμπαντος.

ΑΛΛΗ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Αγάπη η κοινή γλώσσα στα δεκατρία σύμπαντα.

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Αγάπη η κοινή γλώσσα στα επτά υπερσύμπαντα. Αγάπη, αγάπη, αγάπη.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Όμως εγώ εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω από πού ξεκίνησε αυτή η σύγκρουση.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Θα σου εξηγήσω. Την εποχή του Κρόνου είναι αλήθεια ότι οι άνθρωποι περνούσανε μια χαρά, και δεν τους έλειπε τίποτα. Κάθε μέρα ήτανε γιορτή, και η Γη έδινε χωρίς κόπο όλα τα αγαθά που χρειάζεται ο άνθρωπος για να συντηρηθεί. Έτσι πέρασαν χιλιάδες χρόνια, μέχρι που αποφοίτησαν πολλές σειρές ανθρώπων και γύρισαν στον Ουρανό για να αναλάβουν έργο διακυβέρνησης καινούργιων κόσμων, αθέατων από το δικό μας.

ΜΙΑ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Υπάρχουν κι άλλοι κόσμοι;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Τόσοι που δε μπορείς να φανταστείς. Μόνο που το κάθε ον – για να διατηρήσει τη δική του ισορροπία – έχει την ψευδαίσθηση πως μόνο όσα βλέπει υπάρχουν, αλλιώςτικά θα πάθαινε τη ναυτία του κενού και θα έτρεχε να κρυφτεί στην πιο ανήλιαγη σπηλιά.

ΑΛΛΗ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Μέγας είσαι Κύριε και θαυμαστά τα έργα Σου!

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Συμφωνώ με την προλαλήσασα. Όμως πες μας εσύ Προμηθέα, που πολλές τέχνες κατέχεις, και πολλών ανθρώπων είδες άστεα, τι πήγε στραβά κι εκθρονίστηκε ο Κρόνος;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Η αλαζονεία είναι η παγίδα για θεούς, και ανθρώπους. Η αλαζονεία καταστρέφει ήρωες και ημιθέους. Αυτός ο πλανήτης που βλέπετε είναι ο ωραιότερος στον Κόσμο. Κάθε λουλούδι, φυτό, ζώο, ερπετό, ψάρι, και πτηνό που υπάρχει οπουδήποτε μακριά από εδώ έχει ένα δείγμα του πάνω στον πλανήτη μας.

ΜΙΑ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Είναι δηλαδή η γη κάτι σαν κιβωτός;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Ακριβώς. Μία βιβλιοθήκη θα έλεγα καλύτερα, που περιέχει όλες τις γενετικές πληροφορίες που μπορεί κανείς να συναντήσει οπουδήποτε.

ΑΛΛΗ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Σταματάει το μυαλό μου εδώ. Το κεφάλι σκύβω και δηλώνω αδυναμία να παρακολουθήσω τις βουλές του Υψίστου.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Συμφωνώ κι εγώ μαζί σου. Ζαλίζομαι. Αρχίζω να σκέφτομαι με τη φτέρνα. Ούτε ο χιλιόματος Άργος δε μπορεί να συλλάβει αυτό το πανόραμα.

ΕΡΜΗΣ: Καλομελέτα κι έρχεται.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Βλέπω από μακριά να καταφτάνει η ταλαίπωρη Ιώ κυνηγημένη από τον Άργο με τα χίλια μάτια. Και ο οίστρος της ζαλίζει το μυαλό, αναγκάζοντας την να τρέχει πέρα από τη δύναμή της, πέρα κι από εκεί που τη βαστάνε τα πόδια της.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Κόρες του Νηρέα, τέκνα της Θάλασσας παραμερίστε για να περάσει η ταλαίπωρη γυναίκα! Παραμερίστε σας λέω, γιατί στην τρέλα της επάνω χτυπιέται σα δαμάλα αλαφιασμένη. Προσέξτε μη σας σουβλίσει με τα κέρατά της!

ΜΙΑ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Μα γιατί έχει κέρατα;

ΑΛΛΗ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Για τον ίδιο λόγο που έχουν και οι ιππόκαμποι.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Για να λαμβάνει εντολές.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Είναι ένα είδος κεραίας που λαμβάνει και εκπέμπει σήματα προς τους Ουρανίους. Γι' αυτό θα έρθει κάποτε μία άλλη θρησκεία που θα ταυτίσει τα κέρατα με το Κακό, και θα κάψει τους κερασφόρους, και θα προβεί σε λοβοτομή των αφυπνισμένων.

ΙΩ: Ιώ, Ιώ, Ιώ!!! Η ταλαίπωρη εγώ. Πόσους αιώνες ακόμα θα περιπλανιέμαι μέχρι να βρω το δρόμο προς τα πάνω; Με το έσχατο φως επιθυμώ να εξομοιωθώ και να γυρίσω στην ασφάλεια της Εστίας, όμως φαίνεται ότι δεν έχει ολοκληρωθεί η θητεία μου στην ύλη.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Για την ακρίβεια τώρα αρχίζει.

ΙΩ: Ποιος είσαι εσύ που βρίσκεσαι τόσο σφιχτά αλυσσοδέμενος σε γυάλινο ηλεκτρομαγνητικό κλουβί;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Ο Προμηθέας είμαι εγώ, που με φυλάκισε ο Δίας, ο καινούργιος βασιλιάς των θεών, γιατί χάρισα το λυτρωτικό πυρ στους ανθρώπους.

ΙΩ: Και τι είναι αυτό το όρνιο που σου κατασπαράσσει τα σωθικά; Δεν ξεκρίνω.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Αητός μοιάζει, αλλά είναι τέρας μηχανικό που έστειλε ο Δίας για να καταστρέφει καθημερινά τις καλωδιώσεις του κορμιού μου.

ΙΩ: Με ποιο σκοπό γίνανε όλα αυτά τα τρομερά και φρικτά;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Για να προδώσω το μυστικό της διαδοχής των θρησκείων, που η μάνα Γαία σε μένα μόνο αποκάλυψε.

ΙΩ: Και τι τον νοιάζει αυτό τον Δία;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Όπως εκθρόνισε τον Κρόνο έτσι θα τον εκθρονίσει κι αυτόν ένας άλλος. Για τα άλλα σιωπώ.

ΙΩ: Τι με νοιάζουνε εμένα αυτά; Μήπως δε μου φτάνουνε τα δικά μου βάσανα; Να, ο οίστρος κοιμάται για λίγο στην πλάτη μου, και ο χιλιομάτης Άργος κάπου θα ξέμεινε να πει γάργαρο νερό σε μια πηγή.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Σε λυπάμαι ταλαίπωρη εγώ, όχι τόσο γι' αυτά που τράβηξες, μα γι' αυτά που θα πάθεις.

ΙΩ: Αλήθεια μπορείς να μου πεις και τη δικιά μου μοίρα;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Δοκίμασέ με. Έτσι θα περάσει και μένα πιο εύκολα ο καιρός μου στην εξορία.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Μίλα συγγενή μου. Κι αφού ικανοποιήσεις τη δική της αγωνία να ικανοποιήσεις και τη δική μου περιέργεια για το τέλος του Δία.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Γυναικαδελφή μου δεν ξέρεις τι ζητάς, σε ποιο φοβερό μυστικό προσπαθείς να γίνεις συμμετοχος.

ΜΙΑ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Δεν πειράζει. Η μοίρα μας είναι δεμένη μαζί σου. Δεν θα σε εγκαταλείψουμε.

ΑΛΛΗ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Ποιος ξέρει; Μπορεί όταν το μυστικό το μάθουν πολλοί να μην έχει λόγο να σε κρατάει πια ο άρχοντας των θεών στα άλυτα δεσμά σου.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Σωστά το είπες. Άλυτα. Και μόνο εκείνος που τα έδεσε μπορεί και να τα λύσει.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Εννοείς το Κράτος και τη Βία;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Όχι, εκείνοι έκαναν τις κινήσεις. Ήταν τηλεκατευθυνόμενοι από μακριά, μέσα από τα γονίδια τους. Κι ο Δίας είναι αυτός που κρατάει στο δεξί του χέρι το τηλεχειριστήριο. Με το αριστερό κρατάει τον κεραυνό.

ΜΙΑ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Εννοείς ότι οι Πλειάδαιοι είναι αριστερόχειρες;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Αυτοί που προέρχονται από το Σείριο είναι αμφίχειρες, γιατί έχουν από φυσικού τους ανεπτυγμένα και τα δύο ημισφαίρια του εγκεφάλου τους στο έπακρο.

ΙΩ: Και τότε γιατί φέρονται σαν κακομαθημένα παιδιά;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Γιατί – κατά μία έννοια – είναι τα παιδιά που οι μεγάλοι τα έστειλαν να παίξουν στην αυλή, είναι όμως πάντα σε εγρήγορση για να αποτρέψουν καταστροφές στο περιβάλλον. Η Γη είναι το σπίτι πολλών και σε κανέναν δεν επιτρέπεται να το κάψει. Ο Συμπαντικός Νόμος επεμβαίνει την κατάλληλη στιγμή και αποτρέπει την ολοκληρωτική καταστροφή.

ΙΩ: Μα τότε γιατί έχουν οι άνθρωποι τέσσερις φορές αφανιστεί από προσώπου γης;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Για να πληρώσουν τα κρίματά τους. Ο Σπόρος όμως παραμένει εναργής μέσα στο καλάμι, έτοιμο να πετάξει φύλλα και να βγάλει ανθούς. Αυτό το σπόρο ξαναέφερα στη γη. Γι' αυτό το τόλμημά μου με κυνηγάει τώρα ο Δίας.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Και σε έχει πιάσει σαν ψάρι στο δίχτυ με τον πιο φρικτό κι αποτρόπαιο τρόπο.

ΙΩ: Μας πες μου σε παρακαλώ Προμηθεά πότε και πώς θα τελειώσουν τα βάσανά μου.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Εντάξει. Όμως δεν δικαιούσαι άλλη ερώτηση. Μετά θα φύγεις και θα ακολουθήσεις τη μοίρα σου. Από την πορεία σου εξαρτάται η γέννηση του λυτρωτή μου.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Ναι, αλλά αφού απαντήσεις στη δική της απορία θα ικανοποιήσεις και τη δική μου περιέργεια ελπίζω σύζυγε της αδελφής μου.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Θα δούμε αν είναι η στιγμή κατάλληλη, γιατί είναι εδώ πάντα ο σφαιρικός οφθαλμός, και ο ρουφιάνος αγγελιαφόρος των Ολυμπίων.

ΙΩ: Ιώ, ιώ, ιώ!. Ο Οίστρος ξυπνάει. Βιάσου καλέ μου, γιατί σε λίγο δεν με χωράει ο τόπος, και δεν θα βρίσκω τόπο να σταθώ κάτω από το ανελέητο κέντρισμα του βασανιστή μου.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Θα τα πω εν συντομία. Σιωπάστε όλοι. Ζώα, πουλιά ερπετά, και φυτά, άνθρωποι, πλάσματα της Γης, των ωκεανών, των ποταμών, των λιμνών του αέρα, της φωτιάς και των υδάτων σιωπάστε. Ένα φρικτό μυστικό θ' αποκαλύψω. Άνεμε σε διατάζω πάψε για να μη σπείρεις τα λόγια μου μακριά.

ΙΩ: Λέγε γρήγορα, γιατί άλλο δεν αντέχω. Σε λίγο θα πεταχτώ στα πέρατα της γης.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Αυτό ακριβώς θα γίνει. Προείδες το μέλλον σου. Φαίνεται ότι αυτό είναι η αποζημίωση των βασανισμένων.. Θα περάσεις από όλον τον κατοικημένον κόσμο. Θα μπεις σε άλλες διαστάσεις και σε παράλληλα σύμπαντα σε μια προσπάθεια να ξεφύγεις από τους διώκτες σου. Όμως πάντα εδώ θα γυρίζεις. Κανείς δε μπορεί να ξεφύγει το ριζικό του, όχι για πολύ. Σε συμβουλεύω να καταλήξεις στη χώρα που ποτίζει ο Νείλος. Εκεί στις όχθες του σε δαμάλα θα μεταμορφωθείς και ο Δίας θα πέσει επάνω σου σα χρυσή βροχή. Από αυτή την ασυνήθιστη επαφή θα γεννήσεις των Έπαφο. Από τη σπορά του θα βγουν οι πενήντα Δαναΐδες που θα παντρευτούν στην Ελλάδα, και οι σαρανταεννέα θα σκοτώσουν τον άντρα τους την πρώτη νύχτα του γάμου. Μόνο μία θα ενδώσει στον έρωτά της και από τον καρπό της κοιλιάς της θα γεννηθεί ο λυτρωτής ο δικός μου. Άλλα δεν πρέπει να σου πω. Φύγε τώρα γρήγορα, μην σε προλάβει και σένα ο γοργός κεραυνός του Δία.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Όσο είμαστε εμείς εδώ η τρίαινα του Ποσειδώνα μπορεί ν' αποτρέψει το κακό.

ΙΩ: Ωι, ωι, ωι. Φεύγω, γιατί ο Οίστρος ξύπνησε από το βαθύ του ύπνο και δεν ξέρω πού θα με οδηγήσει αμέσως τώρα.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Στο καλό πολυθρύλητη Ιώ, και θα περιμένω τον απόγονό σου, μερικούς αιώνες μετά για να με λυτρώσει.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Η ταλαίπωρη! Δεν θα ήθελα να είμαι στη θέση ούτε για όλα τα πλούτη και τη δόξα του κόσμου.

ΩΚΕΑΝΙΔΕΣ: Ούτε εγώ! Ούτε εγώ! Ούτε εγώ!

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Τώρα θ' απαντήσω και στο δικό σου ερώτημα κι ας ακούσει όποιος έχει αυτιά. Ο Δίας γιο θα γεννήσει, που μετά από πολλά βάσανα θα ανακηρυχτεί δέκατος τρίτος θεός του Ολύμπου, κι όταν έρθει η ώρα του θα τον εκθρονίσει. Για τα άλλα σιωπώ.

ΕΡΜΗΣ: Σου συνιστώ να ολοκληρώσεις την προφητεία σου αλλιώς θα καταλήξεις κι εσύ στα Τάρταρα σαν τον Τυφώνα και τους άλλους Χθόνιους αδελφούς σου, και θα συμπαρασύρεις στο χαμό κι αυτές τις ταλαίπωρες Ωκεανίδες μαζί με το φτερωτό όχημά τους.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Σιωπώ. Άλλη κουβέντα από το στόμα μου δεν θα πάρεις.

ΕΡΜΗΣ: Αχός μακρινός ακούγεται, τ' αυτιά μου βουίζουν. Πετώ παρευθής μακριά για ν' απολαύσω από μακριά το θέαμα του βασανισμού σου.

ΩΚΕΑΝΙΔΕΣ: Σεισμός. Τα ηφαίστεια βρυχώνται έτοιμα να ξεράσουν λάβα. Όλα τα ζωντανά της Γης του Ουρανού πετούν μακριά για να γλιτώσουν.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Μόνο εμείς θα τον ακολουθήσουμε αδελφές μου στο χαμό του, για να τον διασκεδάσουμε τις νύχτες της ανίας του, όταν ο αετός που θα κατασπαράσσει το συκώτι του θ' αποκοιμάται.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Γενναίες Ωκεανίδες δεν θα σας λησμονήσω όταν θα ξαναέρθει ο καιρός που θα βασιλέψω.

ΜΙΑ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Μα για στάσου τον ίδιο το Δία βλέπω να καταφθάνει με όλο του το στόλο.

ΑΛΛΗ ΩΚΕΑΝΙΔΑ: Τι θέαμα αλήθεια! Τι μουσικές! Τι μεγαλείο!

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Αυτό δεν έχει ξαναγίνει. Άδραξε την ευκαιρία άντρα της αδελφής μου για να συμφιλιωθείς μαζί του και να γλιτώσεις το Κακό. Ο Θεός είναι Καλός και μόνο το αγαθό έχει θεία προέλευση.

ΕΡΜΗΣ: Εδώ είναι Κύριε ο ανάρτης, ο αναρχικός που πολλά ξεστομίζει εναντίον σου ο άφρων, κι αν δεν ήσουν τόσο ευσπλαχνικός θα το είχε φάει το κεφάλι του.

ΔΙΑΣ: Έχω γνώση. Λοιπόν, τι έχεις να πεις Προμηθέα; Η αφροσύνη σου σε ποια συμφορά ετοιμάζεται να σε οδηγήσει και να συμπαρασύρει κι αυτές τις ταλαίπωρες Νύμφες, που θα έπρεπε να χαίρονται τώρα τα χάρδια του Έρωτα κι όχι να ετοιμάζονται να θαφτούν κάτω από τόνους λάσπη;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Δία, η όρασή μου θολώνει, και η κρίση μου παραλύει στο μεγαλείο σου.

ΕΡΜΗΣ: Άφρονες θνητοί που νομίζετε ότι μπορείτε να τα βάλετε με το υπερβατικό; Δεν είστε ούτε καν μυρμήγκια κάτω από το βιαστικό βήμα γιγάντων, και φυτρώνετε εκεί που δε σας σπέρνουν.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Γι' αυτό κι εγώ είμαι ευσεβής. Σώσε τον Κύριε από τα δεσμά του σε ικετεύω, και θα γίνει καλός, συνεργάσιμος, βοηθός Σου.

ΔΙΑΣ: Μόνο αν θέλει ο ίδιος θα σωθεί. Εδώ είναι ο πλανήτης της ελεύθερης βούλησης. Ακόμα και οι Θεοί υπόκεινται στον αναπόδραστο Συμπαντικό Νόμο της Τύχης και της Ανάγκης. Επιμένεις Προμηθέα στις προηγούμενες βουλές σου; Ανάγκη κι εσύ να συνετιστείς.

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Επιμένω πατέρα των Θεών. Ας πάρει η Ιστορία τη ρότα της. Κι όταν έρθει η ώρα θα συμφιλιωθούμε.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Πρόκειται λοιπόν για ένα προσημειωμένο παιχνίδι, για ένα σχέδιο που παρακολουθούμε την εξέλιξή του άλλοτε σαν ηθοποιοί κι άλλοτε σαν θεατές στις κερκίδες, και χειροκροτούμε και

θυμώνουμε μανιασμένοι, και κάποιοι Άλλοι από ψηλά ανθυπομειδιούν απλώς έχοντας προβλέψει τις επόμενες κινήσεις μας;

ΔΙΑΣ: Θα απαντήσω στην απορία σου. Δεν είναι ακριβώς έτσι. Εκτός από τον Πρωταρχικό Δημιουργό, το Απόλυτο Ένα, που ΕΙΝΑΙ τα πάντα και είναι μόνο ΑΓΑΠΗ όλοι εμείς οι άλλοι συμμετέχουμε σε ένα δράμα από το οποίο μας δίνεται κάθε φορά η επόμενη φράση κι αγνοούμε το τέλος του. Γιατί είμαστε όλοι νότες σε μία συμφωνία που δεν έχουμε αυτιά για να την ακούσουμε.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Σιωπώ, άλλα δε ρωτώ, γιατί η θέλησή μου παραλύει. Με τις άλλες αδελφές μου γονατίζω εδώ και υμνώ το όνομα του Δημιουργού μας. Σπλαχνίσου μας Κύριε και ας γίνει το Θέλημά Σου, στη Γη όπως και στον Ουρανό.

ΔΙΑΣ: Ενώνεις κι εσύ τη φωνή σου Προμηθέα στην προσευχή τους;

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Ναι Κύριε.

ΔΙΑΣ: Τότε αμέσως να λυθείς. Τα δεσμά σου πέφτουν ανίσχυρα. Η πίστη σου σε έσωσε. Η Πίστη που μπορεί να κινήσει και βουνά. Εσύ δε χρειάστηκε να θαφτείς στα βάθη της γης, στις ρίζες των ηφαιστείων, γιατί ήσουν οξυδερκής και γλίτωσες από πολύ πόνο.

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Λύθηκε, λυτρώθηκε!!! Μέγας είσαι Κύριε και θαυμαστά τα έργα Σου.

ΔΙΑΣ: Και τώρα που είμαστε πλέον φίλοι θα σου αποκαλύψω το μέρος του Σχεδίου που ακύρωσε η πίστη σου. Ο Ηρακλής θα ήταν ο απόγονος της Ιώς που θα σκότωνε τον αετό με τα βέλη σου, όμως δεν θα μπορούσε να σε λυτρώσει. Ο Διόνυσος θα ήταν ο γιος μου από τη Σεμέλη που θα γινόταν ο δέκατος τρίτος θεός στον Όλυμπο και θα με εκθρόνιζε για δύο χιλιάδες και δώδεκα χρόνια μέχρι να ξαναεπιστρέψω με όλη μου τη δόξα για να εγκαθιδρύσω το Συμπαντικό Νόμο, την Τάξη, την Ειρήνη και την Αγάπη στον πολύπαθο πλανήτη Γη. Τώρα όμως όλα αυτά είναι απλώς μία δυνατότητα που εγγράφηκε σε κάποιο παράλληλο Σύμπαν και θα παρακολουθήσουμε στις οθόνες μας τη συνέχεια εκείνης της πιθανής Ιστορίας. Ας πάει λοιπόν ο καθένας σπίτι του κι ας επιτρέψει στον εαυτό του ν' ονειρευτεί το δικό του – καταδικό του – τέλος αυτού του δράματος. Γιατί είμαστε όλοι συνδημιουργοί του δικού μας μέλλοντος. Γι' αυτό μη μένετε μόνο θεατές.

ΕΡΜΗΣ: Συν Αθηνά και χείρα κίνει!

ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ: Κι εγώ μένω άφωνος από αυτό το αίσιο τέλος που η Χάρη και η Σοφία του Θεού επέτρεψε. Σας ευχαριστούμε αναγνώστες και θεατές για τη συμπόνια σας και μάθετε να ζυγίζετε καλά κάθε σας απόφαση πριν υποστείτε τις συνέπειες των πράξεων ή παραλείψεών σας.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Κι εγώ δεν θα πάψω ποτέ να υμνώ τη Σοφία του Θεού γι' αυτή την απρόβλεπτη λύση του δράματος όπου όλοι βγήκαμε κερδισμένοι. Και σοφότεροι. Γιατί ο Θεός είναι αγαθός και μόνο το Καλό έχει

θεία προέλευση. Όλα τα θηρία και τα τέρατα δεν είναι Δικό Του Έργο. Σημεία και τέρατα πλάθει μόνο η τρομαγμένη διάνοια του ανθρώπου που έχει λειψή πίστη.

ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ: Μέγας είσαι κύριε και θαυμαστά τα έργα Σου! Ας γίνει το θέλημά Σου στη Γη, όπως και στον Ουρανό!!!

Δευτέρα, 8.11.2004, Σύναξη Ταξιαρχών Μιχαήλ και Γαβριήλ

ΑΦΑΙΑ

Κάθε πρωί θάβω τα λουλούδια του βάζου
και ξεκινώ τη μέρα μου με όλες τις προδιαγραφές
για ειρήνη, αγάπη, αφθονία.

Κάθε βράδυ παρηγοριέμαι με τα κυκλάμινα
κι ευγνωμονώ το μεγαλοδύναμο
για το γέρας της ζωής.

25.10.2004

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑΣ ΕΠΑΝΟΔΟΣ

(θεατρικό ποίημα)

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Η Κλυταιμνήστρα είμαι εγώ, η φόνισσα του άντρα μου του Αγαμέμνονα. Το διπλό πελέκι κρατώ και το δίχτυ που τον τύλιξα μέσα πριν τον σφάξω, και γεμίσει το λουτρό αίματα. Ούτε μοσχάρι δεν βγάζει τόσο αίμα καυτό, που αναβλύζει από το ηφαίστειο της ηλιακής φλέβας.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Πώς τολμάς και παρουσιάζεσαι εδώ, μπροστά μου, μετά από τόσα δεινά που επεσώρευες στον οίκο μας, στον οίκο των Ατρείδων;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Δεν ανήκω εγώ σε κανέναν οίκο. Μέσα σε αυγό εκκολάφθηκα, ένα αυγό που έπεσε από τον ουρανό. Από το άλλο αυγό γεννήθηκε η αδελφή μου η Ελένη.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Η Ωραία Ελένη της Τροίας. Αυτή που έφερε τόσες συμφορές σε Έλληνες και Τρώες. Μακάρι αυτό το αυγό να είχε παραμείνει στο κήτος το ουράνιο που το ξέβρασε μία ημέρα ηλιόλουστη στη χλιαρή άμμο του Ευρώτα...

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Δεν έγινε αυτό στις όχθες του Ευρώτα.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Αλλά πού;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Φύγε από μπροστά μου. Με ζαλίζεις με τις ατέλειωτες ερωτήσεις. Έτσι ήσουν από μικρή. Όμως τώρα πια δεν είσαι μικρό παιδί. Είσαι ολόκληρη γυναίκα. Γυναίκα της παντρείας.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ούτε να το σκέφτεσαι ότι θα με παντρέψεις στη Φωκίδα για να γλιτώσεις από μένα. Έτσι ξεφορτώθηκες και τον αδελφό μου τον Ορέστη.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Μα κινδύνευε.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Από ποιον;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Σταμάτα τις ατέλειωτες ερωτήσεις σου!

ΗΛΕΚΤΡΑ: Μη με διατάξεις εμένα!

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Συγγνώμη κόρη μου, έχω πολλά στο μυαλό μου κι είναι ακόμα περισσότερα αυτά που δε μπορώ να σου εξηγήσω.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Σαν τι δηλαδή; Άσ' το καλύτερα... Δεν έχω καμία όρεξη ν' ακούσω τις ψευτιές σου. Και μη με λες κόρη σου!

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Δεν θα ήτανε καλύτερα αντί να περιφέρεσαι στο αίθριο ρακένδυτη να πάρεις ένα χλιαρό λουτρό, να βάλεις τις δούλες να σε αλείψουν με αρώματα, και να φορέσεις κανένα ρούχο μεταξωτό;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Απεχθάνομαι την πορφύρα.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Όταν ήσουν μικρή σου άρεσε. Και τα πετράδια... Και το ολόχρυσο στέμμα του Αγαμέμνονα.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τώρα προτιμώ το ιώδες.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Είσαι άρρωστη!

ΗΛΕΚΤΡΑ: Από τότε που έσφαξες τον πατέρα μου.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Τον θυσίασα στην Ειρήνη. Για να ξεπληρώσει με αίμα τη θυσία της κόρης μου της Ιφιγένειας.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Δεν πέθανε! Την αντικατέστησε η θεά στο βωμό με ένα ελάφι, και την πήρε μακριά, να υπηρετεί ως ιέρεια στο ναό της Άρτεμης που βρίσκεται στην Ταυρίδα.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Έτσι λένε... Δεν ξέρω. Αν δεν τη δω ζωντανή δε μπορώ να πιστέψω.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Κατηγορείς του ιερείς για ψεύτες!

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Άντρες είναι κι αυτοί. Τι περιμένεις; Φυλάξου από τα αρσενικά Ηλέκτρα. Άκου τη μάνα σου τη βασανισμένη.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Εγώ ανύπαντρη θα μείνω, γιατί από τότε που πέθανε εκείνος όλοι οι άντρες μου φαίνονται κατώτεροί μου.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Κάνε ό,τι θες. Όμως φύγε από το δρόμο μου, γιατί πρέπει τις ακόλουθές μου να συνάξω, να φέρουν λιβάνια, και μυρωδιές, για να κάνουμε χοές στον τάφο του Αγαμέμνονα. Είδα ένα φρικτό εφιάλτη απόψε.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ό,τι πεις. Θα τα ξαναπούμε. *(Η Ηλέκτρα φεύγει)*.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Σίγουρα... Δεν θα το αποφύγω. Δούλες, φωνάξτε γρήγορα τις κυρίες των τιμών, να φέρουνε θυμίαμα, γάλα, μέλι, λάδι, και αιθέρια έλαια, και να ντυθούν ανάλογα για να πάμε να κάνουμε χοές στον τάφο του Αγαμέμνονα. Εν τω μεταξύ φώναξέ μου την ονειροκρίτρα. Είδα πάλι εφιάλτη απόψε, και πρέπει όπως είναι το έθιμο να τον διηγηθώ πριν ανέβει ψηλά το άρμα του Φαέθοντα στον ουρανό.

ΗΛΕΚΤΡΑ *(κρυμμένη)*: Για να δούμε τι εφιάλτη άραγε να έστειλαν οι θεοί στην αποτρόπαιη φόνισσα.

ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΡΙΑ: Ήρθα κυρά μου. Με εφώναξες;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Μα πότε πρόλαβες κιόλας; Ξέχασα. Έχεις το τρίτο σου μάτι ανοιχτό, και βλέπεις τα πράγματα πριν γίνουν. Μήπως μπορείς να μου διηγηθείς εσύ αντί για μένα τον εφιάλτη που με ταλάνισε απόψε;

ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΡΙΑ: Η βασίλισσα γνωρίζει το τελετουργικό. Εσύ μιλάς κι εγώ ακούω. Ύστερα αν θέλεις σου εξηγώ το νόημα του ονείρου σου. Αλήθεια μόνο. Ψέματα δεν κατέχω να λαλώ. Γι' αυτό ενίοτε σωπαίνω.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Άκου το λοιπόν... Ήτανε λέει το παλάτι των Ατρείδων χτισμένο πάνω στο γκρεμό, και μία λεπτή γέφυρα το ένωνε με τον έξω Κόσμο. Πόλεμος γινόταν. Κι η Ιφιγένεια, η κόρη μου η μοσχαναθρεμμένη πέρασε τη γέφυρα για να μην ξαναγυρίσει. Τη θυσίασε το μαχαίρι του πατέρα της του Αγαμέμνονα. Έμεινα δέκα χρόνια να τρώγω τα νύχια μου και να αγωνιώ για την επιστροφή του φονιά της. Μερικές νύχτες τον έβλεπα νεκρό, αιματοκυλισμένο στη σκονισμένη πεδιάδα της Τροίας, και ξύπναγα ουρλιάζοντας «Όχι, όχι, όχι!!! αυτός είναι ένας εύκολος θάνατος για έναν κακούργο». Κι ο Δίας με άκουσε και μου τον γύρισε πίσω ζωντανό. Έστρωσα την πορφύρα μας την καλύτερη στη λιανή γέφυρα και τον περίμενα στην πύλη του παλατιού. Τον κοίταζα να έρχεται με το ξόανο της Αθηνάς από την κουρσεμένη Τροία και την τρελή μάντισσα του Απόλλωνα, την κόρη του Πρίαμου την Κασσάνδρα... Τον έβλεπα να παραπαίει μεθυσμένος από τη νίκη του πάνω στο γκρεμό και ούρλιαζα μέσα μου «Όχι, όχι, όχι!!! να μην πεθάνει τώρα παραείναι εύκολος θάνατος να χαθείς στο πουθενά και να μη βρουν το κορμί σου για να το χλευάσουν οι αδικημένοι». Και η Αθηνά με άκουσε. Και πέρασε σώος τη στενή τη γέφυρα που ένωνε το παλάτι με τον Έξω Κόσμο. Τον υποδέχθηκα θερμά για να μην υποψιαστεί τίποτα. Τον τάισα τα πιο παχιά κρέατα των πιο καλοθρεμμένων γουρουνιών της Μυκήνας, τον πότισα από το πιο βαρύ κόκκινο κρασί που θρέφουσε τ' αμπέλια της Τίρυνθας, και όταν ήρθε η ώρα να τον λούσω γέμισα τη μπανιέρα με άρωμα πεύκου και κυπαρισσιού και κέδρου για να ζαλιστεί. Κι έπειτα τον αιχμαλώτισα μέσα στο δίχτυ που χρησιμοποιούσε ο ίδιος όταν ήταν ευτυχισμένος βασιλιάς για το κυνήγι του κάπρου. Και δεν πρόλαβε να βγάλει ούτε μία κραυγή ολόκληρη. Δεν ήξερα ότι ήτανε τόσο εύκολο να σκοτώνεις έναν άντρα ίσαμε εκεί πάνω! Παλούκωσα το κεφάλι του στο ίδιο του το κοντάρι και βγήκα στη γέφυρα να το δείξω στους πιστούς μου για να δουν και να τρομάξουν και να αγρικήσουν ποιος κάνει τώρα κουμάντο στο παλάτι. Έπειτα σκότωσα την Κασσάνδρα. Αυτό ήταν ακόμα πιο εύκολο. Ήταν σα να σφάζω μια τούφα βαμβάκι. Ήταν ήδη νεκρή. Μερικές φορές αμφιβάλλω αν έφθασε ποτέ στις Μυκήνες. Το σώμα της εξαερώθηκε όπως το μετάξι όταν το ξετυλίγεις στο άπλετο φως του μεσημεριού. Τυχεροί οι μάντεις! Όταν πεθάνουν ο Φοίβος τους καλεί κοντά του. Κι έπειτα ήρθε η δική μου η ώρα. Ξύπνησα μέσα στη νύχτα πλημμυρισμένη στα αίματα που τρέχαν σαν ποτάμι κάτω από την κοιλιά μου. Άλλη μια αποβολή» σκέφτηκα. «Θα ήταν του Αίγισθου. Καλύτερα να μη γεμίσει ο τόπος δειλούς». Και το αίμα έτρεχε ασταμάτητα. Πήγα να περάσω τη γέφυρα και τότε ένα φίδι που βύζαινε στο στήθος μου το αριστερό, πάνω από την καρδιά, σήκωσε το κεφάλι του και με λάβωσε. Και το κεφάλι είχε τη μορφή του...

ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΡΙΑ: Σώπα κυρά! Το όνομα αυτό μην το ξεστομίσεις. Γιατί οι φόβοι μας βγαίνουν αληθινοί. Κι ο καλύτερος τρόπος για να ξεφύγεις από κάτι είναι να το ξορκίσεις από την ανέμη της ψυχής σου.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Βοήθα με σε αυτό και δεν θα είμαι αγνώμων. Όπως πάντα...

ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΡΙΑ: Ξέρω, ξέρω. Μη νοιάζεσαι για τούτα τώρα. Στείλε να μαζέψουν απήγανο, και φασκόμηλο, και σκόρδα. Βγάλε από την κρύπτη του το μαύρο πετρολίβανο που έχουμε για τις τελετές του φεγγαριού, και πάμε στον τάφο του Αγαμέμνονα για να ξορκίσουμε το κακό που σε κυνηγάει.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Μα όλα αυτά τα κάνουμε συνήθως στο σκοτάδι το σεπτό. Τι θα πούνε οι χωριάτες αν μας δούνε;

ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΡΙΑ: Από πότε άρχισες να νοιάζεσαι βασίλισσα για τη γνώμη του λαού; Κακό σημάδι αυτό. Και σου το λέω, για να το ξέρεις.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Αλήθεια, από πότε; Ο φόβος αλλάζει τους ανθρώπους και τους μετατρέπει σε σκιές του εαυτού τους. Όχι, καθόλου δε μου αρμόζει να ανήκω στην τάξη των δειλών. Πάμε και ό,τι θέλει ας γίνει.

ΗΛΕΚΤΡΑ *(που βγαίνει από την κρυψώνα της)*: Η Σκύλα! Τώρα θα δει τι θα πάθει. Φόβε συνέχισε το έργο σου, και θα πέσει στα πόδια μας σαν ώριμο σύκο. Και τότε εγώ θα τη λιώσω με το μεγάλο δάχτυλο του αριστερού μου ποδιού! Νίκη δώσε φτερά στα πόδια μου κι εσύ Γοργώ συνόδευσέ με στον τάφο του Αγαμέμνονα, έτσι που να μη μπορεί μήτε άνθρωπος μήτε ζωτικό να με βλάψει.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Ο δρόμος είναι ελεύθερος. Μπορείς να ξεμυτίσεις. Δε χρειάζεται πια να κρύβεσαι πίσω από τις ιτιές. Και οι βελανιδιές έχουν σπλαχνικό ίσκιο, δε λέω. Μα πρέπει σα λεύτερος άνθρωπος στους δρόμους των Μυκηνών να περπατάς.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πυλάδη σε ζηλεύω. Γεννήθηκες ελεύθερος, και μάλλον ελεύθερος θα πεθάνεις. Όμως η μοίρα των βασιλιάδων είναι διαφορετική. Είναι δέσμιοι του πεπρωμένου τους. Πάμε να γυρίσουμε πίσω. Δε θέλω να σκοτώσω. Ωραία δεν περνούσαμε εκεί πάνω στα ψηλά βουνά και στις ραχούλες, παίζοντας το σουραύλι κι ανταλλάσσοντας χάδια και φιλιά με τις βοσκοπούλες; Κι όλα τα λουλούδια άνθιζαν θαρρείς για χάρη μας, κι όλα τα πουλιά κελαηδούσαν για δυο μαύρα μάτια – σα μάτια αγριμιού, αναμμένο κάρβουνο... - που είχα σμίξει μαζί τους ένα βράδυ πίσω από μια θημωνιά... Το φεγγάρι στη χάση του...

ΠΥΛΑΔΗΣ: Ασύνδετα μιλάς και πάλι. Περίεργα ακούγονται τα λόγια σου από τους αμήτους. Εδώ ήρθαμε για έργα κι όχι για λόγια. Άσε με εμένα να μιλώ κι εσύ στοχάσου πώς το έργο το θεάρεστο του Απόλλωνα θα φέρουμε εις πέρας.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ό,τι πεις εσύ σύντροφε και βοηθέ μου. Αδελφέ μου δεν τολμώ να σε κράξω γιατί θα ήτανε ντροπή και όνειδος ένας τέτοιος τίτλος. Το γένος του Ατρέα στιγματίστηκε για πάντα από τη σάρκα των παιδιών που έδωσε ο θεός στον ανύποπτο πατέρα τους να τα καταβροχθίσει. Εγώ τρώω μόνο λαχανικά και τυρί. Και το γάλα ακόμα δε μπορώ να χωνέψω. Όταν με βύζαινε εκείνη έκλαιγα μετά ώρες πολλές. Λες και κυλούσε φαρμάκι στις φλέβες της ανακατεμένο με χολή. Τι ήθελες να κάνει μία από εκείνους, τους Αθανάτους, η όλβια κόρη του Δία που ατύχησε να ζήσει σα σκλάβα – παρότι βασίλισσα – σε μια ανδροκρατούμενη κοινωνία;

ΠΥΛΑΔΗΣ: Σταμάτα να τη δικαιολογείς. Σύνελθε! Έτσι δεν κάνουμε δουλειά. Εδώ ήρθες να σκοτώσεις, όχι να συμπονέσεις.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δε θέλω να σκοτώσω. Γεννήθηκα για να αγαπώ, όχι να μισώ.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Αυτό το είπε η Αντιγόνη. Είναι από άλλη τραγωδία. Συνέχισε έτσι και θα μας δεις και τους δύο κρεμασμένους από το πιο ψηλό υπέρθυρο του παλατιού των Ατρείδων!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Φύγε και παράτα με. Όχι, μη φεύγεις! Δεν θα μπορέσω να επιβιώσω μόνος μου σε αυτή την ερημιά, όπου οι άνθρωποι κατασπαράσσονται σα θηρία κι έπειτα πέφτουν σε έναν ύπνο βαρύ δίχως ονείρατα.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Σώπα! Σε εκλιπαρώ, για χάρη της φιλίας μας. Μη βασανίζεις άλλο το μυαλό σου. Ως άνθρωποι είμαστε μικροί και δε μπορούμε να μάθουμε την αλήθεια. Παράδωσε τον έλεγχο στον Ανώτερό σου Εαυτό, στη Φλόγα του Θεού που σιγοκαίει στην εστία της καρδιάς σου, και μην προσμένεις να καταλάβεις τα ασύλληπτα. Θα έχουμε μετά αρκετό χρόνο για τέτοιες αναπολήσεις.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Φοβάμαι μην κάνω λάθος. Και γι' αυτό δεν θέλω να πράξω τίποτα.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Μα τότε θα ήταν η ζωή μας πολύ ανιαρή και ποτέ δε θα γινόταν τίποτα, και πουθενά δε θα υπήρχε εξέλιξη, κι οι άνθρωποι θα πέθαιναν σαν τις μύγες στον ήλιο.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Σιχαίνομαι τις μύγες. Τρέφονται με περιτώματα. Τον ουράνιο κρίνο επιθυμώ να σταλάξει γύρη των άστρων στον ουρανό μου. Σείριε Βήτα σε καλώ να με ανακουφίσεις αυτή τη δύσκολη ώρα των ειλημμένων αποφάσεων που πρέπει να τελεστούν.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Κρύψου έρχεται μία μαυροφορεμένη γυναίκα. Πίσω από εκείνη τη γέριχη αχλαδιά. Είναι αρκετά θαλερός ο κορμός της για να σε κρύψει. Κι εγώ θα παραφυλάξω στην πιο ψηλή διχάλα αυτής της εκατοχρονίτικης ελιάς, με τα όπλα μου έτοιμα για δράση.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Πατέρα μου, πατέρα. Η φωνή μου δε βγαίνει πια για να σε θρηνησω. Αχ, Ορέστη, Ορέστη που είσαι για να πάρεις στα στιβαρά σου χέρια την κατάσταση;

ΠΥΛΑΔΗΣ: Εσένα καλεί.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ποια είναι αυτή που μου μοιάζει; Και γιατί αναταράσσονται τα φυλλοκάρδια μου όλα, σαν τότε που με απειλούσε η Κλυταιμνήστρα ότι θα πεθάνει, θα ανέβει στ' άστρα και θα μ' αφήσει μοναχό, μωρό στην κούνια στην κορυφή ενός βουνού για να με φάνε οι λύκοι;

ΠΥΛΑΔΗΣ: Πάψε! Κι αυτό είναι από άλλη τραγωδία. Αυτή ήτανε το Οιδίποδα η μοίρα.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Κι εγώ σαν τον Οιδίποδα θα καταλήξω. Ρακένδυτος και τυφλός θα τριγυρνώ από χώρα σε χώρα, κι οι άνθρωποι θα με απεχθάνονται. Θα ζηλεύω τα σκυλιά που τουλάχιστον αυτά θα έχουν ένα ξεροκόμματο για να μαλακώσουν την πείνα του στομαχιού τους.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Φαίνεται πώς σάλεψαν τα λογικά μου. Αυτή η γέρικη αχλαδιά μιλάει με εκείνη την εκατοχρονίτικη ελιά, και μαλώνουν με αντρικές φωνές. Μία από αυτές ακούγεται οικεία.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Σου είπα, πάψε! Κι άφησε τη γυναίκα να προχωρήσει σε χοές σε εκείνον εκεί τον τύμβο.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δεν βλέπω κανέναν τύμβο.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Τον σκέπασαν τα αγριόχορτα. Όμως ξεκρίνω μία πέτρα σουβλερή και κάτι σαν σπαθί σκουριασμένο. Και πάνω απ' όλα αυτιά λιωμένα από την πολυκαιρία τα δίχτυα ενός ψαρά.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μην είναι αυτός ο τάφος του Αγαμέμνονα, του πατέρα μου;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Πατέρα μου, πατέρα. Πόσα άδικα εγώ η τάλαινα πάσχω! Κοίταξέ με. Σήκω τώρα από τη γη και κοίταξε με! Ρακένδυτη σα ζητιάνα, η γεννημένη αρχοντοπούλα, η άλεκτρος.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τώρα λαλούν τα κοκόρια. Θα ξημερώσει σε λίγο. Ο ουρανός έχει σκεπαστεί από ένα ιώδες πέπλο.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Να, ο αυγερινός ξεπροβάλλει από την κορυφή του κυπαρισσιού. Αχ, αστέρι της Αυγής, αδελφέ μου, βοήθα με να σκοτώσω τη μάνα μου.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Άδικα καλείς το αστέρι της Αυγής. Είναι καμωμένο από την ίδια ύλη με τη μάνα μας και δε θα σε συντρέξει.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ακούω φωνές. Παραισθήσεις την άμοιρη εμένα με τυλίγουν. Θεέ μου, θεέ που μας κοιτάς ψηλά από τον ουρανό, θεέ που μας γνωρίζει στα βάθη εκεί της μάνας Γης από τις εκκρίσεις των κορμιών μας, έλα και σύντρεξέ

με αυτή την ώρα, εδώ και τώρα, για να πράξω τα έργα τ' ανόσια που η Μοίρα με προστάζει!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Γιατί ανατριχιάζει το κορμί μου πέρα ως πέρα. Τι πρόκειται να συμβεί; Πυλάδη τρέμω.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Αγκάλιασε το δέντρο. Ξέρει αυτό να σε γαληνέψει που τους χυμούς φωτός που έχει συσσωρεύσει.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Πατέρα μου, πατέρα! Εσένα καλώ Αγαμέμνονα! Άσε για λίγο τα σκοτεινά δώματα του Άδη κι έλα επάνω στο φως το γαληνό για να μας ορμηνέψεις.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Η γη σκίζεται στα δυο σα να γεννάει κι από τον τάφο ξεπετάγεται ορθός και πάνοπλος ο Αγαμέμνονας, όπως τότε που έφευγε να κυριεύσει την Τροία.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ήρθες! Το ήξερα ότι θ' ακούσεις τη φωνή μου. Τη φωνή της κόρης σου της λατρεμένης.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ: Τι θέλεις; Γιατί με ξυπνάς από τον ύπνο το μακαρισμένο;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Εκδίκηση ζητώ να πάρω για το θάνατό σου.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ: Αχ κόρη μου. Πόσα δε βλέπετε εσείς οι θνητοί όταν το πέπλο της άγνοιας σας σκεπάζει! Υπάρχει μεγαλύτερη τιμωρά για ένα φονιά να περιφέρει τις τύψεις του κάτω από το αδέκαστο φως του ήλιου; Εκεί κάτω υπάρχει μόνο ανάπαυση και συμφιλίωση. Κανένας εφιάλτης δεν ταιριάζει τα όνειρα των νεκρών. Όμως αν ήτανε να διαλέξω θα προτιμούσα να δουλέψω ολημερίς στα χωράφια ενός αγρότη παρά να βασιλεύω στα δώματα του Κάτω Κόσμου.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Αυτό το είπε ο Όμηρος.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ: Τι ψιθυρίζεις σοφή ελιά; Τι μουρμουράς;

ΠΥΛΑΔΗΣ: Γιατί ήρθες;

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ: Από νοσταλγία του Ήλιου. Θέλω να Τον δω ν' ανατέλλει ακόμα μια φορά πάνω από τα βουνά.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Με ξεγέλασες! Εγώ για άλλο σε κάλεσα.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ: Μη θυμώνεις. Σε λίγο καταφθάνει εδώ η Κλυταιμνήστρα, για να κάνει σπονδές στον τάφο μου και να εξευμενίσει τις Χθόνιες θεές που σπέρνουν τον ύπνο της με εφιάλτες. Και ζωπίσω της θ' ακολουθεί σαν το σκυλί ο σφετεριστής του θρόνου μου, ο Αίγισθος. Θα είναι προκλητικοί και οι δυο τους. Η οργή σου θα φουντώσει και το μαύρο αίμα θα κάνει τη δουλειά του.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Αμήν!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Φοβάμαι.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Μείνε εκεί και μην το κουνήσεις διόλου.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τόσο μίσος που βρήκε τόπο να θεριέψει στην καρδιά σου. Είναι που δε διασκεδάζεις αρκετά. Ακόμα κι όταν παίζει το σουραύλι είσαι αφηρημένος. Και δεν έχεις πλαγιάσει ποτέ σου με γυναίκα ούτε με έφηβο πολύξερο.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Χρέος μου είναι πάντα να σε προσέχω και να κρατάω φανάρι στους δικούς σου έρωτες.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αυτό είναι ζωή δι' αντιπροσώπου. Και τώρα πας να γίνεις φονιάς δι' αντιπροσώπου!

ΠΥΛΑΔΗΣ: Πάψε είπα! Ο Απόλλων εγώ σε προστάζω. Ηλέκτρα κρύψου. Έρχεται η Κλυταιμνήστρα με συνοδεία.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Πίσω από το φουντωτό κυπαρίσσι θα παραφυλάξω για να ορμήξω μετά με τα νύχια προτεταμένα να ξεσκίσω της Σκύλας της ανόσιας το πρόσωπο!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Απόλλυμι ο άτυχος. Χάνομαι. Απόλλων σκληρή άσκηση μου έβαλες και το καθήκον αυτό διστάζω να το φέρω σε πέρας.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ: Εδώ θα μείνω, αόρατος σε ανόσιους οφθαλμούς για να ενορχηστρώσω την εκδίκησή σας. Αφού έτσι θέλετε έτσι θα γίνει.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Τι πρόθυμο πνεύμα και σοφό είναι αυτό που με συμβούλεψε να έρθω εδώ με δώρα και χοές για να εξευμενίσω τη Σκιά του αδικοχαμένου άντρα μου, του Αγαμέμνονα!

ΑΙΓΙΣΘΟΣ: Το παρακάνεις! Τον ποθείς ακόμα! Με προσβάλλεις!

ΗΛΕΚΤΡΑ: Σώπα εσύ μισοριξιά! Μη βγω από την κρυψώνα μου και σε πατήσω κάτω και σε λιώσω σα σκαντζόχοιρα, που ήρθες πάνοπλος εδώ, λες κι έχουνε οι νεκροί στρατιές ολόκληρες ν' αντιπαλέψεις.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ: Κι όμως έχουν! Τελαμώννα, Οδυσσέα, Αίαντα, Μενέλαε πάρτε θέσεις πίσω μας κι ετοιμαστείτε να δώσετε εντολή στους άντρες σας για το γιουρούσι.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δε θα χρειαστεί. Το σπαθί σου θα ξεχώσω εγώ και θα τον σουβλίσω τον άτιμο!

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ: Ιδού το αίμα βράζει. Κι ο αλάστορας δαίμονας του οίκου των Ατρείδων ακονίζει τα δόντια του κι ετοιμάζεται πάλι να γιορτάσει τα Θυέστεια

Δείπνα! Τουλάχιστον να μείνεις εσύ ζωντανός γιε μου. Έστω και με σαλεμένα τα λογικά.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Ξίφος τινάξου από το έδαφος! Θεία Δίκη. Και Χθόνιες Θεές, σας καλώ. Κριτές του Κάτω Κόσμου, Μίνωα, Ραδάμανθυ και Αιακέ ελάτε τώρα εδώ κι αποφασίστε ποιος θα κατεβεί τα δώματα του Άδη και ποιος θα συνεχίσει να βλέπει το λαγαρό φως του Ήλιου.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Αόρατο χέρι ξεθάβει το σπαθί και το παραδίδει στο χέρι του αδελφού μου του Ορέστη.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Περίεργα πράγματα! Μία οπλισμένη αχλαδιά. Πότε φύτρωσε αυτή πάνω από τον τάφο του Αγαμέμνονα, δε θυμάμαι.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ: Είναι που έχεις χρόνια να έρθεις μέχρι εδώ.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Ψέματα λες. Έρχομαι τις ατέλειωτες νύχτες της αγρύπνιας μου, τις νύχτες που δε λάμπει το φεγγάρι και πλαγιάζω με τον άντρα μου.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ: Αλήθεια λέει. Κι εγώ την έχω πεθυμήσει και θα την πάρω κοντά μου να βασιλεύουμε μαζί στα δώματα του Άδη. Φως του Ήλιου δεν θα ξαναδεί ούτε αυτή ούτε εσύ ανόσιε και μικρέ τυραννίσκε που δυνάστης ποτέ δε μπόρεσες να γίνεις.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Το σπαθί κινείται μόνο του, σα να έχει φωνή και να με προστάζει να κατέβω γρήγορα από το δέντρο και να σουβλίσω τη σάπια κοιλιά του σφετεριστή. Σιχαίνομαι το κρέας. Τα αίματα με κάνουν και λιποθυμώ.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Θάρρος! Ήρθε η ώρα, πριν κάνεις τις σπονδές η βασίλισσα.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Αδελφέ μου κατέβα από το δέντρο. Ιδού, εγώ φανερώνομαι.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ: Παγίδα! Φρουροί!

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Ξεχνάς ότι στους τάφους πάμε αφύλακτοι καλέ μου; Πολύ αργά πια για να φυλαχτείς.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πέθανε άδικε! Αυτή ήταν η τελευταία σου λέξη.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Θάρρος! Αποτέλειωσε το έργο σου!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Φωνή της συνείδησής μου τι με προστάζεις;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Κοίταξε γιε μου το στήθος που σε βύζαξε. Στέκει εδώ γυμνό και περιμένει το χτύπημά σου.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δειλιάζω Ηλέκτρα. Τι να κάνω;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Χτύπα, χτύπα γερά, και το κρίμα στο λαιμό μου. Γυναίκα είμαι εγώ και τα χέρια μου δεν αντέχουν να σηκώσουν το ξίφος το ηρωικό, αλλιώςτικά δεν θα περίμενα από κανέναν άλλον.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τώρα είμαι μόνος με το σπαθί και πρέπει να χτυπήσω. Χθόνιες Θεές είχα μάθει μια προσευχή μα τώρα δε μπορώ να την ξεστομίσω. Πως Αρχίζε Πυλάδη η προσευχή για να εξευμενίσω τις Ερινύες; Σωπαίνεις τώρα; Τώρα που σε χρειάζομαι περισσότερο από κάθε άλλη φορά; Πυλάδη, Πυλάδη ακόμα κι εσύ με εγκατέλειψες; Φαίνεται ότι στη Μοίρα, στον Έρωτα και στο Θάνατο πάμε μόνοι μας. Ας είναι. Τι σιγαλιά! Θαρρείς κι όλη πλάση σταμάτησε ν' ανασαίνει... Ας γίνει.

ΗΛΕΚΤΡΑ-ΠΥΛΑΔΗΣ: Έγινε!

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ-ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Τέλος!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Αρχή! Αρχή βασάνων και περιπλανήσεων και καθαρμών. Μέχρι να λήξει ο περίπλους αυτής της γης και να ξανασμίξουμε σοφότεροι στην Εστία. Εις το επανιδείν καλοί μου άνθρωποι, κι ας μας συγχωρέσει όλους ο Μεγαλοδύναμος!

COLETTE

στη Φιλιά Τριανταφυλλίδου

- Στη σφαίρα μου βλέπω τον κόσμο όλον
καθώς προχωράει αμέριμνος
στον τερματισμό του
και οι Σειρήνες δεν ψαρεύουν πια
περιπλανώμενα θύματα.
Βούτηξαν απελπισμένες
στης Ιστορίας το βυθό
για να αποκρυσταλλώσουν
τα πηχτά νερά του Μύθου.
- Κάποτε το καλοκαίρι μοσχοβόλαγε
αλλιώς
Κι ήτανε η ζωή ένα ολάνθιστο περιβόλι
που χανόταν στον ορίζοντα
μακριά μας.
- Μη λυπάσαι ταξιδιώτη. Ό,τι έγινε
για φορά
συνεχίζει για πάντα.
Και μείναμε εμείς απορημένοι
να μετράμε τα βότσαλα
στο μυχό μιας κανάτας
προορισμένης για να ζευγαρώνει το φως
με την αδέκαστη σιωπή.

28-29.9.2004, πανσέληνος πάνω από την Ακρόπολη

ΔΕΣΠΟΙΝΑ

Μαρία, φυλαχτό τ' όνομά σου
στις κακοτοπιές του βίου
Μαρία, ευωδία η μορφή σου
στο γλυκοχάραμα του πόνου
Μαρία, βάλαμο η φωνή σου
στις εποχές που θά 'ρθουν
Μαρία, λεπτή η ψυχή σου
στο ηλιοβασίλεμα του πόθου
για μια ζωή άλλη...

16.9.2004

ΑΝΘΗΛΗ

Γιατί όλα βγαίνουν αληθινά
όταν τα οδηγεί η πίστη.

Στην πύλη του Χρόνου πέρασα αλώβητος
αφού είχα να πληρώσω τα διόδια
 στους φύλακες τους θεοειδείς:
 μια σταγόνα αγάπη συναγμένη
 στη λακκούβα ενός κρανίου
που δε μίσησε το ραβδιστή του.

ΕΠΙΤΟΜΗ ΤΑΠΕΙΝΟΤΗΤΟΣ

Οι πανσέδες στις νησίδες των λεωφόρων
ευωδιάζουν ανενόχλητοι από την οχλαβοή.
Έτσι κι εσύ απολαμβάνεις το χάρδι
αιθέριων σωμάτων και τρανών.

ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

στην Ερατώ Τριανταφυλλίδη

Στις αιώνιες μονές
αχρηστεύτηκαν οι κανόνες
πολλών επίγειων ζώων
αφιερωμένων στη λατρεία
του Πλούτου
και στην απόλαυση
πρόσκαιρων ηδονών
που δεν αφήνουν καμία
ανάμνηση
στη γεύση,
και τις ξεπλένει αμέσως
από πάνω σου το νερό
στην κρήνη της Μναμοσύνης,
εκεί που θα σε ρωτήσει
ο άγγελος ο πυλωρός:
«Πούθε έρχεσαι και πού πηγαίνεις;»
και πρέπει εξάπαντος
ν' απαντήσεις:
«Από τη Γη έρχομαι
κι επιστρέφω στον ουρανό»
προκειμένου να ξεφύγεις
για λίγο από τον Τροχό
του Χρόνου
μέχρι η σάλπιγγα
να σε ξανακαλέσει
σε κάποια καινούργια
αποστολή
στις παρυφές κάποιου γνωστού
– ή άγνωστου –
Σύμπαντος.

Θερμοπύλες, 10.8.2004

ΗΡΑ

Πώς να παγιδεύσεις το νερό
στην ίδια μορφή
για πολλούς αιώνες;
Πώς να αναμοχλεύσεις
τη σιωπή
για να ηχήσει
το κρυμμένο από το μάτι
των βροτών
αρμόνιο του Σύμπαντος Κόσμου;

Πώς να πεις αυτά που θες
χωρίς να προδώσεις
το βαθύ νόημά τους;

Στο ναό σου προσπέφτω
γονυπετής
και ζητώ ταπεινά συγγνώμη.

ΣΥΡΟΣ

Τα νησιά επικρέμονται του πελάγου
κι εγώ δεν έχω πού να καταφύγω
εκτός από την «Εγώ Ειμί Παρουσία»
που ενοικεί εντός μου
 γυρεύοντας να ζήσω δυο φορές
το ίδιο θαύμα
πέρα από κάθε οικονομία
 του Αιτιατού.

Σύρος-Δήλος-Τήνος, 20-22.8.2004

Η ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ ΕΙΝΑΙ ΖΩΝΤΑΝΗ

(ποιητικό δράμα)

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εμπρός Πυλάδη, ξεκινάμε! Αφού μπήκαμε στο χορό θα χορέψουμε.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Ορέστη παραείσαι βιαστικός. Άσε με να πιω λίγο ακόμα νερό από την κρήνη. Είναι γάργαρο και κρύσταλλο όπως κατεβαίνει ανάμεσα στις οξιές και στις βελανιδιές.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Οι μικρές χαρές της ζωής! Πόσο δίκιο έχεις. Εγώ ήμουνα πάντα βιαστικός από μικρός. Αφού οι γονείς μου έλεγαν ότι είμαι επιπόλαιος, και με έστειλαν να μεγαλώσω δίπλα σου και να με αναθρέψει ο Στρόφιος από τη Φωκίδα, που λέγανε ότι είναι σοφός, και πράγματι έτσι ήταν.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Κοίτα, ένα πουλί! Πετάνει από πάνω μας γυρεύοντας ίσως λίγα ψίχουλα από την ψαρόπιτα που καταβροχθίσαμε.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Που καταβρόχθισα, εννοείς! Α, είναι καρακάξα. Κακός οιωνός. Κάποιος θα πεθάνει.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Μα γι' αυτό δεν κινήσαμε για τις Μυκήνες; Χρόνια τώρα γι' αυτό το ταξίδι προετοιμαζόμασταν. Και οι μάντιες, και οι σοφοί εμάς περίμεναν να βγούμε στο δρόμο, έχοντας καλά σφραγισμένη στην καρδιά μας την απόφαση να σκοτώσουμε τη φόνισσα, τη συζυγοκτόνο, που κάποια κακιά μοίρα όρισε να είναι η γυναίκα που σε έφερε στον κόσμο. Δε λέω μητέρα σου, αφού ο τίτλος αυτός προϋποθέτει άλλες αρετές – όπως έλεγε συχνά ο πατέρας μου, ο Στρόφιος – αρετές που εκείνη δεν τις είχε.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Είμαστε παγιδευμένοι σε ένα παιχνίδι που έχει γράψει κάποιος άλλος, κι εμείς αγνοούμε παντελώς τους κανόνες του. Δεν έχω διάθεση να σκοτώσω κανέναν. Πάμε να γυρίσουμε πίσω. Ωραία δεν περνούσαμε εκεί στις εξοχές, να τρέχουμε ανάμεσα στις αχλαδιές, και να παίζουμε με τις χρυσόμυγες; Θυμάσαι μια φορά που είδαμε μία ωραία βοσκοπούλα να λούζεται στα κρυστάλλινα παγωμένα νερά ενός χείμαρρου; Τέτοιες εικόνες θέλω να τέρπουν την όρασή μου.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Ξεφεύγεις πάλι. Χάνεσαι... Σε πιάνει το κακό, κι ο δαίμονας ο αλάστορας του οίκου των Ατρείδων σε κυριεύει. Τι ευτυχισμένος που είμαι που δεν έχω το δικό σου βάρος στους ώμους μου. Εγώ είμαι εδώ για να σε εμπυχώνω, και να σου κρατώ το χέρι όταν δειλιάζεις.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Σε λυπάμαι κι εσένα. Τι χρωστάς; Είσαι εδώ από αγάπη. Πόσο σε ζηλεύω! Θεέ μου, τι λέω; Ζηλεύω τον άνθρωπο που είναι εδώ για να με φυλάει, την πιο αγαπημένη ψυχή στον κατοικημένο κόσμο.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Ηρέμησε, και ξαναπές μου για εκείνη τη βοσκοπούλα που λουζότανε στα παγωμένα νερά εκείνου του χείμαρρου. Δεν κρύωνε άραγε; Τα μέλη της δεν πάγωναν;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι αστείος που είσαι! Και φυσικά πάγωνε! Όμως η νιότη είναι παράτολμη, και γι' αυτό τη λένε τρελή.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Όταν σκοτώσεις την Κλυταιμνήστρα θα στείλουμε να την ψάξουν, και θα την παντρευτείς.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δεν θα μας αφήσουν, το ξέρεις. Δεν είναι αυτή γαλαζοαίματη.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Καμιά φορά κάνουν εξαιρέσεις, το ξέρεις.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μοιάζουν σαν εξαιρέσεις, αλλά δεν είναι. Αυτό είναι ένα καλά κρυμμένο μυστικό που δεν μπορώ να σου αποκαλύψω.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Ούτε σε μένα, που τα μοιράζεσαι όλα μαζί μου;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Είναι φρικτό και τρομερό, μην επιμένεις.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Πιο φρικτό κι από τον επικείμενο θάνατο μιας μητέρας από τα χέρια του ίδιου του γιου της;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δίκιο έχεις. Δεν έχω τίποτα να χάσω, και δε μένει πια κανένα μυστικό για να προδοθεί. Φως, περισσότερο φως! Ας λάμψει η αλήθεια στυγνή σαν άστρο. Η αλήθεια θα μας λυτρώσει, η αλήθεια πάντα μας λυτρώνει. Λοιπόν...

ΠΥΛΑΔΗΣ: Λοιπόν;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι ήθελα να πω;

ΠΥΛΑΔΗΣ: Για τους γάμους των γαλαζοαίματων.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Α, ναι... Πόσο νοσταλγώ το λιβάδι που ξαπλώναμε κάτω από τη βελανιδιά, κι ένα σκίουρος τρανός μας βομβάρδιζε γιατί ενοχλούσαμε τα μωρά του με τις φλυαρίες μας.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Ξεφεύγεις. Δεν πειράζει. Μια άλλη φορά...

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όχι, τώρα. Ίσως μια άλλη φορά να είναι πολύ αργά. Ίσως να μην υπάρχει άλλη φορά! Θα σου πω λοιπόν μια ιστορία, αφού είναι πιο εύκολα να λες αλήθειες μέσα από παραμύθια και παραβολές. Έτσι δεν κινδυνεύεις να τυφλωθείς από τους κρατούντες, όπως ο μεγάλος μας ποιητής ο Όμηρος, που γεννήθηκε τυφλός από βασιλική γενιά, κι οι γονείς του τον πέταξαν σε ένα βουνό, όπου τον περιμάζεψε ένας βοσκός, και τον λυπήθηκε και τον κράτησε κοντά του. Το παιδί μεγάλωσε ανάμεσα στα πρόβατα και στα κατσίκια, κι έμαθε να τα κουρεύει με μεγάλη προσοχή, ανιχνεύοντας το μάκρος του μαλλιού τους με τα δάχτυλα. Έμαθε γράμματα εξ ακοής, κι είχε ταλέντο στη λύρα. Όταν έγραψε τα αθάνατα έπη και τους ύμνους που υμούσαν το Θεό, μία ημέρα του εμφανίστηκε ένας άγγελος και του αποκάλυψε την αλήθεια της καταγωγής του. Του είπε ακόμα ότι οι γαλαζοαίματοι σπέρνουν παιδιά παντού και τα δίνουν σε φτωχούς ανθρώπους να τα μεγαλώσουν, για να κρύβουν το σπόρο τους σε περίπτωση που οι ατέλειωτες διαμάχες μεταξύ τους, οι πόλεμοι, οι φόννοι, και το ύπουλο δηλητήριο που χύνεται στο φαγητό από χέρι έμπιστο κινδυνεύουν να τους εξοντώσουν. Έτσι όταν φυράνει ο νόμιμος σπόρος αναζητούν αυτά τα έρημα παιδιά για να τα παντρέψουν και να δαιωνίσουν τη γραμμή του αίματός τους. Πολλά λοιπόν από τα κορίτσια που παντρεύονται γαλαζοαίματος είναι κι αυτά από βασιλική γενιά.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Αυτό είναι λοιπόν το φοβερό μυστικό; Δεν μου φαίνεται καθόλου περίεργο. Κι εγώ στη θέση τους το ίδιο θα έκανα.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δεν είσαι όμως στη θέση τους, και δεν μπορείς να φανταστείς τι σημαίνει αυτό. Ρώτα με κι εμένα που ξέρω.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Το αίμα φταίει λοιπόν που σε πιάνουν αυτές οι περίεργες εξάψεις;

ΟΡΕΣΤΗΣ:.....

ΠΥΛΑΔΗΣ: Συγγνώμη, δεν ήθελα να σε πικράνω. Είμαι ένα φτωχό ανθρώπινο ον που προσπαθεί να καταλάβει. Φαίνεται όμως ότι υπάρχουν κάποια πράγματα που δε χωράνε στο ανθρώπινο μυαλό. Τι απέγινε λοιπόν με τον Όμηρο;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πάλεψε πολύ καιρό με το μίσος και την πίκρα στην καρδιά του, ώσπου ένα πρωί ξύπνησε κι ευχαρίστησε τον Ήλιο, και την Εστία – τη Μεγάλη Μητέρα των Θεών – για το δώρο της ζωής. Δήλωσε φωναχτά στο Σύμπαν ότι αγαπάει τους γονείς του και τους συγχωρεί, ότι αγαπάει τον εαυτό

του κι ότι αξίζει κάθε καλό. Έκανε αυτή τη δήλωση τελετουργικά τρεις φορές, κι έπειτα έπλυνε το κορμί του σε γάργαρο νερό.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Και μετά τι έγινε; Για πες μου.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μετά άνοιξαν οι ουρανοί, κι ένας άγγελος πυρός κατέβηκε κι έχρισε τα βλέφαρά του με χρυσή λάσπη. Του είπε να νηστέψει σαράντα μέρες και σαράντα νύχτες. Να μην πει ούτε νερό, να μην αγγίζει ζωντανό, ούτε άντρα ούτε γυναίκα, ούτε αρνί ούτε κατσίκι, κι αν η πίστη του είναι δυνατή θα δει το φως του.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Και είδε;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ναι, όμως η χαρά του δεν κράτησε για πολύ. Τον τύφλωσαν πάλι οι ιερείς γιατί πρόδινε λέει τα άρρητα μυστήρια του Ουρανού και της μάνας Γαίας. Εκείνος όμως συνέχισε να υμνεί τον ένα και μοναδικό Θεό μέχρι την τελευταία πνοή του.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Αν υπάρχει μόνος ένας θεός, τότε οι άλλοι – αυτοί που οι άνθρωποι θεωρούν και λατρεύουν ως θεούς – τι είναι;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Εκφάνσεις του Αρχικού Δημιουργού, όπως εμείς είμαστε απόρροιές του;

ΠΥΛΑΔΗΣ: Και το Καλό και το Κακό;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ό,τι το Φως και το Σκοτάδι. Στο τέλος όλα γυρίζουν στο Φως. Πες μου Πυλάδη, όταν έρχεσαι απέξω, και γυρίζεις σπίτι μία ηλιόλουστη μέρα του Θεριστή, κι είναι όλα τα παράθυρα κλειστά, και βασιλεύει σκοτάδι μαύρο μέσ' το σπίτι, κι ανοίγεις έξαφνα την πόρτα, ποιο από τα δύο νικάει: το Φως ή το Σκοτάδι;

ΠΥΛΑΔΗΣ: Το Φως βέβαια. Ορμάει μέσα και όλα τα καταυγάζει.

Καταλαμβάνει το Σκοτάδι εξ εφόδου και το κατατροπώνει πριν προλάβεις να ανοιγοκλείσεις τα βλέφαρά σου.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Βλέπεις; Ο Θεός είναι καλός. Γι' αυτό κι εγώ δεν θέλω να σκοτώσω.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Μα πρέπει!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ποιος το λέει αυτό;

ΠΥΛΑΔΗΣ: Ο Απόλλων το είπε καθαρά στο χρησμό του.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Και ποιος μας μετέφερε τη βούληση του θεού.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Ο ιερέας.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Βλέπεις; Χείλη ανθρώπινα, χέρια άπληστα. Δε μπορείς να φανταστείς Πυλάδη πόση απληστία χωράει στην καρδιά του ανθρώπου. Όχι δε θέλω να κάνω αυτό το φονικό. Όμως κάτι με τραβάει στις Μυκήνες. Λες να είναι το αίμα το χυμένο του Αγαμέμνονα; Λες να είναι το αίμα το καταραμένο που ρέει στις φλέβες μου που ευθύνεται γι' αυτήν την ακόρεστη δίψα για εκδίκηση που μου σαλεύει το μυαλό και μου παίρνει τα λογικά. Ασαα, είναι δαίμονας σκληρός ο αλάστορας του οίκου των Ατρείδων! Σοφία του Θεού Εσένα επικαλούμαι να φωτίσεις τα βήματά μου σε αυτήν την αργή πορεία μέσα στο Σκοτάδι.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Ο ήλιος εβασίλεψε. Τα πουλιά κρύφτηκαν στις φωλιές τους και τα λουλούδια γέρνουν το κεφάλι λυπημένα. Ας ζητήσουμε κι εμείς καταφύγιο για το βράδυ. Να, μια σπηλιά! Θα μαζέψουμε κλαδιά ν' ανάψουμε φωτιά για να κρατήσουμε μακριά τα ζώα και τα ερπετά.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Είναι ο άνθρωπος αυτός που φοβούμαι.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Μη φοβάσαι τίποτα. Εγώ είμαι εδώ!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Μα ποια είναι αυτή που έρχεται μαντηλοδεμένη και δάκρυα κυλούν από τα αλειμμένα με στάχτη μάγουλά της; Όχι! καρδιά μου ας μην είναι αυτή! Κι ας μην έχει γεράσει τόσο!

ΠΥΛΑΔΗΣ: Ας παραμερίσουμε για να παρακολουθήσουμε τα τεκταινόμενα.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Οι Συμπληγάδες μετά το πέρασμα της Αργώς δεν ξαναέκλεισαν ποτέ πια. Είχαν σχεδιαστεί αποκλειστικά και μόνον ως μέρος της δοκιμασίας του Ιάσωνα.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Σώπα! Θα μας ακούσει!

ΗΛΕΚΤΡΑ: Πολυαγαπημένε πατέρα, που μετανάστευσες νωρίς-νωρίς στον Κάτω Κόσμο, πάρε τη βάρκα τη φρικτή του περατάρη, κι έλα να δεις τι πάσχω, η κόρη σου εγώ, η βασιλοπούλα, εκείνη που την προξενεύανε σε πρίγκιπες και βασιλιάδες, εκείνη που ήταν πρώτη στο ακόντιο, και στο αρμονικό γρατζούνισμα της λύρας.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Αυτή είναι! Η εξαδέλφη μου Ηλέκτρα, η αδελφή σου Ορέστη.

ΟΡΕΣΤΗΣ: ...

ΠΥΛΑΔΗΣ: Δε μιλάς; Κατάπιες της γλώσσα σου;

ΟΡΕΣΤΗΣ: Η συγκίνηση, Πυλάδη... Οι λέξεις ανεβαίνουν στο λάρυγγά μου και βυθίζονται πάλι στη σιωπή.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ακούω πατέρα τα τζιτζίκια που πριονίζουν τη σιωπή, και ροκανίζουν τα σύνορα ανάμεσα στις διαστάσεις, σκουλήκια του φωτός που διανοίγουν δυσθεώρητες σήραγγες, ανειδίωτες για τα μάτια των βροτών. Ας γινότανε να ενώσουν τους κόσμους μας, και να συναντηθούμε πάλι νεκροί και ζωντανοί, και να φάμε και να πιούμε και να συγχωρεθούμε!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ας μην πονέσει ποτέ κανείς όπως πονέσαμε εμείς αδελφή μου!

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ορέστη!

ΠΥΛΑΔΗΣ: Η φύση μου είναι ήπια, αλλά δεν μπορώ να μην δακρύσω μέσα από τα φυλλοκάρδια μου γι' αυτή τη συνάντηση που γίνεται εδώ, πάνω από τον τάφο του πατέρα τους, μετά από δεκαεφτά ολόκληρα χρόνια!

ΗΛΕΚΤΡΑ: Πρέπει να σκοτώσεις την Κλυταιμνήστρα!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ξέρεις τι μου ζητάς; Να σκοτώσω τη μάνα μας με τα ίδια μου τα χέρια.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Με τα ίδια σου τα χέρια, βεβαίως. Δεν θα σου ταίριαζε εσένα να βάλεις ένα φονιά να κρυφτεί στα σκοτάδια της νύχτας για να την καθαρίσει!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πόσο άρρωστη είσαι! Γιατί είσαι τόσο δυστυχημένη Ηλέκτρα;

ΗΛΕΚΤΡΑ: Γιατί είμαι ανέραστη, όπως δηλώνει και τ' όνομά μου: ά-λεκτρος.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τότε άλλαξε όνομα!

ΗΛΕΚΤΡΑ: Δε γίνεται πια. Κόλλησε πάνω στην ύπαρξή μου σαν κοριασμένη κάλτσα, και δεν θα μπορέσει ούτε ο Θάνατος να μας χωρίσει. Θα είμαι αιχμάλωτη στην αιωνιότητα αυτού του ονόματος, αυτής της Μοίρας.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Ο άνθρωπος είναι υπεύθυνος για τη μοίρα του, είναι ο δημιουργός της ίδιας του της μοίρας.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Έτσι νομίζεις. Περίμενε τώρα και θα δεις. Ααα!!! Τον πατέρα μου καλώ από τον Άδη, τα παλάτια του Πλούτωνα να αφήσει για λίγο και ν' ανέβει εδώ πάνω στο συγγνό φως, για να μεταπίσει το μονάκριβο γιο του, να σκοτώσει τη μάνα του και να τιμωρήσει τη φόνισσα τη συζυγοκτόνο.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τι λέγαμε πριν; Δε θυμάμαι.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Ότι πρέπει την Κλυταιμνήστρα να χτυπήσεις με το δίκοπο αυτό μαχαίρι που φύλαγα στον κόρφο μου μέχρι να γυρίσεις πάλι στο παλάτι. Πάρ' το.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Όχι, δεν το θέλω. Έχει πάνω ξεραμένα αίματα. Είναι το αίμα του...

ΗΛΕΚΤΡΑ: ...πατέρα. Ζωντανεύει τις νύχτες και μου μιλάει. Μου περιγράφει φρικιαστικές ιστορίες για το βασίλειο του Κάτω Κόσμου.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Είσαι άρρωστη! Σώπα. Με τρομάζεις. Όμως τα λόγια σου χτυπάνε κάτι ανύποπτες χορδές βαθιά μέσα μου μιας λύρας που ποτέ κανένα άλλο χέρι θνητού ή θεού δεν άγγιξε.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Δε σου μιλάω εγώ. Σου μιλάει ο αλάστορας δαίμονας ο φρικτός του οίκου των Ατρείδων, εκείνων που τον έθρεψαν οι σάρκες των παιδιών στα Θυέστεια Δείπνα.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τον ακούω. Κρώζει σαν καρακάξα κι είναι φρικτός στην όψη!

ΗΛΕΚΤΡΑ: Έτσι είμαστε όλοι μας, τέρατα. Μέχρι να αλληλοεξοντωθούμε και ν' ανασάνει από το βαρύ πάτημά μας η πεδιάδα των Μυκηνών.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Σώπα, μη μιλάς. Ανατριχιάζω.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Κι εγώ άτεκνη θα μείνω, άκληρη. Κι εσύ κυνηγημένος από τις Ερινύες θα πάρεις τα βουνά και τα όρη.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Σώσε με Πυλάδη, θέλω να φύγω. Θέλω ν' αποδράσω από αυτή τη φρικτή σκηνή.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Πρέπει να σκοτώσεις. Αυτό είναι το θέλημα του Απόλλωνα. Μα βλέπω να έρχεται η φοβερή βασίλισσα, η φόνισσα με την ακολουθία της.

Ελάτε πίσω από τους θάμνους να κρυφτούμε για να ακούσουμε τι ήρθε να πει στα στοιχειά της Φύσης.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Το άρμα σταματήστε! Και βοηθείστε με να κατέβω χωρίς να λερωθούν τα ολομέταξα ρούχα μου, χωρίς να συρθεί η βασιλική πορφύρα στην ακατέργαστη γη.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΧΟΡΟΥ: Μάλιστα κυρία.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Ν' απαντάς μόνο όταν σε ρωτάω. Σκληρή η ζωή για τις σκλάβες κι εγώ κυρά σου θα παραμείνω.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΧΟΡΟΥ: ...

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Τι είπες;

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΧΟΡΟΥ: Τίποτα κυρά. Ο αέρας ήταν που κελαηδάει μέσα από τα φυλλάματα. Δουλειά μου είναι να σωπαίνω.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Ακούω φωνές. Βλέπω φαντάσματα. Οπτασίες φρικτές την όψη μου χλομιάζουν. Είμαι σα λινό σεντόνι κρεμασμένο να στεγνώσει που παίζουν ξωπίσω του παιδιά και πετούν οι μέλισσες που φαντάζουν όντα τρομακτικά. Μερικές φορές φαντάζομαι πως κάποιοι από τους ανθρώπους, κάποια από τα έντομα και τα ερπετά, κάποια από τα κήτη τα θαλασσινά προέρχονται από άλλους πλανήτες, από άλλους γαλαξίες, κι ένα χέρι στοργικό το απόθεσε στη γη μας. Άλλοτε πάλι λέω ότι αυτά είναι λόγια και δοξασίες των ιερέων που είναι διψασμένοι για χρυσάφι κι αρέσκονται να διηγούνται παραδοξότητες, ευχάριστες στο αυτί των πολύπαθων και πάμπλουτων ακροατών τους. Δεν ξέρω πια τι να σκεφτώ. Δεν υπάρχει κανείς να μου πει τι πρέπει να πράξω.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΧΟΡΟΥ: Με όλο το θάρρος κυρά θ' ανάψω τα θυμιάματα και για τους δικούς μου τους νεκρούς που έμειναν πίσω άθαφτοι στην Τροία. Τώρα θα έχουν κατασπαράξει τα όρνια τα προσφιλή μάγουλά τους και τα ρούχα που ύφαινα στον αργαλειό θα κρέμονται κουρέλια από τα δέντρα.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Θα σ' αφήσω να μοιρολογήσεις τους δικούς σου γιατί έτσι απαλύνονται οι δικοί μου οι πόννοι.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΧΟΡΟΥ: Ωιμέ! Άντρα μου, άντρα αδικοχαμένε! Χαροκαμένη εγώ τριγυρνώ στην ξένη χώρα κι εσύ στο βασίλειο του Άδη αναπαύεσαι από τον κουρνιαχτό του πολέμου. Αχ, η Τροία, η Τροία... Ήτανε κάποτε χρυσή και τώρα απέμεινε στάχτη... Αγόρι μου, αγόρι μου κι εσύ νεκρό κείτεσαι στις όχθες του Σκάμαντρου κι εγώ είμαι γριά πια για ν' αποκτήσω άλλο παιδί. Τι όμορφος που ήσουν όταν αρματωνόσουν για να ριχτείς στη μάχη. Όλες οι νύφες της πόλης του Πριάμου έδιναν το μεταξωτό τους μαντήλι στο δόρυ σου. ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Αρκετά! Τώρα ήρθε η ώρα να θρηνήσω εγώ! Αλλά πρώτα θα σας εξιστορήσω το όνειρο που ταλάνισε τον ύπνο μου ολονυχτίς: *έτρεφα λέει μια οχιά στον κόρφο μου, κι ήταν ήσυχη και καλόβολη μέχρι που ξεθάρρεψα μαζί της και της έδωσα το στήθος μου για να θηλάσει. Τότε εκείνη έμπηξε το δόντι της με το δηλητήριο στο μαστό μου κι έτρεξε αίμα και νερό. Ξύπνησα ουρλιάζοντας για να ξεφύγω το φρικτό θάνατο.* Το όνειρό μου αυτό το μαύρο ήρθα εδώ πάνω από τον τάφο του άντρα μου – του Αγαμέμνονα – να το πω για να το ξορκίσω με το ιερό φως του Απόλλωνα.

ΚΟΡΥΦΑΙΑ ΧΟΡΟΥ: Ταλαίπωρη βασίλισσα, η δύστυχη εγώ εσένα συμπονάω. Πρόσεξε, γιατί δεν ήρθες στο κατάλληλο σημείο για να πεις τους εφιάλτες σου. Το χυμένο αίμα ξυπνάει τις Ερινύες που κοιμούνται στα σπήλαια, βαθιά μέσα στα σπλάχνα της Γης. Δε φοβάσαι μη σε κυνηγήσουν; ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Δε φοβάμαι τίποτα εγώ! Είμαι κόρη της Λήδας και του Δία, που πήρε μορφή κύκνου για να την ξεπλανέψει. Αδελφή μου είναι η Ελένη της Σπάρτης, και αδέρφια μου ο Κάστωρ και ο Πολυδεύκης, που λάμπουν δίδυμα αστέρια στον ουρανό. Ανάψτε τα θυμιατά, και ρίξτε πάνω στα κάρβουνα το λιβάνι, τη σμύρνα, και το ξερό φασκόμηλο, να κορώσει ο αέρας, και να ανέβει ψηλά το θυμίαμα στον αιθέρα, να ευφράνει την όσφρηση των ουρανίων.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Τα χέρια κάτω! Μην τολμήσετε ν' ανάψετε λιβάνια για λογαριασμό της φόνισσας πάνω στον τάφο του πατέρα μου!

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Πώς τολμάς να δίνεις εντολές μπροστά μου; Εγώ είμαι η βασίλισσα των Μυκηνών. Είσαι κόρη μου αλλά μην το παρατραβάς. Είναι κι ο Αίγισθος μέσα στην άμαξα!

ΗΛΕΚΤΡΑ: Γιατί δεν του λες να βγει έξω; Οι γυναίκες κρύβονται πίσω από το καφασωτό.

ΑΙΓΙΣΘΟΣ: Με το ξίφος μου αυτό θα πληρώσεις αυτή σου την τόλμη. Είσαι κόρη του Αγαμέμνονα, αλλά αρκετά σε ανέχτηκα!

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πέθανε τύραννε, σφετεριστή του θρόνου του πατέρα μου!

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Ορέστη, μηρηρηη!!!! Τι έκανες; Το όνειρο... Όχι, μην πλησιάζεις την μητέρα σου. Λυπήσου αυτά τα στήθη που σε βύζαξαν το πρώτο γάλα.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Το μαύρο γάλα της αυγής. Ας μην γεννιόμουν ποτέ. Δεν ξέρω ποιος είμαι και τι πάω να κάνω.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Χτύπα Πυλάδη γερά. Κι έπειτα θα έχεις όλο το χρόνο να σκεφτείς την πράξη σου. Θυμάσαι που σκότωσες ένα ελαφάκι την ώρα που έσκυψε να πιει νερό; Ήσουν μόνο οκτώ χρονών και μόλις είχες μάθει να τεντώνεις το τόξο.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Η νιότη είναι παράτολμη και δεν ξέρει από πόνο, και δεν έχει γευτεί το θάνατο.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Χτύπα γερά, και μη λησμονείς ότι αυτή έσφαξες τον πατέρα μας σαν γουρούνι.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Δίκιο έχει! Χτύπα αγόρι μου να λυτρωθώ από τη σκλαβιά της ύλης! Χτύπα σε παρακαλώ.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Δεν μπορώ. Να έρθει ένας άλλος να χτυπήσει για λογαριασμό μου.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Δώσ' μου εμένα το σπαθί των Ατρείδων!

ΠΥΛΑΔΗΣ: Όχι! Για το όνομα του Απόλλωνα! Άντρας το αίμα του πατέρα του πρέπει να πάρει πίσω.

ΗΛΕΚΤΡΑ: Κι Εγώ άντρας είμαι!

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Μακάρι να ήξερες τις είσαι! Σκοτεινή η ώρα που σε γέννησα. Τώρα το μετανιώνω. Κι εσένα Ορέστη, μακάρι κι εσένα να μη σε είχα γεννήσει ποτέ. Μακάρια θα βασίλευα τώρα στις Μυκήνες με τον καλό μου. Και θα κολυμπούσα μέσα σε γάλα κασίκας, και θα έτρωγα αμβροσία με μέλι, και θα έπινα κρασί από τα χείλη του αγαπημένου μου.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Πέθανε σκύλα που έτσι ξεδιάντροπα θρηνείς τον εραστή σου.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Σε ευχαριστώ. Έτσι το είπα, δεν το εννοούσα... για να σε θυμώσω και να βυθίσεις το ξίφος σου στην καρδιά μου. Σε λίγο θ' απαλλαγώ από τα δεσμά της ύλης και θα πετάξω λεύτερη στον ουρανό της λύτρωσής μου. Σε συγχωρώ. Να είστε ευτυχισμένα παιδιά μου. Συγγνώμη. Αλλά έτσι έπρεπε να γίνουν όλα. Αυτό ήταν το θέλημα των θεών.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Τότε είναι άκαρδοι θεοί όταν τρέφονται με τον πόνο μας.

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Σώπα! Βλαστημείς. Υπάρχει ένα σχέδιο που δε χωράει στα ανθρώπινα μυαλά μας. Από την άλλη πλευρά του πέπλου ξεχνάμε όλες τις λύπες μας και μένει μόνο η άπειρη ευδαιμονία ότι εκπληρώσαμε την αποστολή μας.

ΟΡΕΣΤΗΣ: Και η δική μου αποστολή ήτανε να σκοτώσω τη μάνα μου;

ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ: Ναι, και τώρα φύγε, πριν σε αδράξει η Τρέλα από τα μαλλιά. Πήγαινε στην Αθήνα. Στους πρόποδες της Ακρόπολης, κάτω από τον Άρειο Πάγο υπάρχει το ιερό των Ερινύων. Κάνε σπονδές και παρακάλεσε την Αθηνά να τις εξευμενίσει. Ο Πυλάδης θα σε συντροφέψει. Για ανταμοιβή του θα παντρευτεί την Ηλέκτρα και τα παιδιά του θα βασιλέψουν στο θρόνο των Μυκηνών. Και τώρα φύγετε γιατί πρέπει να πηγαίνω. Στον Έρωτα και στο Θάνατο πάμε πάντα μόνοι. Αγαμέμνονα αγάπη μου, έρχομαι. Κι εσύ Αίγισθε να με περιμένεις. Θα λάμψουμε κι οι τρεις μαζί στον ουρανό, στον Αστερισμό των Ατρείδων. Θα σας κρατήσω κι εσάς θέση, και θα σας περιμένω παιδιά μου. Σας ευχαριστώ που με απαλλάξατε από το μαρτύριό μου. Συχωρεμένοι νά 'στε.

ΠΥΛΑΔΗΣ: Και τώρα πάμε να φύγουμε. Ορέστη, και Ηλέκτρα, έχουμε δρόμο πολύ μέχρι τη δοξασμένη Αθήνα. Εκεί η Παλλάδα Αθήνα θα μας συμβουλέψει, και οι Χθόνιος Θεότητες θα μετατραπούν από Ερινύες σε Ευμενίδες. Μεγάλος είσαι Απόλλωνα, και κανέναν μυστικό δε μένει κρυφό κάτω από το ανέσπερο Φως Σου. Ας γίνουν όλα καλά, να φωτιστούν τα σκοτάδια. Να φωτιστεί η άβυσσος στην καρδιά των ανθρώπων. Να φωτιστούν τα σπλάχνα της μάνας της Γαίας, για να γυρίσουμε όλοι στην Εστία. Και τότε ο Πρωταρχικός Δημιουργός, ο Πατέρας μας, θα βγει στο κατώφλι για να μας υποδεχθεί, και θα στήσει γλέντι τρικούβεργο, όπου θα γιορτάσουμε αδελφωμένοι, εμείς οι άσωτοι ρακοσυλλέκτες της Ύλης.

ΗΛΕΚΤΡΑ-ΟΡΕΣΤΗΣ: Έγινε!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

(ποιητικό δράμα)

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Λατρεμένο φως του Ήλιου δεν θα σε δω ξανά. Τουλάχιστον όχι εδώ, στον ευλογημένο πλανήτη Γαία, όπου μία μέρα καρπερή ένα χέρι μυστικό έσπειρε τα δόντια του Δράκοντα για να ξεπηδήσουν οι Θηβαίοι... Το γένος των σπαρτών. Σε αυτό ανήκω κι εγώ. Κι από τη βούληση του υποψήφιου πεθερού μου, του Κρέοντα, πηγαίνω τώρα αδικοχαμένη. Ο γαμπρός άβουλος και ωραίος. Πολύ ωραίος για άντρας, πολύ μαλθακός... Είναι η πικρία που μιλάει μέσα από τις φλέβες μου που σε λίγο θα μαραθούν και θα χύσουν το νάμα τους στη μάνα γη. Μέσα σε μια σπηλιά. Τι αλλόκοτο μέρος για να πεθάνει κανείς! Ειδικά όταν λατρεύει το Φως, και τα πνευμόνια του διψάνε για την άπλα του αέρα όταν διυλίζεται μέσα από τα φύλλα των δρυών και των κυπαρισσιών. Θα ήθελα να φυτρώσει πάνω από τη λεκάνη μου ένα κυπαρίσσι. Πώς να βλαστήσει όμως εδώ, μακριά από τον ήλιο και τον καθαρό αέρα. Εδώ μόνο λειχήνες βλασταίνουν, και κάτι τεράστια μανιτάρια που τα τρώνε οι νάνοι και τα ξωτικά. Σε λίγο θ' ανοίξει η καταπακτή και ο Κάτω Κόσμος θα μου αποκαλυφθεί. Οι προπάτορες με τη μορφή δρακόντων θ' ανιχνεύσουν ιχώρ στα γονίδιά μου, κι έπειτα θα με ρωτήσουν το σύνθημα, και το παρασύνθημα. Κι αν η ψυχή μου καλώς ενθυμείται θα με αφήσουν να περάσω από των Συμπληγάδων το κενό, κι απ' το νερό της Λησμοσύνης θα βραχώ για ν' αφήσω πίσω μου τα εγκόσμια. Ααα, νερό της Δίρκης, ρεύματα του Ισμηνού δεν θα σας ξαναχαρώ. Δεν πειράζει. Ζήσαμε αρκετά. Τόσο ώστε να θρέψει η σάρκα μας τις Σκιές, τις Άρπυιες που παραφυλάνε τα στενά της Ατλαντίδας. Και η Σφίγγα θα ζωντανέψει για λίγο για να γλύψει τις πληγές μας, κι ν' ανασάνει κι αυτή για λίγο ανθρωπίλα. Είναι δύσκολο να είσαι σοφός. Αποξηραίνει το λαρύγγι, και τα πνευμόνια συνηθίζουν το ιερό ιόχρουν πυρ και τη ζαφειρένια φλόγα που ο καθαρός αέρας μυρίζει σα βάλτος και λάσπη χοιροτροφείου...

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Αρχίζει να φεύγει. Οι παραισθήσεις της πολιορκούν το μυαλό. Δεν θα κρατήσει πολύ. Δεν θα βασανιστεί.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ποιος είσαι εσύ;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Πες μου πώς με βλέπεις για να σου πω σε ποια κατάσταση είναι το μυαλό σου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ταύρος με δύο κέρατα στριφτά κριαριού. Και στο μέτωπο έχει ένας τρίτο μάτι ασβού, πιο ανοιχτό από τ' άλλα, πιο μεγάλο...

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Καλά πηγαίνεις. Τι βλέπεις παρακάτω; Λέγε.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Μιλώ για να έχω την ψευδαίσθηση ότι υπάρχω. Φαντάζομαι έναν άορατο καταρράκτη να πέφτει στα μαλλιά, να βρέχει το πρόσωπο, τους ώμους μου, να χαϊδεύει το στήθος, ν' αναπαύεται στην κοιλιά, να αγκιστρώνεται στους γλουτούς, να μου κλέβει την παρθενιά, εκείνη που προοριζόταν για τον Υμέναιο, για τον καλό μου... Αααα, ξαναγυρίζω πίσω στις εγκόσμιες χαρές. Πού πάω; Δεν έζησα τον έρωτα.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Καλά πας. Ο Έρωτας, ο γιος της Αφροδίτης θα σε περιμένει στο τέλος της διαδρομής για να σε στεφανώσει με κισσό.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Μα νόμιζα πως ο κισσός είναι το αγαπημένο στεφάνι του Διονύσου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Καλά μιλάς. Μα είσαι ακόμα πολύ λογική. Και με τη Λογική δε φτάνει κανείς μέχρι τη Λίμνη της Γνώσης.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Τι πρέπει να κάνω; Καθοδήγησέ με. Όχι για να πεθάνω ανώδυνα, αλλά για να κερδίσω την αθανασία της ψυχής μου. Για να μην πάει στράφι ο θάνατός μου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Εμπιστεύσου το γέρο μάντη Τειρεσία, που είδε τη θεά γυμνή, και γνωρίζει από Κάλλος, από Αλήθεια κι από Δύναμη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Κάλλος, Αλήθεια, Δύναμη. Τι αλλόκοτη τριάδα!

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Μην κρίνεις. Το ανθρώπινο μυαλό χωράει μόλις και μετά βίας ένα σβώλο αλήθεια, και το Ωραίο κι Αληθινό είναι άπειρο. Κάποτε κάποιος Δάσκαλος θα πει στο μαθητή ότι δεν μπορείς ν' αδειάσεις το πέλαγος σε μία λακκούβα στην άμμο της ακρογιαλιάς. Και θα έχει δίκιο.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Μα...

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Συγκεντρώσου. Θα σε οδηγήσω μέσα από τα φωτεινά μονοπάτια της αβύσσου, τα βιολετιά και τριανταφυλλιά μονοπάτια, στο μέρος 'κείνο που θα βρει ανάπαυση η ψυχή σου, και θα ξεχειμωνιάσει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Βλέπω, ακούω, σωπαίνω, ακολουθώ, μεγάλε μύστη. Πού με πας;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Πέρασες μέσα από το λουτρό των εναγισμών. Τώρα φαντάσου ότι βαδίζεις γυμνή στην έρημο, κι έρχεται ο σιμούν και στεγνώνει το υγρό κορμί σου. Το άγγιγμά του είναι χλιαρό κι ερωτικό, συζυγικό σχεδόν... Το νιώθεις;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Μμμ... Ωραία είναι.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Τώρα ζήσε αυτή την αίσθηση πλέρια. Μη δειλιάσεις, μην πισωστρατήσεις. Ο δρόμος που πήρες δεν έχει επιστροφή. Αν κόψεις το νήμα τώρα θα μείνεις για πάντα μετέωρη σε αυτή τη στιγμή.

ΑΙΜΩΝ: Μια στιγμή! Πού την πάτε; Αφήστε με να μπω κι εγώ στο σπήλαιο μαζί της.

ΚΡΕΩΝ: Όχι. Εσύ θα μείνεις μαζί μου. Να παντρευτείς την άλλη πριγκίπισσα και ξαδέρφη σου, τη λογική.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Όχι γιε μου. Μηρηη!!! Δεν κοιλοπόνεσα τόσους μήνες για να σε δώσω τροφή στις βδέλλες του Άδη!

ΙΣΜΗΝΗ: Έλα πίσω μονάκριβέ μου. Σε αγαπώ. Θα σε παντρευτώ εγώ. Και θα γεννήσω εγώ τα πριγκιπόπουλά σου.

ΚΑΔΜΟΣ: Αφήστε τον να κάνει ό,τι θέλει. Ανυπάκουη η γενιά μας, και απείθαρχη. Κάνει πάντα ακριβώς το αντίθετο απ' ό,τι της λένε. Αφήστε τον ν' αποφασίσει μόνος του. Εδώ είναι ο πλανήτης της ελεύθερης επιλογής.

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ: Έτσι νόμιζα κι εγώ. Όμως ποιος αποφασίζει; Ποιος γελάει πίσω από τις πλάτες μας και μας κοροϊδεύει; Ποιος απολαμβάνει το χαμό μας σα βαρύ, γλυκόπιτο ποτό; Κόρη μου, τι έφταιξες; Ποιος σου είπε να πας να θάψεις τον αδελφό σου με λίγους κόκκους άμμου; Λες και δε θα τον έβρισκαν τα όρνια να μπήξουν αρπακτικά τα νύχια τους στην κρουστή κοιλιά του. Ποιος δαίμονας σε πήρε αγκαλιά του και σ' έσυρε εκεί, στο πεδίο της μάχης, που γυναίκα καμιά δεν τόλμησε να πλησιάσει; Μόνο κάργιες, και άρπυιες και άλλα αρπακτικά και τέρατα, που η φαντασία των ποιητών δεν τόλμησε να υλοποιήσει...

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ποια είναι αυτή η φωνή που με βγάζει από τη μακαριότητά της δίνης που ετοιμάζεται να με ρουφήξει; Πατέρα, εσύ είσαι;

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ: Ναι, κόρη μου. Εγώ... Αδελφός και πατέρας. Ξωτικό και άνθρωπος. Μισός πνεύμα μισός ύλη, ακόμα... Ελπίζω κάποτε να γίνω άυλος και να εγκαταλείψω για πάντα αυτό το θέατρο της τρίτης διάστασης και να μην επανέλθω ποτέ. Γιατί πολύ πόνεσα και πολύ βασανίστηκα από τη φουσκομαλιά μου. Δεν πρέπει ποτέ να υβρίζουμε τα θεία, κόρη μου, και ποτέ να μην περηφανευόμαστε για την εξυπνάδα μας. Γιατί υπάρχουν τόσα πολλά όντα σε γη και ουρανό, που η φαντασία μας δεν τα χωράει. Κι όποιον θέλει ο θεός να χάσει, του σκοτίζει, παιδί μου, για λίγο τα μυαλά, ποτίζοντάς τον από τον κρατήρα της αλαζονείας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Φτωχή, φτωχή πεθαίνω, πατέρα, και ρακένδυτη. Εγώ, η γεννημένη πριγκιποπούλα, η μεγαλωμένη μέσα στα μετάξια και στα βαρύτιμα υφαντά, τα στολισμένα με πολύτιμους λίθους απ' όλα τα μήκη, τα πλάτη και τα βάθη της γης.

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ: Όλοι φτωχοί είμαστε παιδί μου στα μάτια του θεού. Φτωχοί και άμυαλοι. Ο πραγματικός πλούτος μας περιμένει από την άλλη μεριά του πέπλου. Και τότε οι έσχατοι έσονται πρώτοι. Κι από τις σήραγγες της κάθαρσης είναι δύσκολο να περάσει μαζί με τα υλικά αγαθά που έχει ο άφρων συσσωρεύσει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Άλλα μας έλεγες όταν ήμουνα μικρή. Άλλα 'μολογούσες. Τι άλλαξε τώρα; Γιατί τώρα κάνεις το άσπρο μαύρο, και γυρνάς τα μέσα έξω;

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ: Γιατί τώρα παιδί μου είμαι κι εγώ μαζί σου, κοντά στο θάνατο. Κι ο θάνατος μας ξεγυμνώνει από τις ψευδαισθήσεις μας. Έχεις σκεφτεί γιατί

κλαίει τα νεογέννητα. Γιατί θυμούνται ακόμα από πού έρχονται, και τρομάζουν όταν αντιλαμβάνονται τον κυκεώνα που βουλιάζουν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ξαναγεννιόμαστε πατέρα;

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ: Σώπα παιδί μου. Αυτά είναι τα μυστήρια του χρόνου, και δεν κάνει έτσι αλόγιστα, μέσ' τον καυτό αέρα να τα ξεστομίζεις. Άγνωστες οι Βουλές του Κυρίου. Κι έτσι πρέπει να είναι... Φεύγω τώρα. Παραμερίζω για να δώσω τόπο στον παραλίγο σύζυγό σου. Έχετε πολλά να πείτε. Εκμεταλλεύσου το χρόνο για να ζήσετε εκείνα που θα ζούσατε τα επόμενα πενήντα δύο χρόνια.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Γιατί πενηνταδύο πατέρα;

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ: Γιατί τόσο μετράει ένας αιώνας για τους σοφούς, κόρη μου. Έλα Αίμων. Σου δίνω τη θέση μου. Ν' αξιοποιήσεις καλά τα λίγα λεπτά που διαθέτεις. Δώσε σ' εμάς, τους θεατές που σε παρακολουθούμε τη μυρωδιά του γάμου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Μυρίζει λιβάνι. Και καμένο φασκόμηλο... Σα να καίγονται κάμποι και βουνοκορφές σπαρμένοι με φασκομηλιές. Εσύ είσαι;

ΑΙΜΩΝ: Εγώ. Ποιος άλλος; Λιβανίζω για να διώξω το κακό που έπεσε στη γενιά μας. Τώρα το σόι των σπαρτών θα ξεκληριστεί, και τίποτα δεν θα μείνει να μας θυμίζει στην γη αυτής της άκρη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Μη θλίβεσαι. Ο θάνατος δεν υπάρχει. Είναι μόνο η αρχή για ένα ταξίδι γεμάτο περιπέτειες, γεμάτο απρόοπτα.

ΑΙΜΩΝ: Δεν ξέρω τι μου λες. Εγώ ήθελα να σε νυμφευθώ και να κάνουμε παιδιά. Ένα κάθε χρόνο. Είκοσι παιδιά. Μπορεί και παραπάνω. Και να παίζουν με τα κότσια από τους δεινόσαυρους, και να χαράζουν στα μάρμαρα τ' όνομά τους με τα νύχια της Σφίγγας. Και να μη φοβούνται τίποτα, γιατί θα τα έχουν δει όλα, γιατί θα τα έχουν αντιμετωπίσει όλα από τα μικρά τους.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Σώπα, γιατί η φωνή σου ξυπνά μέσα μου ανείπωτους πόθους, και με τραβάει πίσω από τη φωτεινή δίνη που ετοιμάζεται να με καταπιεί ζωντανή. Σώπα! Σε διατάσσω. Όχι. Στο όνομα της αγάπης μας – του παλιού ερωτά μας – σε ικετεύω: μην μου το κάνεις εμένα αυτό! Νιώθω τα μαλλιά μου να πυρακτώνονται, κι όλο το τριχωτό της κεφαλής να μουδιάζει, και βελόνια πυρακτωμένα διαπερνούν το κορμί μου. Γιατί μου ξυπνάς τώρα τις χαρές του έρωτα, τις χαρές της ζωής;

ΑΙΜΩΝ: Για να σε φέρω πίσω κοντά μου. Γιατί δε μπορώ να ζήσω χωρίς εσένα. Αλήθεια το λέω. Έλα, άγγιξε με το πάλλευκο χέρι σου την καρδιά μου και θα νιώσεις την αλήθεια των λόγων μου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Όχι, μη! Μη με πλησιάζεις. Θα σε ρουφήξει η δίνη μαζί μου στο Άχρονο Τίποτα. Μείνε εκεί. Να παντρευτείς την Ισμήνη. Θα σου κάνει πολλά παιδιά. Είναι καλή νοικοκυρά και υπομονετική.

ΑΙΜΩΝ: Εγώ εσένα θέλω. Την τρέλα σου η ψυχή μου λαχταράει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ααα, τι θελκτικό που είναι το Έρεβος για μας τ' ανθρώπινα όντα της στιγμής! Σαν πεταλούδες πετάμε γύρω από το όρυγμά του, και σε μια στιγμή αδυναμίας, όταν μας καταβάλει η πλήξη, η θλίψη ή της αιωνιότητας ο πυρετός βουτάμε μέσα μέχρι να βγούμε στην άλλη άκρη, ανεπιστρεπті.

ΑΙΜΩΝ: Μη μιλάς. Η φωνή σου πηγάδι. Κάθε σου λέξη κάνει κύκλους στην ψυχή μου, σαν πετραδάκι στην λίμνη το νερό. Θυμάσαι τότε που πηγαίναμε παιδιά να παίξουμε με τα βατράχια και να τα βασανίσουμε;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Θυμάμαι. Τι σκληρή που είναι η νιότη! Τα παιδιά δεν έχουν την αίσθηση του πόνου, δεν έχουν ακόμα εμπειρία θανάτου. Θα έπρεπε όμως. Γιατί ο θάνατος καιροφυλακτεί παντού. Γιατί η ζωή μας είναι ένα παρακλάδι του θανάτου. Κι από το Θάνατο το Δέντρο της Ζωής ρουφάει τους χυμούς του.

ΑΙΜΩΝ: Φτάνει! Ή γύρνα πίσω ή φύγε! Χάσου από τα μάτια μου αν δεν θέλεις να με αγαπήσεις, αν δεν θέλεις να γεννήσεις τα παιδιά μου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Τώρα κάνεις τα πράγματα πιο εύκολα. Σε αποδεσμεύω από τον αρραβώνα. Τώρα είσαι ελεύθερος να ζήσεις, κι εγώ ετοιμάζομαι να μετοικήσω στους νεκρούς. Στους αγαπημένους μου νεκρούς. Αντίο. Δε σ' αγάπησα ποτέ πραγματικά. Γιατί ήτανε η ψυχή μου στην άλλη όχθη. Κι είδα απλώς κάποια στιγμή να περνάει η πριγκιπική σου βάρκα με τις πορφύρες και τα στολισμένα φανάρια και μαγεύτηκα. Αυτό είναι όλο...

ΑΙΜΩΝ: Τώρα με αποδέσμευσες. Τώρα μπορώ κι εγώ να ζήσω. Αντίο βασιλοπούλα. Μια άλλη βασιλοπούλα θα βρω που θα με περιμένει. Αντίο. Και καλό ταξίδι.

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ: Γιατί του είπες ψέματα; Πώς μπόρεσες; Εσύ δεν έλεγες ποτέ ψέματα από παιδί. Θα το μετανιώσεις.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ναι, έχεις δίκιο. Πες του να γυρίσει πίσω. Σε παρακαλώ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Πολύ αργά πια κόρη μου. Κρεμάστηκε!

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Τι κάνεις εδώ κυρά Αφροδίτη; Ή μήπως άρχισαν κιόλας οι παραισθήσεις από τα λιβάνια και την έλλειψη οξυγόνου στη σπηλιά;

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Ήρθα εδώ γιατί με υβρίζεις κόρη μου. Με προσβάλλεις! Ποια είσαι εσύ που θ' αρνηθείς τις χαρές του Έρωτα; Ποια νομίζεις ότι είσαι εσύ, που αν και θνητή θέλεις να παρακαθήσεις στο τραπέζι των αθανάτων; Μητέρα πρέπει να γίνεις. Αυτή είναι η μοίρα και ο προορισμός σου. Γι' αυτό έρχεται ο άνθρωπος στη Γαία, και όχι για να αποδρά μια ώρα νωρίτερα. Ποιος νομίζεις ότι σου δίνει το δικαίωμα να μιλάς εκ μέρους των θεών και να υπερασπίζεσαι το άγραφο Θείο Δίκαιο;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ο Πλούτωνας είναι ο σύμβουλός μου και στο δικό του βασίλειο οδεύω. Εκεί θα συναντήσω την Περσεφόνη, και μαζί θα κλάψουμε για τις συμφορές του Πάνω Κόσμου. Εκεί που φτάνουν οι ρίζες των υπεραϊωνόβιων δένδρων, εκεί που τρέχουν μυστικά νερά, ικανά να ξεδιψάσουν όλα τα λαρύγγια.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Κανείς ζωντανός δεν κατέβηκε στο βασίλειο του Άδη. Μόνο ο Ορφέας, ο Ηρακλής κι ο Οδυσσεύς έκαναν αυτό το ταξίδι και επέστρεψαν αλώβητοι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Εγώ θα είμαι η πρώτη γυναίκα που κατεβαίνω ζωντανή στον Άδη. Όμως δεν θα επιστρέψω, γιατί δεν το επιθυμώ και δεν μου λείπει. Η θέση μου είναι ανάμεσα στις Σκιάς. Εκεί θα συναντήσω τη μανούλα μου, και τον παππού μου, και τους προγόνους μου όλους συναγμένους γύρω από την υποχθόνια εστία που ρέει λάβα από τα έγκατα της Μάνας Γης, και φυτρώνουν μεγάλα ιώδη λαχανικά, ικανά να κορέσουν κάθε πείνα. Εκεί εμένα είναι ο κόσμος μου, κι εκεί οδεύω. Αφήνω στους υπόλοιπους θνητούς τις ηδονές της σάρκας, και το καθημερινό αγκομαχητό για την επιβίωση. Κάθε φορά που κάτι καλό τους συμβαίνει λένε: «δόξα σοι ο Θεός!» αμέσως η επόμενη καταστροφή τους καταπλακώνει κι αναφωνούνε: «βόηθα Παρθένα!».

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Αυτός είναι ο σκοπός των πάντων. Γιατί η Γη είναι σχολείο, κι οι άνθρωποι εδώ επιτελούν θεάρεστο έργο. Μέσα από τις καθημερινές σκοτούρες βρίσκουν χρόνο ν' ανασάνουν, και να τραγουδήσουν και να ερωτευτούν και να δοξάσουν το Δημιουργό για όλα τ' αγαθά που τους χαρίζει. Όμως εγώ αποχωρώ, γιατί έρχεται η Ευρυδίκη. Αν σε καταραστεί για το θάνατο του γιου της θα έχει δίκιο...

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ: Με σεβασμό να την υποδεχθείς και μην της αντιμιλήσεις. Γιατί είναι πονεμένη. Και δεν υπάρχει τίποτα πιο σεβαστό στους ανθρώπους από τον πόνο.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Τη συμβουλή σου ακολουθώ πατέρα κι αδελφέ μου. Κι όσο δύσκολο κι αν μου είναι, θα σωπάσω. Βλέπεις, ο χαρακτήρας μου απείθαρχος. Έτσι ήμουν από μικρή. Κι έκανα ακριβώς το αντίθετο από εκείνο που με προστάζανε.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Γιατί ήρθα εδώ; Δε θυμάμαι. Νομίζω ότι τα έχω χάσει. Ο απροσδόκητος θάνατος του γιου μου μού πήρε τα λογικά. Ποια είσαι εσύ; Α, ναι... Η ακατονόμαστη, εκείνη που εξ αιτίας της χάθηκε ο γιος μου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Εδώ είμαι. Χτύπα κι εσύ. Κανείς δε χτυπάει ένα φάσμα. Σκιά του εαυτού μου έχω απομείνει. Και για το βασίλειο των Σκιών οδεύω. Τι ήρθες τώρα κι εσύ να ρίξεις την πέτρα σου; Δε χρειάζεται. Περιττός ο κόπος σου. Πιο γρήγορα δε γίνεται να βουλιάξω στην άβυσσο.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Ήρθα να σε βρίσω, και τώρα η γλώσσα κομπιάζει, το χέρι δειλιάζει και δεν ξέρω τι να πω.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Θα μιλήσω εγώ για σένα. Το γιο σου τον αγαπούσα. Όχι όμως τόσο πολύ όσο τους πεθαμένους αδελφούς μου. Τον Ετεοκλή και τον Πολυνείκη. Τους αγαπούσα από παιδιά. Μου θύμιζαν ώρες-ώρες δράκοντες πυρρούς όταν τσακώνονταν με τις ώρες και η πάλη τους κατέληγε πάντα σε ισοπαλία. Κι όταν με αφορμή το θρόνο της Θήβας βρήκαν στρατό και πολέμησαν μεταξύ τους, πάλι σε ισοπαλία κατέληξε ο πόλεμός τους αφού κείτονται και οι δύο στο χώμα.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Ήταν ωραία παλικάρια. Αλλά και ο γιος μου ωραίος ήταν. Τι προσπαθείς τώρα να ξεστρατίσεις το νου μου από τις δικές μου συμφορές και να σε συμπονέσω για τις δικές σου; Οι δικές μου μού φτάνουν και μού περισσεύουν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ο γιο σου ήταν ωραίο αγόρι, και φρόνιμο. Το φρονιμότερο πριγκιπόπουλο στην Ελλάδα όλη. Κάθε κόρη καλής οικογενείας θα ήθελε να τον πάρει για ταίρι της.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Μόνο που εσύ δεν ήσουν αντάξια της γενιάς σου. Μία αλήτισσα ήσουν, από μικρή. Ανακατευόσουν πάντα στα παιχνίδια των αγοριών. Ακόμα και στην παλαίστρα λένε ότι κρυβόσουν στί' αποδυτήρια και κοιτούσες τα κάλλη των ανδρών.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Ψέματα! Συκοφαντίες! Κι αν το έκανα, τι; Σε όλες τις γυναίκες αρέσει αυτό που δεν έχουν: το πυκνό τρίχωμα στο στήθος, και τα δασωμένα μάγουλα, και το καρύδι στη χαράδρα του λαιμού, και η μυρωδιά της αντρικής μασχάλης όταν είναι ιδρωμένη μετά από ώρες πάλης ερωτικής.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Πάψε! Εσύ και τον ήλιο θα κάνεις να ξεστρατίσει από λαγνεία.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Δεν παύω. Όταν είναι κανείς τόσο κοντά στο τέλος, η ειλικρίνεια είναι η τελευταία πολυτέλεια που διαθέτει. Ναι, κρυφοκοίταγα τους άντρες, και το γιο σου. Γιατί ήταν ωραίος, όχι όμως τόσο ωραίος σαν τον πατέρα και τους αδελφούς μου.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Σε καλό δεν τους βγήκε η τόση ωραιότη! Τουλάχιστον ο άντρας μου θα ζήσει, θα παντρευτεί μια άλλη γυναίκα, που θα τεκνοποιήσει. Εγώ στον Άδη θα σ' ακολουθήσω για να συναντήσω το γιο μου. Δεν τον εμπιστεύομαι στα νύχια σου, γυναίκα-Σκύλα, κάργια, και λάμια του βυθού.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Μη βρίζεις. Θα περάσουμε ατέλειωτους αιώνες μαζί εκεί κάτω. Θα κουραστείς κάποια μέρα και θα φιλιώσουμε.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Άσε με μέχρι τότε να σε βρίζω για να ξεράσω το φαρμάκι που μου καίει τα σωθικά, για ν' αναπάψω τη χολή μου.

ΑΡΤΕΜΙΣ: Βρίσε όσο θέλεις. Μόνο στάσου παράμερα, γιατί έχω κι εγώ δυο λόγια να πω στη μελλοθάνατη κόρη.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Κυρά μου Άρτεμη σε προσκυνώ. Ήρθα πολλές φορές στις γιορτές σου, και στη Βραυρώνα της Αττικής ντύθηκα κι εγώ άρκτος, κι όταν

ήρθε η ώρα δε φοβήθηκα. Εγώ ήμουν η εκλεκτή από το Πνεύμα να υποδυθώ το ιερό σου θύμα. Κοίτα με τώρα εδώ, θύμα και πάλι της υπερηφάνειας μου.

ARTEMIS: Είσαι γενναία. Από μικρή παράβγαινες τ' αγόρια στον πόλεμο και στο κυνήγι. Και πάντα σεβαστική με τους ουρανίους. Δεν έριχνες στο λαρύγγι σου ούτε ποτό ούτε φαγητό αν δεν έκανες πρώτα σπονδή στη Μάνα Γαία. Γι' αυτό τώρα είμαι εδώ. Για να διευκολύνω το ταξίδι σου, και να σε ράνω με τ' αγιασμένο αυτό νερό από την Κασταλία Κρήνη. Ευλογημένη Αντιγόνη γιατί κατάφερες ν' αφηφήσεις τον τύραννο. Ευλογημένη, γιατί, γυναίκα εσύ, τα έβαλες με τον ανελέητο νόμο των ανδρών. Ευλογημένη γιατί σεβάστηκες περισσότερο τους θεούς από τους μελλοντικούς συγγενείς σου. Ευλογημένη γιατί δέχτηκες να βγεις από την αλυσίδα της αναπαραγωγής για να γίνεις παράδειγμα ανεξίτηλο για τους ανθρώπους. Παράδειγμα θάρρους και υποταγής στους θείους νόμους.

ANTIGONH: Θεία Άρτεμις! Ήρθες και με απέσπασες από τη δίκαια αγανάκτηση εκείνης της γυναίκας και δρόσισες την ψυχή μου με το αεράκι των δασωμένων ορέων. Πιστή σε σένα ήμουν και θα είμαι εις τον αιώνα τον άπαντα, προστάτισσα της Φύσης και των αγριμιών. Και των ανθρώπων που έχουν τα φερσίματα των αγριμιών, όπως κ εγώ... Κυνηγημένη ένιωθα από μικρή, χωρίς να ξέρω το γιατί. Κυνηγημένη ένιωθα βαθιά στις φλέβες του κορμιού μου. Κυνηγημένη ένιωθα κι όταν ανταλλάζαμε κρυφά φιλιά με τον Αίμονα.

AΦΡΟΔΙΤΗ: Σταματήστε! Τώρα εδώ μπαίνετε πάλι στα δικά μου τα χωράφια, και είμαι υποχρεωμένη να επέμβω.

ARTEMIS: Τι θέλεις εσύ εδώ; Οι Κάτω Χώρες του Θανάτου δεν ανήκουν στη δικαιοδοσία σου. Εσύ είσαι βάσανο για τους ζωντανούς. Οι πεθαμένοι έχουν άλλο θεό.

AΦΡΟΔΙΤΗ: Παρθένα αδελφή μου, μην με κάνεις να σε μισήσω πιότερο απ' ό,τι σε μισούν οι αποδέλοιποι αθάνατοι. Γιατί εγκατέλειψες τα δάση και τα ελάφια σου. Εδώ είναι συναγμένος λαός. Ή μήπως ήρθες κάποιον από αυτούς τους άμοιρους να κυνηγήσεις;

ARTEMIS: Δώσε τέλος στο μίσος αυτό το παλιό. Και μη με λες αδελφή σου! Αδελφός μου είναι ο Απόλλων, κι αλίμονό σου, αν ο Φοίβος δει κι ακούσει με τι λόγια σκαιά προσβάλλεις την αδελφή του, το καμάρι του.

AΦΡΟΔΙΤΗ: Δε τον φοβάμαι εγώ. Ούτε κι εσένα. Και μην υψώνεις κατά πάνω μου το τόξο σου. Τα βέλη σου δεν μπορούν να διαπεράσουν την αύρα μου, γιατί είναι πυργωμένη από τ' αρώματα και τις κρυφές επιθυμίες των ανθρώπων. Εσύ μια μέρα θα σκοτωθείς. Οι άνθρωποι θα σε κλάψουν κι από τους γόους τους θα τραφούν οι Σκοτεινές Λάμιες που κατοικοεδρεύουν στις ανήλιαγες χαράδρες του Γαλαξία. Εγώ όμως αν σκοτωθώ θ' αφανιστεί το γένος των βροτών. Κανείς δεν θα σμίγει σε κρεβάτι ερωτικό, και παιδιά δεν θα γεννιούνται, παρά μόνο από πειράματα... Οι Γίγαντες, οι Κύκλωπες, οι Κένταυροι και οι Γοργόνες που οδήγησαν στο τέλος της βασιλείας του

Κρόνου. Και ήρθε η εποχή του Δία και πατέρα μας. Και οι άνθρωποι έστησαν παντού γιγαντιαίους Κούρους και Κόρες με ανεπτυγμένη την ήβη, και θρεμμένους τους μαστούς για να δείξουν ότι η εποχή του Κρόνου τελείωσε. Κι ότι ήρθε πια η ώρα των ανθρώπων που σμίγουν με το ταίρι τους σε κρεβάτια μυρωμένα, και οι γυναίκες γεννοβολούν μέχρι το σπέρμα Εκείνου να κατακλύσει όλη την οικουμένη. Μην με απειλείς εμένα λοιπόν, γιατί είμαι η τελευταία που θ' αποχωρήσω από αυτό το θέατρο που λέγεται Κόσμος.

ARTEMIS: Σκοτεινές οι προφητείες σου, και δεν σου ταιριάζουν. Τόξευσες βαθιά μέσα στην καρδιά μου, προλέγοντας το μέλλον μου. Πάω να κυνηγήσω στους βαθύσκοιτους δρυμούς για ν' απολησμονηθώ...

AΘΗΝΑ: Μείνε ακόμα λίγο. Έτσι, για να είμαστε τρεις οι θεές που ήρθαμε να παρασταθούμε στο νεκρικό κλινάρι της Αντιγόνης.

KPEQN: Μα τι συμβαίνει εδώ; Έχουνε κάποια συνέλευση οι θεοί και δεν το κατάλαβα;

EYPYΔIKH: Σώπα εσύ! Καλά τα κατάφερες μέχρι τώρα.

OIΔIΠOΔAΣ: Παλλάδα Αθηνά σε προσκυνώ. Ταπεινός δούλος σου εγώ, φτωχός ικέτης θα καταφύγω στην πόλη σου, και θα ζητήσω άσυλο με αντάλλαγμα τον πλούτο των γνώσεών μου.

AΘΗΝΑ: Σεβάσμιε Οιδίποδα, το άσυλο που θα ζητήσεις θα σου δοθεί, γιατί είσαι εσύ ο εκλεκτός των ανθρώπων, που διάλεξες να πονέσεις πολύ για να φτάσεις στη Γνώση, στη θεσπέσια, εκείνη που οι ώμοι των ανθρώπων δεν αντέχουν. Πέρασες μέσα από τον πόνο. Όταν καθαρίσεις εντελώς το σώμα σου από το φαρμάκι του, τότε θα έχεις πολλά να διδάξεις τους ανθρώπους. Όσο για σένα Κρέοντα, το κρίμα σου βαρύ. Ο Θάνατος είναι μικρή τιμωρία για σένα. Ο Κάτω Κόσμος δεν είναι έτοιμος να σε δεχτεί. Πλάνητας θα γυρίζεις στον κόσμο, τρελός. Και τα παιδιά θα σου κρεμάνε κουδούνια, και τα ξωτικά θα σε περιγελούν. Γιατί άσκησες την επίγεια εξουσία σου χωρίς έλεος, χωρίς σωφροσύνη, χωρίς μέτρο. Έτσι με το ίδιο νόμισμα θα πληρώσεις, γιατί θα γίνεις υπήκοος όλων των επίγειων εξουσιών, και θα νιώσεις βαθιά στο πετσί σου τον ανελέητο νόμο των ανθρώπων, όταν τύραννοι και άρπαγες τους κυβερνούν.

KPEQN: Έλεος κυρά Αθηνά. Έσφαλα, όμως μην με τιμωρήσεις τόσο!

AΘΗΝΑ: Τω πάθει μάθος! Είχες την ευκαιρία να λυπηθείς αυτό το ταλαίπωρο κορίτσι που το μόνο που γύρευε εκεί στην ερημιά ήταν να θάψει το πτώμα του αδελφού της για ν' αναπαυθεί η ψυχούλα του. Και δεν την λυπήθηκες τη δύσμοιρη, ούτε κι όταν ο γιος σου σε παρακάλεσε να σώσεις τη μέλλουσα νύφη σου, εκείνη που θα έφερνε στον κόλπο της το σπόρο της γενιάς σου. Τώρα είσαι άξιος της μοίρας σου. Φύγε! Να μη σε βλέπω μπροστά μου! Χάσου είπα! Αμέσως. Κι άλλη κουβέντα μαζί σου δε θέλω. Αγαπώ τους γενναίους και σώφρονες ανθρώπους, όμως οι άμυαλοι με αηδιάζουν.

ΚΡΕΩΝ: Πηγαίνω. Τυχαίος εγώ το απροσδόκητο θα συναντήσω. Άμυαλος δείχθηκα και τώρα θα πληρώσω το τίμημα των πράξεων μου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Πήγαινε παιδί μου. Ο παθός γίνεται μαθός. Αυτός είναι ο νόμος αυτού του σχολείου, που κάποτε αιώνες πριν δεχθήκαμε να φοιτήσουμε, αφήνοντας τις επουράνιες μονές μας. Εκεί που τα νερά τραγουδούσαν κελαρυστά, τα δέντρα έθαλλαν, τα άνθη ευωδίαζαν, και τα πουλιά τραγουδούσαν αδιακρίτως, ξελογιάζοντας νεράιδες, νάνους, ξωτικά.

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ: Αρχή άνδρα δείκνυσι, Κρέοντα, ομοιοπαθή μου. Κανένας άνθρωπος δεν είναι τόσο σοφός για να μπορεί να κυβερνήσει χωρίς τη βοήθεια των θεών. Γι' αυτό φόβο θεού στο μέλλον να έχεις.

ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Πήγαινε άντρα μου στο καλό. Κι εγώ από τον κάτω κόσμο θ' ανεβαίνω σα θυμίαμα στη σκέψη σου και θα σε ευφραίνω στις δύσκολες στιγμές του βίου σου, όταν το Σκοτάδι θα κυριεύει την ψυχή σου. Σε αγάπησα, όμως αποδείχθηκες κατώτερος του έρωτά μου. Γι' αυτό τώρα κι εγώ διαλέγω στις Σκιές και Στη Στάχτη του Κάτω Κόσμου να ενδιατρίψω με το γιο μου, και τη γενναία νύφη μου. Τουλάχιστον εκείνη ήξερε γιατί πέθανε. Εσύ δεν ήξερες γιατί ζούσες. Περνούσες το βίο σου μηχανικά, όπως οι περισσότεροι άνθρωποι, κάτι που εξοργίζει τους ασώματους. Γιατί δεν είμαστε εδώ για να σκοτώνουμε τον καιρό μας ούτε για να τρυγάμε απλώς τι ηδονές από το Δένδρο της Ζωής. Εδώ είμαστε με έναν ιερό σκοπό, κι αλίμονο σε αυτόν που θα τον λησμονήσει. Σωπαίνω τώρα. Αγαπημένη Αντιγόνη σου ζητώ να με συγχωρήσεις για τα λόγια τα σκληρά που είπα μέσα στον δίκαιο ανθρώπινο πόνο μου.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ: Δεκτή η συγγνώμη σου Ευρυδίκη. Με το γιο σου και μένα θα φιλιώσεις για να περιστραφούμε κι οι τρεις μαζί στα Φώτα τα Μενεξελιά του Άδη.

ΑΙΜΩΝ: Καλώς ήρθες μητέρα! Σε ευχαριστώ που με ακολούθησες. Τώρα που θα έχω εδώ μητέρα κι αγαπημένη, κανένας πρίγκιπας του Πάνω Κόσμου δεν θα είναι πιο ζηλευτός από μένα.

ΑΘΗΝΑ: Ευλογημένοι κι οι τρεις που με τόση σοφία κι ελαφρά καρδία το θάνατο απηφάτε! Κι εσύ Οιδίποδα φύγε τώρα να πας να ζητήσεις καταφύγιο από το Θησέα στη λατρεμένη μου Αθήνα. Όσο για εσάς αδελφές μου, Άρτεμις και Αφροδίτη, ας βοηθήσουμε το μάντη Τειρεσία να διδάξει στις ψυχές πώς να διασχίσουν τον Αχέροντα. Είσαι έτοιμος γέροντα;

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Πάντα είμαι έτοιμος κυρά όταν πρόκειται να εκτελέσω το θέλημά σου.

ΑΡΤΕΜΙΣ: Με την ευλογία μου μάντη Τειρεσία.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ: Με την ευχή μου γέροντα.

ΑΘΗΝΑ: Εμπρός! Μουσική, αργή, λικνιστική, να στροβιλιστούμε και οι τρεις στο ρυθμό του Υμέναιου.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Είστε έτοιμοι παιδιά μου;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ-ΑΙΜΩΝ-ΕΥΡΥΔΙΚΗ: Είμαστε έτοιμοι ιερέα. Καθοδήγησέ μας, κι εμείς σαν πρόβατα ξεστρατισμένα σε ακολουθούμε πίσω στην Εστία!

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ: Τώρα σιωπή! Εγώ θα είμαι ο Χρόνος. Θα κρατηθώ έξω από τον κύκλο σας, όμως εσείς θα κολυμπάτε εντός μου. Εσύ Ισμήνη στάσου στο κέντρο του κύκλου. Έμεινες όλη αυτή την ώρα σιωπηλή κι ανενεργή γιατί αντιπροσωπεύεις την εντροπία αυτού του τρισδιάστατου κόσμου. Εσείς οι άλλοι τρεις θα περιστρέφεστε γύρω από την Ισμήνη από τ' αριστερά προς τα δεξιά, αργά στην αρχή, κι έπειτα θ' επιταχύνετε σταδιακά μέχρι η ταχύτητα να γίνει φρενιτική, και τότε, ή θα πάτε προς τα πάνω, στους Ουρανοί ή θα κατέβετε τη Χαρώνεια Κλίμακα προς τα κάτω, για να καταλήξετε στο Βασίλειο του Άδη. Μόνο ο Θεός ξέρει, αυτός που τα πάντα γνωρίζει... Έτοιμοι; Πάμε!

ΟΙΔΙΠΟΔΑΣ: Αντίο κόρη μου, θα σε ξαναδώ όταν θα έρθει το πλήρωμα του Χρόνου, και γέρος πια θα επιστρέψω στην Εστία.

ΚΡΕΩΝ: Αντίο Ευρυδίκη, αντίο Αίμων. Θα μου λείψετε στις ατέλειωτες περιπλανήσεις μου στον κόσμο. Σας ζητώ συγγνώμη που σας ανάγκασα ο άφρων εγώ να εγκαταλείψετε μία ώρα αρχύτερα τη γλυκιά ζωή.

ΙΣΜΗΝΗ: Καιρός τώρα να μιλήσω κι εγώ, καθώς περιστρέφομαι αργά στην αρχή, κι ο αιθέρας δεν μου κόβει την ανάσα. Γλυκιά η ζωή κι ο πόθος ανατριχίλα. Μακάρι να μην είχε συντελεστεί η ύβρις που έδωσε στο δράμα αυτήν την τροπή. Μακάρι οι τύραννοι να ήταν ευσεβείς κι οι ευσεβείς τύραννοι. Μακάρι να μην ζητούσε ν' απλώσει κανείς τα πόδια του πέρα από εκεί που πρέπει. Μακάρι να επικρατούσε αγάπη, σεβασμός, κατανόηση κι αλληλεγγύη σε όλα τα σπιτικά. Μακάρι να μην υπήρχε στη Γη η ψώρα της ζήλιας, η λέπρα της απληστίας, η δίψα για υπέρβαση του μέτρου. Μακάρι ζωντανοί και άορατοι να συνυπήρχαν αδελφωμένοι, κι όλα να έβαιναν καλώς στον κόσμο τούτο. Όμως το ξέρω, μια μέρα θα γίνει. Η Γαία ετοιμάζεται για τη μετάβαση στο Φως. Και τι είναι πιο δυνατό από το φως; Όταν ερχόμαστε απ' έξω κι ανοίγουμε μια πόρτα σε ένα σκοτεινό δωμάτιο, τότε μπαίνει το φως και καταυγάζει τα πάντα. Η ώρα του τέλους σήμανε. Και μην ακούτε τους ψευδοπροφήτες που μιλούν για σεισμούς, λοιμούς, καταποντισμούς. Τίποτα από αυτά δεν θα γίνει, με τη χάρη του Θεού, και τη μεσολάβηση της κυράς της Παρθένας. Τώρα είμαστε όλοι έτοιμοι για ν' ανέβουμε ένα σκαλοπάτι στην κλίμακα του Πνεύματος. Κάθε γέννα έχει την αγωνία της. Γι' αυτό να είμαστε όλοι συνετοί κι ελεήμονες. Όλοι ίσοι κι όλοι διαφορετικοί, με σεβασμό ο ένας για τον άλλον. Ειρήνη, ειρήνη στη Γη, και στα σύμπαντα όλα!

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Είθε!

ΚΙΡΚΗ

(δραματικός μονόλογος)

ΚΙΡΚΗ: Φύγετε από τα πόδια μου, γουρούνια! Αρκετά! Σας βαρέθηκα! Τι κατάρα να είσαι περιτριγυρισμένη από αυτούς ακριβώς που δεν θέλεις και δεν χρειάζεσαι, κι αυτός που λαχταράς να είναι ακόμα στην Ιθάκη, με την αγαπημένη του! Πότε θ' αρχίσει λοιπόν ο πόλεμος της Τροίας; Απόλλωνα είσαι μεγάλος θεός, κι η μαγική σου δάφνη ποτέ δεν με ξεγέλασε μέχρι τώρα. Σε παρακαλώ, μην με απογοητεύσεις! Κι εγώ θα σου ψέλνω τραγούδια τις νύχτες που θα περνάς με τις Υπερβόρειες παρθένες, και θα νανουρίζω τ' άλογα του άρματος του Ήλιου με τ' άσματά μου.

Όμως περιμένοντας ν' αρχίσει ο πόλεμος της Τροίας, ας δούμε στο μαγικό μας κρύσταλλο – αυτόν εδώ, με σχήμα κλιμακωτής πυραμίδας – ένα άλλο επεισόδιο από την αμάχη των Ασιατών με τους Ευρωπαίους, τότε που οι Πέρσες αποφάσισαν να εισβάλλουν στην Ελλάδα και να την καταλάβουν.

(Ανοίγει το βιβλίο και διαβάζει:)

ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΠΕΡΣΕΣ

ΑΤΟΣΣΑ: Βρίθουν οι νύχτες μου ονειρών,
από τη μέρα που εξόπλισε το στράτευμα ο γιος μου
και πήγε να κατακτήσει τη χώρα των Ιώνων·
αλλά κανένα όνειρο δεν είχε τόσο ξάστερο νόημα
σαν το αποψινό, που θα το εξιστορήσω ευθύς αμέσως.
Σα να βγήκανε μπροστά μου δυο γυναίκες καλοντυμένες
και η μια φορούσε πέπλους περσικούς
και η άλλη δωρικούς πέπλους,
κι ήτανε τρανότερες απ' τις τωρινές γυναίκες
κι απαράμιλλες στην ομορφιά· από την ίδια γενιά ήταν κι οι δυο τους,
αδέλφια, που η μια κέρδισε στον κλήρο
για πατρίδα την Ελλάδα, και η άλλη πήρε τη χώρα των βαρβάρων.
Μοιάζανε σα να είχανε στήσει κάποια μάχη μεταξύ τους αυτές οι δύο
έτσι που μόλις το πήρε είδηση ο γιος μου,
έτρεξε να τις συγκρατήσει και να τις ηρεμήσει,
αλλά κατέληξε να τις ζέψει και τις δυο στο άρμα του
και τον αυχένα τους να περάσει κάτω από ζυγό·
η μία καμάρωνε καλόγνωμα μέσα στα στολίδια της
κι ήταν υπάκουη πολύ, ενώ η άλλη τινάζεται,
δίνει μια και σπάει το δίφρο σε χίλια κομμάτια
και σέρνει τον αναβάτη πίσω της δίχως χαλινάρια,
ώσπου στο τέλος κόβεται ο ζυγός στα δύο,
και πέφτει κατάχαμα ο γιος μου· ο περίλυπος πατέρας του
φτάνει στον τόπο του ατυχήματος και όταν βλέπει το γιο του
σε μαύρο χάλι σκίζει τα ρούχα που φορούσε, ο Ξέρξης.
Αυτά είδα που λέτε τη νύχτα που μας πέρασε.
Με το που σηκώθηκα, έβρεξα αμέσως τα χέρια μου
στο γάργαρο νερό της πηγής, πρόσφορα πήρα

και στάθηκα μπροστά από το βωμό για να τα χαρίσω
στους αμείλικτους θεούς, που πρέπει να εξευμενισθούν·
και τότε – τι να δω; – έναν αϊτό βλέπω να φεύγει
προς το βωμό του Φοίβου· μένω αποσβολωμένη
από το φόβο, φίλοι μου, γιατί αμέσως χύνεται ζωπίσω του
ένα κερκινέζι, πέφτει απάνω του
κι αρχίζει να του μαδάει το κεφάλι
με τα νύχια του· κι ο αετός δεν έφερνε αντίσταση,
μόνο ζάρωνε ολοένα και περισσότερο το κορμί του.
Φρικιαστικό ήταν το θέαμα αυτό για μένα,
δέος κι εσείς να νιώσετε. Γιατί, καλά βεβαίως το γνωρίζετε,
ότι ο γιος μου, αν νικήσει, θα κερδίσει ασυναγώνιστη δόξα,
αλλά κι αν ακόμα οι συγκυρίες δεν τον ευνοήσουν,
δεν έχει να δώσει λόγο σε κανέναν, φτάνει να γυρίσει πίσω,
στη χώρα του, όπου πάντα βασιλιάς κι αφέντης της θα είναι.

ΚΙΡΚΗ: (Χαλαρώνει κι αναστενάζει). Ασααχ, πόσα κορμιά στα σαγόνια του
Άδη. Οι σκύλες οι Ερινύες χόρτασαν αίμα, και των χθόνιων θεοτήτων τα ιερά
γέμισαν διαμελισμένα σώματα ανθρώπων, ημίθεων και ηρώων. Και οι Πέρσες
όπου φύγει-φύγει. Στη Σαλαμίνα είδανε το θείο πυρ να φεύγει από τον
Παρθενώνα και να καίει μόνο τα δικά τους πλοία. Οι ιερείς ψηλά στο ναό της
Αθηνάς Νίκης έπαιζαν στον αυλό μελωδίες, από εκείνες που ακυρώνουν τη
βαρύτητα, κι αποσπούν κομμάτια από τον αιθέρα. Και τα τύμπανα
λυσσομανούσαν από τις Βάκχες, τις μαινάδες από τη Θράκη που είχαν μπει
στην υπηρεσία του Διονύσου. Κανένα πλοίο των Περσών δε σώθηκε. Κι ο
Δαρείος που παρακολουθούσε από ένα θρόνο ψηλά στη Σαλαμίνα τη
ναυμαχία σήμανε άτακτη υποχώρηση, τρομοκρατημένος. Κι ο ίδιος ο Πάνας
βγήκε να τον κυνηγήσει με τις Νύμφες, τους Σάτυρους και τους Σειληνούς του.
Ο θεός της Ελλάδας αποδείχθηκε για άλλη μια φορά σημαντικός θεός και το
γένος των βροτών που ρέει ιχώρ στο αίμα τους για άλλη μια φορά
μεγαλούργησε.

Κι απ' όλους τους Έλληνες πιο ωραίος εκείνος που καρτερώ αιώνες τώρα.
Γιατί από γενιά θεών κατάγομαι, κι αθάνατη είμαι εγώ. Θα απαρνιόμουν αυτό
το δώρο να μπορούσα με τον άνδρα που ποθεί το κορμί και η ψυχή μου να
σμίξω. Όμως κι αυτό θα γίνει, αν με επιμονή τα βρόχια μου τυλίξω γύρω από
τα ηλιοκαμένα μπράτσα του.

Πότε επιτέλους θα κλέψει ο βοσκός ο Πάρις την ωραία Ελένη του Μενελάου,
την κόρη της Λήδας και του Κύκνου, την αδελφή της φόνισσας της
Κλυταιμνήστρας, την αδελφή των ολόλαμπρων άστρων, του Κάστορα και του
Πολυδεύκη; Πότε θα ξεκινήσουν τα γοργόπλωρα τα πλοία για την Τροία;
Πίσω από κάθε πόλεμο είναι πολλοί που ανυπομονούν για την αρχή, την
κορύφωση και την έκβασή του, κι ο καθένας για τους δικούς του λόγους.

(Ανοίγει το βιβλίο και διαβάζει:)

ΕΥΡΙΠΙΔΗ ΕΛΕΝΗ:

Αυτές εδώ είναι οι νεροσυρμές του Νείλου
που παρασέρνουν το λιωμένο χιόνι

κι αρδεύουν ολόκληρη την Αίγυπτο
όπου βροχή δεν πέφτει. Ο Πρωτέας,
που είχε το παλάτι του στη νήσο Φάρο
και βασίλευε σε ολόκληρη την Αίγυπτο
είχε πάρει σύζυγο την Ψαμάθη,
εκείνη τη νεράιδα
που εγκατέλειψε την κλίνη του Αιακού,
και η οποία γέννησε μέσα σε τούτο εδώ το παλάτι
δύο παιδιά: το Θεοκλύμενο, το διάδοχο,
και μια γλυκιά κορούλα, την Ειδώ,
πού ήταν χάρμα οφθαλμών, και, όταν έφθασε σε ηλικία γάμου,
πήρε τ' όνομα Θεονόη, γιατί κάτεχε
αυτή τη μαντική τέχνη, κι έβλεπε το ίδιο καθαρά
το τώρα, το πριν και το μετά,
ένα χάρισμα που κληρονόμησε από τον πρόγονό της, τον Νηρέα.
Εγώ κατάγομαι από την ξακουστή Σπάρτη
και για πατέρα είχα τον Τυνδάρεω.
Λένε ότι ο Δίας, αφού μεταμορφώθηκε σε κύκνο,
κατέφυγε στην αγκαλιά της μάνας μου, της Λήδας,
σα να τον κυνηγούσε αετός,
και έσμιξε ερωτικά μαζί της
(αν αληθεύει αυτός ο μύθος).
Ελένη τ' όνομά μου. Και όσα πέρασα θα σας τα εξιστορήσω.
Σε μια σπηλιά της Ίδης, τρεις θεές,
η Ήρα, η Αφροδίτη, και η κόρη του Δία, η Αθηνά,
έβαλαν κριτή του κάλλους τους τον Πάρι.
Μα το δικό μου κάλλος έγινε η αιτία όλων των κακών,
αφού η Κύπριδα με έδωσε στον Πάρι σαν ανταμοιβή για το μήλο.
Κι αυτός παράτησε τα βοσκοτόπια της πατρίδας του
κι ήρθε στη Σπάρτη για να χωθεί στο κρεβάτι μου.
Όμως η Ήρα, έξαλλη από το θυμό της που δεν κέρδισε εκείνη
δεν τον άφησε να με απολαύσει πραγματικά.
Στην αγκαλιά του ρίχνει – με διαταγή του Δία –
ένα είδωλο από αιθέρα
κι εμένα στο ουρανό μ' αναλαμβάνει
τυλιγμένη σε ένα σύννεφο
και με φέρνει εδώ, για να με ασφαλίσει
στου Πρωτέα το παλάτι.
Αλλά δεν τελειώνουν εδώ τα βάσανά μου,
γιατί έπειτα κι άλλα δεινά επινόησε ο Δίας.
Ξεσήκωσε σε πόλεμο τους Έλληνες
και μεταξύ τους κι ενάντια στους Τρώες,
για να ξαλαφρώσει η γη από τους πολλούς ανθρώπους.
Αχ! πόσα παλικάρια έχασαν τη ζωή τους στον ανθό της νιότης τους
για χάρη μου! Πόσο αίμα ρούφηξαν οι όχθες του Σκάμανδρου!
Κι εγώ, σα ναυαγισμένο σκαρί,
δέχομαι τις κατάρες όλων εκείνων που πιστεύουν
πώς πρόδωσα τον άντρα μου, και πως εγώ φταίω
για τον μεγάλο πόλεμο που ξέσπασε.
Αχ, γιατί να ζω ακόμα, η δύστυχη;

*Κι όμως εξακολουθώ να ζω! Γιατί; Μα, ο Ερμής
μου μήνυσε ότι θα επανακάμψω κάποτε
στη Σπάρτη, και με τον άντρα μου θα ζήσω,
αφού εκείνος θα μάθει στο τέλος ότι εγώ δεν πήγα
ποτέ στην Τροία για να πέσω μ' άλλον άντρα στο κρεβάτι.
Κι όσο έβλεπε το φως του ήλιου ο Πρωτέας
δεν τόλμησε κανένας να με αγγίξει ερωτικά.
Από τότε όμως που τον επήρε ο μαύρος Χάρος,
ο γιος του με έχει βάλει στο μάτι.
Αλλά ακόμα κι αν πέρα στην Ελλάδα τ' όνομά μου
ντροπιάστηκε, ας μείνει τουλάχιστον σε αυτήν εδώ την ξένη χώρα
αντρόπιαστο το κορμί μου.
Τώρα γονατίζω, και πέφτω ικέτισσα στο μνήμα του Πρωτέα,
ζητώντας του να σώσει την τιμή μου.*

ΚΙΡΚΗ: Μμμμμ...Θου Κύριε φυλακήν τω στόματί μου. Αιώνες μετά ένας
ερωτικός συγγραφέας θα γράψει τη δική του απροκάλυπτη Ελένη.

*(Ανοίγει το βιβλίο και διαβάζει: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΠΟΥΡΑ ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟ ΤΗΣ
ΕΚΑΤΗΣ:)*

ΕΛΕΝΗ: Σαν άδεια τσόφλια στην ακρογιαλιά
κάνουμε πάντα τα ίδια λάθη
φιλοξενώντας την ηχώ του κυμάτου
φιλοδοξούμε να παγιδεύσουμε το Άχρονο
ορμούμε 'δω, ορμούμε 'κει
πριν να προλάβουν οι εχθροί
και μας τοξεύσουν
καρφώνοντάς μας τη στιγμή
πού 'ναι η Κόλαση.

Έτσι κι εγώ παγιδεύτηκα δέκα χρόνια στην πόλη της Μέμφιδας, στο
πορνείο του Θεοκλύμενου, γιου του άλλοτε τρανού Πρωτέα. Εκείνος δε
χρηιαζότανε πυραμίδες για να τον θυμούνται. Έπαιρνε όποια μορφή ήθελε.
Πήρε πολλές φορές τη μορφή πελατών μου – το ένοιωθα – γιατί μ' αγάπαγε.

Ο γιος του δεν του έμοιασε, ματαιόδοξος πολύ, ήθελε να χτίσει την πιο
ψηλή πυραμίδα του κόσμου. Με έβαλε στη δουλειά από την πρώτη μέρα που
έφτασα εδώ. Κάθε πελάτης υποχρεωνόταν να φέρνει μια πέτρα εκτός από την
αμοιβή, μία πέτρα λαξεμένη, έτοιμη για τις πυραμίδες. Με τα χρόνια θέριεψε
και η ματαιοδοξία η δική μου· κουράστηκα μ' αυτό το αντρομάνι που ήταν
έτοιμο να κάνει ο,τιδήποτε για μια ξανθιά πλεξούδα από τα μαλλιά μου να
πέφτει επιδέξια στο στήθος μου. Στο τέλος ζητούσα δύο πέτρες. Με τη
δεύτερη έχτισα μία μικρή πυραμίδα δίπλα στου Θεοκλύμενου. Και το ταμείο
του Φαραώ πλούταινε από τον οβολό των πιστών μου. Και ο λαός ήταν
ευχαριστημένος πολύ· σκέφτονταν να με θεοποιήσουν, να μου στήσουν
obelisco και να με λατρεύουν με τους άλλους πτηνόμορφους θεούς. Όμως
δεν άφησε η Χατσεπσούτ, που η επιρροή της έμενα άθραφτη μέσ' τους αιώνες,
παρόλο που ο διάδοχός της, και νόμιμος προκάτοχος, έξυσε τη μορφή της
από παντού κι ακρωτηρίασε τ' αγάλματά της.

Έτσι έμενα στο πορνείο. Κι οι μέρες περνούσαν απaráλλαχτες. Στην

Τροία, ποια ήταν; Όχι εγώ, το φάντασμά μου. Με τον Πάρι δεν ήταν γραφτό να κοιμηθώ. Φουρτούνα μας χώρισε και το χέρι του Ποσειδώνα παρακινήμένο από την Παλλάδα Αθηνά κι από της Ήρας την ακοίμητη οργή. Μα η Αφροδίτη η πολύξερη που με είχε τάξει αντίδωρο στον Πάρι για το μήλο των καλλιστείων που της χάρισε, έκοψε ένα τρανό κομμάτι αιθέρα και του έδωσε τη μορφή μου. Και πιο ωραία ακόμα. Έτσι ήταν όλοι ευχαριστημένοι. Και οι νεκροί στο Σκάμαντρο έβλεπαν κάθε βράδυ τη μορφή μου να περνοδιαβαίνει στα τείχη της απόρρητης Τροίας και να λούζει τα μαλλιά της στο φεγγάρι. Όσο περνούσαν τα χρόνια, τόσο η λύσσα θέριευε αντί να κοπάζει. Κι όταν επιτέλους μπήκαν στην Τροία με το τέχνασμα του αλόγου που έθρεφε δόρατα στην κοιλιά του, το φάσμα μου γύρεψαν να παγιδέψουν· μα τους ξέφυγα κι από τη λύσσα τους έκαψαν τους ναούς. Κι όταν δεν έμενε πια ξύλο άκαυτο και πέτρα πάνω στην πέτρα, βρήκαν την πιο φτωχή μορφή μου και τη φυλάκισαν. Δεν με έδεσαν. Και μ' αφήσαν να μπω στο καράβι του Μενέλαου. Γιατί απορούσαν: “γι’ αυτό πολεμήσαμε, γι’ αυτό μετρήσαμε το αίμα στάλα-στάλα, γι’ αυτό κατέβαζε ο Σκάμαντρος κουφάρια με τα λασπωμένα χιόνια της Ίδης δέκα χρόνια τώρα;”. Και βλαστήμαγαν το βοσκό, τον Πάρι, και καταριούνταν το νυφικό κρεβάτι μου που τους στέρησε εκείνων τα συζυγικά κρεβάτια. Και στέναζαν στο μηρό των σκοτωμένων συμπολεμιστών τους δέκα χρόνια. Και σμίγανε κρυφά πίσω απ’ τα σκίνα στη χάση της σελήνης μία φορά το μήνα. Κι όσο περνούσαν τα χρόνια άκουγες γυναικών μοιρολόγια κι όχι αντρών ιαχές. Γίνονταν το θηλυκό που είχαν στερηθεί.

Μήπως στην όχθη του Ευρώτα συχνά δεν βγαίναμε οι κοπέλες για να χωθούμε στον σωμάτων το σωρό; Η Σπάρτη με τα χρυσά τα περιβόλια και το πορτοκάλι το στυφό!

Όταν άραξε στο περιγιάλι του Πρωτέα ο Μενέλαος ναυαγός και το φτωχό απείκασμα της μορφής μου, ο Θεοκλύμενος γύρεψε να με κρύψει, αν και η πυραμίδα είχε τελειώσει και το θησαυροφυλάκιο δε χωρούσε άλλους οβολούς. Ντύθηκα στα μαύρα και πήγα. Ο Μενέλαος κοίταζε μια το φάντασμα και μια εμένα. “Με βρίσκει γερασμένη;” σκέφτηκα. Πέρασαν αιώνες πριν ν’ αρθρώσει την πρώτη λέξη.

“Γυναίκα, πάμε σπίτι!”. Και τον ακολούθησα. Παρακινήμενη από τη νοσταλγία για τη νιότη μου και την Ερμιόνη που τώρα ήρθε ο δικός της καιρός να προκαλέσει συμφορές.

Άφησα στο Θεοκλύμενο το φάσμα μου στη χώρα του Νείλου να βασιλέψει. Αγέραστη, αγέραστη κι ωραία.

Σαν άδεια τσόφλια στην ακρογιαλιά
κάνουμε πάντα τα ίδια λάθη
φιλοξενώντας την ηχώ του κυμάτου
φιλοδοξούμε να παγιδεύσουμε το Άχρονο
ορμούμε ‘δω, ορμούμε ‘κει
πριν να προλάβουν οι εχθροί
και μας τοξεύσουν
καρφώνοντάς μας τη στιγμή
πού ‘ναι η Κόλαση.

ΚΙΡΚΗ: Και η Τροία έπεσεν, η οχυρωμένη Τροία με τα χρυσά παλάτια και τους ναούς. Πώς αφήσαν οι Ολύμπιοι να συμβεί μια τέτοια καταστροφή; Πώς επέτρεψαν να βεβηλωθούν τα ιερά τους; Και το αίμα κύλησε ποτάμι στις

όχθες του Σκάμαντρου. Και οι γυναίκες έκλαψαν πικρά πάνω από τα διαμελισμένα παιδιά τους.

(Ακούγεται μία στροφή από το δημοτικό τραγούδι: «Ποια μάννα χάνει το παιδί κι ο ύπνος δεν τη λιώνει; Μη με σκεπάσεις ουρανό, μη με σκεπάσεις χώμα, γιατί εγώ δεν έζησα τα νιάτα μου ακόμα...»)

(Ανοίγει το βιβλίο και διαβάζει:)

ΕΥΡΙΠΙΔΗ ΤΡΩΑΔΕΣ:

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ:

Σηκωθείτε... Κάντε στην άκρη.
Μεριάστε όλοι...
Φέρνω το άγιο φως,
να λάμψει το Ιερό.
Ωι ωι ωι, Υμέναιε, βασιλιά μου εσύ!
Μακαρισμένη κι εγώ που θα σμίξω με άντρα
σε κρεβάτι βασιλικό.
Ωι ωι ωι Υμέναιε, βασιλιά μου εσύ!
Αλλά εσύ μανούλα, γιατί κλαις;
Γιατί αναστενάζεις έτσι;
Το δύστυχον πατέρα μας
δε βγάζεις απ' το νου σου,
και τη γλυκιά πατρίδα μας
που αφανίστηκε για πάντα;...
Την ιερή αυτή λαμπάδα ανάβω τώρα
οι γάμοι μου ν' αποκτήσουν αίγλη θεϊκή.
Ωι ωι ωι, Υμέναιε, βασιλιά μου εσύ!
Χάρισε μας το φως σου, Εκάτη,
όπως η συνήθεια προστάζει
στους γάμους μιας παρθένας.
Ωπα, ώπα, ωπ.
Μπείτε κορίτσια στο χορό...
Τι ωραία που χορεύαμε τότες
Που ήταν ζωντανός ο πατέρας μου!

.....
Υμέναιε, Υμένα!
Σύρε μανούλα το χορό
Το νυφικό μου εμένα...
Σήκω τα πόδια σου με χάρη.
Και τραγουδήστε όλες
χαρωπά, όπως σε γάμο πρέπει.
Τρωαδίτισσες,
με τους λευκούς τους πέπλους,
υμνεύστε το γάμο μου,
και τον καλότυχο άντρα που θα με πάρει.

.....
Μάνα, στόλισε με λεμονανθούς τα πέπλα που θα φορώ
στους βασιλικούς μου γάμους.
Κι αν με δεις απρόθυμη, να χρησιμοποιήσεις βία.

Γιατί ο Λοξίας, εάν είναι πράγματι τρανός θεός,
ε, τότε τους γάμους του πολυδοξασμένου Αγαμέμνονα
θα τους καταραστεί πιο πολύ κι από τους γάμους της Ελένης.
Γιατί εγώ θα γίνω ο αλάστορας δαίμονας αυτού του φονιά
και θα ξεκληρίσω το παλάτι του,
για να εκδικηθώ τους φόνους των δικών μου ανθρώπων,
για να πάρω πίσω το αίμα του πατέρα μου, το αίμα των αδελφών μου...
Αλλά καλύτερα να το βουλώσω και να μη βγάζω μιλιιά
για το πελέκι που φρικτά θα πέσει και στο δικό μου λαιμό
και για τους άλλους που θα πάρει μαζί μου ο Χάρος.
Γιατί εμένα ο γάμος μου θα γεννήσει μητροκτόνους
που θα ξεθεμελιώσουν τον οίκο του Ατρέα.
Και τότε η Τροία θα αποδειχθεί πιο καλότυχη
από την πόλη των Αργείων.
Κι αυτό το λέω εγώ, η έξαλλη Κασσάνδρα.
Όμως η δική μου ένθεη manía δε συγκρίνεται με τη δική τους τρέλα,
που ξεκινήσανε να έρθουν από τόσο μακριά εδώ στην Τροία
για να πάρουν πίσω μια ερωτιάρα γυναίκα, την Ελένη,
η οποία έγινε αιτία να χαθούν μυριάδες από δαύτους.
Κι ο συνετός ο στρατηγός τους θυσιάζει για χάρη των εχθρών του
όλες τις χαρές που απολάμβανε στο σπίτι του,
κι εμπιστεύεται στον αδελφό του, για να πάει αυτός να πολεμήσει,
τα λατρευτά του τέκνα, τα καλομαθημένα.
Και όλα αυτά για μια γυναίκα που ξεπόρτισε ακολουθώντας τον καλό της
και θέλησε η ίδια να φανεί πως δήθεν με βία την είχαν κλέψει...
Αλλά όταν έφτασαν στις σκιερές όχθες του Σκάμαντρου
βρήκαν το θάνατο που πήγανε γυρεύοντας,
χωρίς να τους κυνηγήσει κανείς να φύγουν
απ' την ωραία πατρίδα τους, με τους ψηλούς τούς πύργους...
Κι όσοι έπεσαν στα ξένα, κι απ' τη manía του πολέμου σαρώθηκαν
ήταν γραφτό τη μοίρας τους να μην τους ξαναδούν τα παιδιά τους
κι ούτε οι γυναίκες τους ήρθαν για να τους σαβανώσουν,
αλλά τους παρατήσανε, εκεί στην ξένη γη, σκουπίδια.
Και ρημάξαν τα ωραία σπίτια τους
Και πεθάνανε οι χήρες τους, κι οι γέροι, που πέρασαν τα πάνδεινα
για να τους αναστήσουν, απόμειναν έρμοι και μοναχοί.
Κανείς δεν πάει στους τάφους κόλλυβα, κανένας δεν ανάβει κερί.
Μα πείτε μου, είναι αξιέπαινη μια τέτοια εκστρατεία;
Καλλίτερα να μένανε κρυμμένα τέτοια ντροπής πράγματα
και η Μούσα μου ν' απόμεινε βουβή μπροστά σε τέτοια αίσχη.
Όμως οι Τρώες, αντιθέτως, κέρδισαν δόξα αθάνατη
που πέσανε στο πεδίο της τιμής για την πατρίδα.
Κι όσοι πήγανε από δόρυ, τους πήραν στα σπίτια τους οι φίλοι
και τους έθαψαν στο προσφιλές το πατρικό τους χώμα,
και πριν να τους κηδέψουνε, οι συγγενείς τους,
όπως είχαν υποχρέωση, έπλυναν το άψυχο σώμα
και το νεκροστόλισαν.
Κι οι Φρύγες, όσοι γλίτωσαν το θάνατο στη μάχη,
ζήσανε πάλι καλές μέρες δίπλα στους δικούς τους.
Αλλά αυτή τη χαρά τη στερήθηκαν οι Αχαιοί.

Κι αν θέλεις να μάθεις και την τύχη του Έκτορα,
όσο κι αν μας πίκρανε εμάς ο θάνατός του,
μάθε πως σαν έπεσε στη μάχη τιμήθηκε όπως του άξιζε,
σαν ο πιο γενναίος πολεμιστής, κι αυτή τη δόξα
του τη χαρίσανε οι Αχαιοί πολεμώντας τον.
Γιατί αν έμενε στο σπίτι του κανέννας δεν θα μάθαινε πως ήταν παλικάρι.
Αλλά κι ο Πάρις δοξάστηκε, γιατί πήρε γυναίκα του
μια κόρη του Δία, αφού κι αυτός, αν έμενε στο σπίτι του,
γάμο άδοξο θα έκανε, κι απαραίτητος τη ζωή του θα περνούσε.
Κανέννας συνετός άνθρωπος δεν πρέπει να επιζητά τον πόλεμο,
αλλά αν εκείνος έρθει να του χτυπήσει την πόρτα, τότε κάθε παλικάρι πρέπει
να θυσιάζει τη ζωή του για της πατρίδας την τιμή,
αφού δεν υπάρχει μεγαλύτερη ντροπή από τη δειλία.
Και τώρα σταμάτα μητέρα να θρηνείς εσύ την Τροία
Κι εγώ τους μαύρους γάμους μου, που ήταν γραφτό να κάνω,
γιατί θα βρω τον τρόπο – μέσα από αυτούς τους γάμους – να εξοντώσω
όσους μας σκάψανε το λάκκο για να μας ρίξουν μέσα.

ΚΙΡΚΗ: Και η Εκάβη, η Εκάβη που τα έχασε όλα κι είναι ένα κούτσουρο ξερό
στη διάκριση του ανέμου, της απαντάει μέσα από τους αιώνες:

(Ανοίγει το βιβλίο και διαβάζει: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΠΟΥΡΑ ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟ ΤΗΣ
ΕΚΑΤΗΣ:)

ΕΚΑΒΗ:

Ανεβασμένη πάνω στο κατάρτι
λίγο πριν πετάξω με την ελαφίνα των συννέφων
– την ελαφίνα με τα πενήντα ελαφάκια
και τα πενήντα νεκρά –
Ανεβασμένη πάνω στο κατάρτι
λίγο πριν μεταμορφωθώ σε σκύλα
με τα μάτια πυρρά
λίγο πριν με ξεβράσει το κύμα στην ξηρά
στο ανταριασμένο εκείνο μέρος
που θα λένε οι ναυτικοί με τρόπο
«το μνήμα της σκύλας».
Ανεβασμένη πάνω στο κατάρτι
γέρνω ν' αδειάσω την ψυχή μου στο φως
να μετρήσω ανάστροφα τα κοράλλια των συννέφων
και τα τρικάταρτα θα πλέουν
ανάερα στο κεφάλι μου
εκεί που άλλοτε κυμάτιζαν
τα ολόξανθα μαλλιά μου.
Ανεβασμένη πάνω στο κατάρτι
αναρωτιέμαι
αν βρίσκουμε ποτέ ξανά
εκείνη την ωραιότητα
με την οποία λουστήκαμε
κάποιο πρωί
βγαίνοντας από τα ιαματικά λουτρά του ύπνου

και τα σεντόνια βαριά
γάζες λευκές
από τη σαρκοφάγο της Νεφερτίτης.
Α! Α! Τρομάζω ν' αναφέρω
εκείνη τη χώρα
όπου με παντρολογούσανε μικρή
πριγκίπισσα εγώ των Φρυγών
κι έκλαιγα και αρνιόμουνα
των τρωικών των πέπλων σαβανωμένη.
Α, πώς θα ξεφύγω
από τον φοβερό πυρετό του πολέμου;
Θα ξεφύγω άραγε ποτέ
από τον τρομερό πυρετό της ζήλιας
όταν έβλεπα την Ελένη
στ' ανάκλιντρα του Πάρι
και το δικό μου το κλινάρι
ατσαλάκωτο, σαθρό, σαν ανέγγιχτο.

Θά 'πρεπε να πεθαίνουμε την ώρα
της πιο μεγάλης ευτυχίας
την ώρα των ώριμων σπαρτών
που λυγάνε περήφανο το κεφάλι
στο χάδι του ήλιου το παντέρημο
Ναι, θά 'πρεπε να πεθαίνουμε
την ώρα της πιο μεγάλης ευτυχίας
την ώρα των ώριμων κορμιών
που λυγάνε εκστατικά να θηλυκώσουνε
το ένα μέσα στο άλλο το κουφάρι.
Νοιώθεις μόνος Πρίαμε; Νοιώθω κι εγώ μόνη
από την πρώτη ώρα του πολέμου
που χανόσουν σε συμβούλια και διαταγές
και τα παιδιά και τα εγγόνια δεν έμοιαζαν δικά μου
είχαν εκείνο το αφηρημένο βλέμμα
σαν να έβλεπαν ήδη το λεπίδι των εχθρών.
Μεγαλώσαμε μέσα στον τρόμο δέκα χρόνια
δέκα ζωές
δέκα αιωνιότητες.
Πού και πού κάποιος τρελαινόταν
έβγαινε νύχτα στο Σκάμαντρο.
Το πρωί τον έβρισκαν νεκρό
ή γύριζε
με το βλέμμα αλλουτερεμένο.
Κι εσύ ακόμα Πρίαμε
το προηγούμενο βράδυ
πριν βάλουμε το Δούρειο Ίππο
στ' απόρθητα τείχη της Τροίας
το έσκασες κρυφά από το κλινάρι μας
και πήγες να φυτέψεις αγριοτριανταφυλλιές
– μια κόκκινη, κόκκινο του αιμάτου
μία κίτρινη, κίτρινο του μίσους –

στις όχθες του Σκάμαντρου.
Το πρωί όταν σε περίμενα
πλέκοντας νευρικά τα μαλλιά μου
μου δικαιολογήθηκες:
«τα σπίτια, τα παιδιά και τα σπαρτά
θα μας τα πάρουν·
κανείς όμως δεν θα σκεφτεί να ξεριζώσει
δύο μικρούλες αγριοτριανταφυλλιές
στην όχθη του Σκάμαντρου».
Να τι απέμεινε απ' τη μεγάλη Τροία:
δύο αγριοτριανταφυλλιές στην όχθη
του Σκάμαντρου».
Τώρα, όλα έχουν γίνει κι έχουν όλα ειπωθεί.
Η θάλασσα! Ένα κατάρτι που επιπλέει.
Άρχισαν κιάλας να λαβαίνουν εκδίκηση
τα καμένα ξόανα της Αθηνάς!
Είναι περίεργο: καθώς κοιτάζω τη μεγάλη θάλασσα
σκέφτομαι ότι βαστάει να θρέψει όλους τους ανθρώπους.
Φαίνεται όμως ότι η ψυχή και η φιλοδοξία
του ανθρώπου
πιάνουνε πιότερο χώρο από το έχει του.
Είμαι γριά πια. Έχω δει πολλούς πολέμους.
Μα κανέναν φριχτότερο από τούτον.
Το κύμα παρασέρνει κομμένα κεφάλια.
Οι βόστρυχοι μπλέκονται με τα βρύα του βυθού.
Ποιος να το πίστευε, μέσα σε τόση φωτεινιά
τα κακά που ο Άδης απεργάζεται!

Γιατί ολιγωρώ και τρέμω;
Στο κατάρτι πληγιάζω τα γερασμένα μου νύχια. Ακόμα και τα κατάρτια
σάπισαν δέκα χρόνια ξάρμενα. Φαίνεται ότι και για να πεθάνεις ακόμα, στο
τελευταίο σκαλοπάτι της ζωής κι όταν θεοί και δαίμονες έχουν προφητέψει το
τέλος σου, ακόμα και τότε χρειάζεσαι ψυχή. Ποιος θα υποκαταστήσει τη Θεία
Δικαιοσύνη με έναν πέλεκυ; Ποια φυτά θα μπλέξουν τις ρίζες τους στις κώχες
μας, πριν τα προλάβει η σκοτεινιά και μας αλώσει;
Μιλάω στα κύματα και στους ανέμους, όπως οι απελπισμένοι που
σπατάλησαν τη ζωή τους και γυρεύουν ν' αδειάσουν τώρα απ' την ψυχή τους
ένα-ένα τ' αγαθά που πλάνεψαν την ύπαρξή τους. Η μέδουσα στριφογυρίζει
αργά τη γοργόνα της πλώρης. Τι θαρρείς; Ότι μπορείς να με τρομάξεις; Εμένα
που κράτησα στα χέρια μου το κομμένο κεφάλι της Γοργόνας και το φίλησα;
Εμένα που θα γίνω σκύλα κακιά, με το πυρρό το βλέμμα, που θα τρέμουνε οι
ναυτικοί; Βασίλισσα εγώ των βαρβάρων, ανέχτηκα εγώ σε νεαρή ηλικία την
γυναικεία περιτομή και δεν γόγγυξα, ούτε ένα δάκρυ. Τότε όλη η φυλή
αλλάλαξε: «βασίλισσα! βασίλισσα πρέπει να γενεί γιατί είναι γενναία πολύ και
την αποκοτιά έχει πει σε τάσι πικρό μαζί με το γάλα του βυζαχή της». Πώς
μιλάει κανείς πιο εύκολα για πράγματα που θά 'πρεπε να μένουνε κρυμμένα
όταν η σκοτεινιά απειλεί την όρασή σου κι ένα κρύο χέρι διατρέχει τη
ραχοκοκαλιά απ' άκρη σ' άκρη! Νεαρή στα όρη της Ίδης βοσκοπούλα. Τον
εραστή μου τον λέγανε Πάρι· έδωσα το όνομα αυτό στο παιδί μου, το

πολυαγαπημένο. Βοσκός κι εκείνος. Τον άφηνα να μπαίνει αργά στο κορμί μου κι εγώ κοιτούσα πέρα απ' τη ράχη, εκεί που το φως σβήνει τα βουνά, σε μια δόξα από στάχτη και βιολέτα. Κάποιες φορές, κατά το λιόγερμα, ξεχνιόμασταν με τις ώρες θηλυκωμένοι. Έπειτα αποκόβαμε, χωρίς να βγάλουμε μιλιά, κι ακολουθούσαμε αργά το κριάρι και το κουδούνι του και τ' αστέρι που βιάστηκε ν' ανατείλει.

Τι παιχνίδια που παίζει ο δαίμονας! Είναι πιο εύκολο να πεθάνεις όταν θυμάσαι, όταν θυμάσαι μια ιστορία αμόλευτη απ' το φαρμάκι του Χρόνου, από την ψώρα του Καιρού!

Δεν έμαθε κανείς τίποτα. Άλλωστε με τούτα και μ' εκείνα κατάφερνα κι έμενα παρθένα. Τις νύχτες κοιμόμουνα στο χαγιάτι κάτω από την κληματαριά. Και μπερδευόντουσαν τ' αστέρια με τα σταφύλια κι οι Γαλαξίες με τη λάμψη των φύλλων τη γαλακτερή. Κάποτε ερχότανε ο αδελφός μου και φώλιαζε ξωπίσω μου. Ήταν ο πιο βαθύς ύπνος όλων των όντων σ' όλη την οικουμένη. Κρατούσαμε την αναπνοή μας μην ταραξεί ο ένας τα πουλιά στη φυλλωσιά του άλλου. Και το πρωί η πρώτη ηλιαχτίδα μάς τίναζε πάλι σ' έναν κόσμο αδιάφορο, από σκόρπια κορμιά, χώρια σου.

Θυμάμαι τη νοστιμιά που είχε το ψωμί φρέσκο απ' το φούρνο με σβώλους τυρί απ' την κασίκα μας την παινεμένη. Θυμάμαι τη νοστιμιά του μήλου, πλυμένου και δαγκωμένου απ' τη μασέλα του βοσκού, του Πάρι, που φάνταζε μία σειρά από μαργαριτάρια. Δε φιληθήκαμε ποτέ, από φόβο μην ενώσουμε τις αναπνοές μας και δεν μπορεί πια τίποτα να τις χωρίσει. Ήταν φτωχός, από ταπεινή γενιά κι ο πατέρας μου δεν θα ενέκρινε ποτέ το γάμο μας. Δεν ξέρω πώς μύριζε το στόμα του. Κάποτε η ανάσα του μου χάιδευε τ' αυτί κι άλλοτε πάλι ρουφούσα λαίμαργα το σάλιο του, τα υπολείμματα του σάλιου του στη δαγκωνιά του μήλου.

Παράξενο! Δεν μένει στη μνήμη μου κανένα φιλί, ούτε καν ένα τόσο μικρό, του Πρίαμου. Πώς γεννηθήκαν πενήντα παιδιά χωρίς να φιληθούν οι γονιοί τους; Είμαι ήδη στην αντίπερα όχθη. Η ψυχή μου λαχταρά αυτά που δεν εγεύτηκε κι επόθησε αχόρταγα. Τ' άλλα σωριάζονται, ανδρείκελα από στάχτη, στη νεκρική πυρά που έχει ήδη σβήσει.

Ανέμελες γοργόνες κολυμπούν. Οι μέδουσες τις αφήνουν να περνούν ανάμεσό τους. Αγγελιάζομαι. Πυκνοκατοικημένος ο αιθέρας από φτερά και φωνές αγίων. Πώς πλήθυνε έτσι η όρασή μου, πώς άπλωσε! Είμαστε λοιπόν τόσοι πολλοί, θεοί και δαίμονες, στον κόσμο ετούτο; Γι' αυτό ο πόλεμος και η αμάχη; Γι' αυτό το λυσσασμένο πισωγύρισμα των άστρων όταν βρέχουν πυρά στα σπαρτά των ανθρώπων;

Σεπτέμβριος. Σε λίγο θ' αρχίσουνε οι βροχές. Κουράζομαι να βλέπω τις κλωστές να φυλλομετρούν τον κήπο μας. Είναι καλό που πεθαίνω τέτοιαν εποχή. Νοιώθω άδεια. Η κενότητα της ζωής μου: μια ανέσπερη μέρα κι οι φωνές των παιδιών αόρατες στ' ακροθαλάσσι. Μην είναι τάχα αυτό, που θα πουν αιώνες μετά, «η Κόλαση»; Δεν ξέρω. Θέλω να γαληνέψω. Να πεθάνω ήσυχα και να με θάψουν κάτω από ένα μέτρο χώμα. Φαίνεται όμως πως κατανάλωσα την ευτυχία που μου αναλογεί, σε υπερβολική δόση, κι απόμεινε μόνη γεμάτη η λήκυθος της δυστυχίας.

Από παιδιά μάθαμε την παπαρουνόσκηνη. Μας την έδινε η μητέρα μας. «Για να γλυκάνει ο βήχας, παιδί μου». Και γλύκαινε ο βήχας κι έμοιαζε η ζωή μας ένα ολάνθιστο περιβόλι κι εμείς αιωρούμασταν, μυριάδες ήλιοι στεφάνωναν πορτοκάλια τα μαλλιά μας κι οι Γαλαξίες γιασεμοβροχή που άλωνε τα μέρη τα κυρτά μας.

Τώρα πού ν' απλώσεις τη σκέψη σου να ξαποστάσει; Θάλασσα και πάλι θάλασσα ανταριασμένη κι ούτε ένας βράχος θρασύς, ένας ύφαλος ν' ανταμείψει την οικουμένη την πολύπαθη με μια ικμάδα σιγουριάς.

Άρχισε κιόλας σε σκύλας να μεταλλάσσεται η μορφή μου. Διψώ, διψώ σαν κολασμένη. Με μια ματιά θαρρώ ηφαιστεια ν' αναζωπυρώσω δύναμαι. Σιωπή. Γιατί ακινητεί η πλάση όλη; Κι η θάλασσα η ανταριασμένη πώς κρατεί θαρρείς την αναπνοή της! Ποια είναι αυτή που 'πά στα κύματα προβαίνει; Θολή, θολή η όψη της κι η όραση μόλις προφταίνει να την εκκολάψει.

Σκύλα εσύ, με τα μάτια πυρρά, από τα κύματα καλείς τα κουρέλια από τα μέλη τα εδικά μου. Τι θα σου χρησιμέψουν; Με σκουπίδια τρέφεις; Ακόμα και η φωτιά η πανδοκεύτρα θα τα καταφρονούσε και τη στάχτη ποτέ δε θα σκορπούσαν οι αγρότες στα περιβόλια.

Γελάς; Ποιανού είναι αυτή η φωνή; Τι με τρομάσσει; Το στόμα χάσκει κι όσο εγώ περιπλανιέμαι τόσο αυτή καρτερεί κι αιμάσσει· με τα πτώματα των πνιγμένων εγώ περνιέμαι.

Συναριθμούμαι το δαιμονικό και τ' άφατο. Ελένη, Ελένη, γιατί δε συντρέφεψες τα δυο αδέλφια στο στερέωμα – τον Κάστορα και τον Πολυδεύκη – πριν καταστρέψεις τη χώρα μου; Ακούει το θεριό τη φωνή μου και καγχάζει με έναν ήσυχο βόμβο θαλάσσης που την εχθρεύεται η απανεμιά.

Γιατί, γιατί να μη μπορούμε να ζήσουμε σαν άνθρωποι συνηθισμένοι, απλοί; Γιατί να μην κλεφτώ με τον Πάρι, εκείνον το βοσκό, πριν τον άλλον γεννήσω, τον κριτή ομορφιάς Ήρας, Αθηνάς και Αφροδίτης, πριν τον άλλον θρηνήσω, τον μωρό που το μήλο έδωσε στην Αφροδίτη, λες και το πασιφανές χρειάζεται επικύρωση κι η υπέρβαση του μέτρου, το περιττό, ύβρις γίνεται στα μάτια των θεών και σπεύδουν παιζογελώντας να μας τιμωρήσουν. Κι άλλοτε πάλι θυμώνουν, σαν κακομαθημένα παιδιά, αρχοντόπουλα. Και τότε αλίμονό μας.

Γιατί να μην παντρευτώ έστω τον αδελφό μου – συνηθισμένο είναι στους βαρβάρους – και μαζί του να στεφθώ βασίλισσα της Φρυγίας στις φοβερής Εκάτης και της Μεγάλης Θεάς τις σεμνές τελετές προεξάρχουσα. Όμως άπληστη είναι η βουλή του ανθρώπου κι ο πατέρας μου ήθελε πρόσβαση στα Δαρδανέλια, μέχρι το Αιγαίο πέλαγος το κράτος του το αχανές ν' απλώσει. Λες κι ήταν λίγα τα σπαρτά για τους υπηκόους του, λες και δεν φτάνουν των προβάτων οι δωρές για να τους ντύσουν!

Τώρα ατενίζω τη μοίρα μου, από λάθη και αστόχαστες επιλογές παρακινημένη. Τώρα κινώ τη χείρα μου και της γνέφω πως δεν θ' αργήσω, να με περιμένει.

Σκύλα λοιπόν, με φλογισμένο βλέμμα, να τρομάσω τους ναυτικούς. Σκύλα λοιπόν, με φλογισμένο βλέμμα, να θυμίζω στους βασιλιάδες να μην καταμετρούν τη θάλασσα στο έχει τους.

Τι βλέπω; Τη γιαγιά μου την Εκάβη να ποτίζει περιβόλια από νερό και να σπέρνει ζουμπούλια και πανσέδες στον αφρό της θάλασσας.

Ε γιαγιούλα! Έρχομαι. Το βλέμμα της κενό· δε με βλέπει. Όπως τ' αγάλματα των θεών, που προσπέφτουμε στη δούλεψή τους.

Το φοβερό θεριό καταποντίστηκε ή χάθηκα εγώ στο στόμα το φρικτό της; Σα να μη με βαστούνε τα πανιά σα να μη με βαστούν τα άρμενα. Ανάερα, ανάερα κολυμπώ με την ελαφίνα και τα πενήντα ελαφάκια της νεκρά. Σε λίγο θα θρηνώ με τους χειμώνες και τα τρικάταρτα θα πλέουν στο κεφάλι μου, εκεί που άλλοτε κυμάτιζαν οι ξανθοί βόστρυχοι των μαλλιών μου.

ΚΙΡΚΗ: Κι εγώ, η Κίρκη, λυπάμαι πιο πολύ απ' όλους την Κασσάνδρα, την ένθεη μάγισσα που δεν έστερξε στου Απόλλωνα την ερωτική ορμή κι αυτός, αφού δεν μπορούσε να της πάρει πίσω το χάρισμα της μαντείας, την τιμώρησε με το ν' ακούγονται οι χρησμοί της ασύστατοι, κι απίστευτοι να είναι στων θνητών τ' αυτιά.

(Ανοίγει το βιβλίο και διαβάζει: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΠΟΥΡΑ ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟ ΤΗΣ ΕΚΑΤΗΣ:)

ΚΑΣΣΑΝΔΡΑ:

Το πρόβλημα μ' εμένα είναι ότι δεν ανεχόμουν χαλινό. Γι' αυτό έγινα ιέρεια του Απόλλωνα: για να μην παντρευτώ έναν πολεμιστή που θα σκοτωθεί στη μάχη. Κι όταν ήρθε ο αρχιερέας του Απόλλωνα μεταμφιεσμένος σε θεό, βαμμένος χρυσόσκονη, να με βιάσει, δέχτηκα με χαρά, γιατί ήταν ωραίος κι έμοιαζε όντως στο θεό, όπως ανάσαινε στο ριζαύτι μου ξεπνοϊσμένος. Το πρόβλημα μ' εμένα είναι ότι δεν έβαζα χαλινό στη γλώσσα μου σα να έλειπε κάτι, μία ουσία που κάνει τους άλλους ανθρώπους λογικούς. Με τον καιρό επινόησα ένα τέχνασμα: να μιλάω, αλλά με γρίφους. Έτσι ήμουν κι εγώ ικανοποιημένη που ξέσπαγα, κι εκείνοι καταλάβαιναν ό,τι ήθελαν. Όταν αυτό δεν μου αρκούσε, πήγαινα στο Σκάμαντρο, σ' ένα σημείο που το νερό χανόταν βαθιά στα σπλάχνα της γης μ' έναν δαιμονικό πάταγο και μίλαγα μέχρι να κουραστούν τα πνευμόνια μου και ν' αναβαπτιστώ στη σιωπή. Διάβαζα πολύ. Ο αρχιερέας μου δάνειζε συχνά από την κρυφή του βιβλιοθήκη. Λάτρευα τις ερωτικές επιστολές και τ' απομνημονεύματα, γιατί μ' έφερναν πιο κοντά στη θλίψη των ανθρώπων, όταν αντικρίζουν κατάματα το τέλος που τους περιμένει, για πρώτη φορά ίσως.

Μεγάλωσα με όνειρα θανάτου, γαλήνια ωστόσο: μια ακρογιαλιά με κρίνους και πτηνά αποδημητικά, όλα σε λιλά αποχρώσεις.

Κι άλλοτε πάλι σιωπές και συγχορδίες της σελήνης, στο τρομερό πηγάδι, όπου κολυμπούσαν τα φωσφορίζοντα ψάρια της νιότης μας.

Από αυτά τα ψάρια ένας προφήτης, αιώνες μετά, θα ταΐσει χιλιάδες πεινασμένους.

Μεγάλωσα με όνειρα θανάτου, ίσως γι' αυτό ο θάνατος ποτέ δεν με φόβιζε. Με τρομάζει η ζωή, ο πόλεμος, η βία, η μωρία των ανθρώπων. Κι έπειτα εκείνη η τρέλα να σκοτώνεις για να ξορκίσεις το δικό σου φόβο για το θάνατο.

Δεν φοβάμαι το θάνατο, και γι' αυτό δεν μπορώ να σκοτώσω. Ούτε καν τον κορυδαλλό που με ξυπνάει άγρια χαράματα. Τώρα ανηφορίζω στις Μυκήνες. Βλέπω για τελευταία φορά το δειλινό. Το δίστομο πελέκι με περιμένει.

Αν ξανάρχιζα, θα ήθελα να ζω μόνη, σε μια θαλασσινή σπηλιά, μακριά από τους οικισμούς και τις πόλεις των ανθρώπων.

Κι έπειτα πάλι, ποιος ξέρει; Μπορεί να γίνω ένας κρόκος της θαλάσσης, που θα τον πατούν προϊστορικά τέρατα. Τώρα γυρίζω εκεί που ξεκίνησα. Φως! Δώστε μου φως. Το δειλινό ψυχorraγεί και πάει να σβήσει.

ΚΙΡΚΗ: Η Κίρκη η μάγισσα στο μαγικό της κρύσταλλο βλέπει το μέλλον, κι απορεί τι να απέγινε η τίμια Ανδρομάχη, εκείνη που άντεξε να κοιμηθεί με τον ήρωα Έκτορα και να γεννήσει το γιο του.

(Ανοίγει το βιβλίο και διαβάζει: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΠΟΥΡΑ ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟ ΤΗΣ ΕΚΑΤΗΣ:)

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ: Τώρα ετοιμάζομαι για τον τρίτο γάμο με τον αντράδελφό μου Έλενο στη χώρα των Μολοσσών. Για να βρει ο γιος μου βασίλειο να βασιλέψει για να μη χαθεί το γένος του Πριάμου και το γένος του Πηλέα. Δούλη στο παλάτι του Νεοπτόλεμου γέννησα τον εγγονό του Αχιλλέα, και παραλίγο να κακοπάθω εγώ κι αυτός από τα κοφτερά νύχια της Ερμιόνης, της κόρης του Μενέλαου και της Ελένης της καταραμένης. Τώρα όλα τελειώσανε: ο Νεοπτόλεμος κείται νεκρός στους Δελφούς κι ο Ορέστης παντρεύτηκε τη λυσσασμένη Ερμιόνη.

Τώρα πορεύομαι για 'κει που δεν υπάρχει σκοτεινιά, τώρα πορεύομαι για εκεί που η τρίτη μέρα ανέφελη ανατέλλει. Τώρα επιστρέφω στην παιδική αγκαλιά του αντραδελφού μου του Έλενου, του βυθισμένου για ώρες στη νάρκη να μου χαϊδεύει αργά το ριζαύτι κι άλλοτε τη δειλή μου χαίτη. Απολιθωθήκαμε βαθιά στη θάλασσα που κολυμπούσαμε από τη λάβα ενός ηφαιστείου που μας κατέκαψε πλημμυρίζοντας με χρώματα την όρασή μας. Θα μας βρουν μετά από δύο ή τρεις ή δέκα εκατομμύρια χρόνια και θα μας μισήσουν που είχαμε την πολυτέλεια ν' απομείνουμε αναλλοίωτοι την ώρα που χύναμε σπονδές στην Αφροδίτη.

Είναι περίεργο που δε θυμάμαι πια ο Έκτορας πώς ήταν, πώς αγκάλιαζε, πώς έπιανε με το δεξί του χέρι το ακόντιο, πώς χαϊδευε το κεφάλι του γιου μας του Αστυάνακτα, το κεφάλι που μου φέρανε λειωμένο στα βράχια. Έπειτα τα λησμόνησα όλα όπως χωνεύει η θάλασσα το χρυσάφι του δειλινού στη μαυρίλα της νύχτας. Ακολούθησα το Νεοπτόλεμο, το γιο του πιο μεγάλου εχθρού του Έκτορα, το γιο του αντίπαλου του άντρα μου. Κάποιες νύχτες, όταν το λυχνάρι τρεμόπαιζε, έμοιαζαν τόσο Νεοπτόλεμος και Έκτορας! Τότε κατάλαβα τον έρωτα και την αμάχη των αντρών, που είναι στο βάθος το ίδιο πράγμα: η δίψα ν' αλλάξουνε ψυχές, να μεταγγίσουν ομορφιά και τόλμη· κι εκείνο το σπινθήρισμα στα μάτια που γυναικώνε μήτρα δε χωράει. Ο Έκτορας έγινε ο Αχιλλέας σκοτώνοντάς τον. Κοιμόμουνα με τον Αχιλλέα μένοντας πιστή στον Έκτορα, κοιμόμουνα με τον Έκτορα μένοντας πιστή στο γιο του Αχιλλέα επίσης. Πάλι αυτή η σκοτεινιά που βελονιάζει τα φρένα μ' απολιθώματα γύψου. Ποια είμαι, τι είμαι; Η αιώνια χήρα που θρηνεί τα σκοτωμένα παιδιά της; Η νόμιμη πόρνη σφαγιασμένων εραστών; Και τα παιδιά μου είναι όλων τους παιδιά, τους μοιάζουν μ' ένα δαιμονικό και φωτεινό συνάμα τρόπο, όπως όλα τα ηλιοτρόπια μοιάζουν στον πατέρα τους τον ήλιο.

Σιγή. Τώρα θα γυρίσω πίσω στον Έλενο και στην αθωότητα της παιδικής ηλικίας. Τώρα θα του χαϊδεύω τα μαλλιά τις ατέλειωτες ώρες της βύθης και τα παιδιά που θα κλωνίσω στη σάρκα μου θα είναι όλων μια συναίρεση, Ελλήνων και Τρώων, του Έκτορα και του Αχιλλέα, του Πηλέα και της Εκάβης, της Θέτιδας και του Πριάμου· και η τρελή η αδελφή μου, η μάντισσα, στα τέκνα μου θα ενοικήσει, κι η σκοτεινή παρθενιά της αδελφής μου της Πολυξένης σαν αζουρίτης λίθος στα σπλάχνα μου θ' ανθίσει. Σιωπή! Μιλώ πολύ. Θαρρώ πως θα μπορούσα να φτάσω σε βαθιά γεράματα αν αφηνόμουνα απλώς ν' αναπνέω. Όμως οι πόλεμοι, το μίσος, το θανατικό παφλάζουν με τα λουλούδια των ηφαιστειών και το ασπράδι των ματιών μας θειάφι, κι η κόρη των ματιών σου αιματίτης ν' απηχεί τη νοσταλγία των

αιώνων που απηχούσε η γη την αγνή αιμοβορία των τεράτων. Τώρα η σκοτεινιά θρέφει στην ψυχή μου το ρόδο της ερήμου, τώρα η σιγαλιά απλώνει τη ματιά μου για να χωρέσουν γαλαξίες και ήλιοι και σβησμένα άστρα που καλύτερα να έμεναν αναφτά και ν' απηχούσαν τους σταλαγμίτες αυλούς των αιώνων.

Είμαι η Ανδρομάχη. Τώρα ετοιμάζομαι για τον τρίτο γάμο με τον αντράδελφό μου Έλενο στη χώρα των Μολοσσών. Για να βρει ο γιος μου βασιλείο να βασιλέψει, για να μη χαθεί το γένος του Πριάμου και το γένος του Πηλέα.

Τα επαναλαμβάνω σαν ηχώ, στο απολίθωμα που είμαστε φυλακισμένοι, ψάρια στο βυθό της ευτυχίας, την ώρα που χύναμε σπονδές στην Αφροδίτη.

ΚΙΡΚΗ: Σε λίγο θα έρθει ο Οδυσσέας. Τώρα περνάει από τις ξελογιάστρες τις Σειρήνες, και η καρδιά του φτερουγιάει στο στήθος του, που πάει να σπάσει. Κρατήσου αγαπημένε μου. Σε περιμένω εγώ για να σε δέσω με τα μάγια τα αξεδιάλυτα του Έρωτα! Θα έρθει άραγε ποτέ ή θα γκρεμοτσακιστεί μαζί με το καράβι του σε κάποιον ύπουλο ύφαλο; Ποιος ξέρει; Θεοί βοηθείστε με να ζήσω έστω αυτό το μεγάλο έρωτα, εγώ η καταδικασμένη στην αιωνιότητα, η τάλαιπωρημένη, η μοναχική, η ανυπόστατη.

(Ανοίγει το βιβλίο και διαβάζει: ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΠΟΥΡΑ ΣΤΟΝ ΑΣΤΕΡΙΣΜΟ ΤΗΣ ΕΚΑΤΗΣ:)

ΠΥΘΙΑ: Τι φρίκη να βλέπεις το μέλλον των άλλων και ν' αγνοείς το δικό σου! Συχνά αφήνω τις φωνές των πεθαμένων να μου διηγούνται τ' αρίφνητα μυστήρια του κόσμου. Κι όλοι μου υπόσχονται ότι θα δω πολλές φορές τον κύκλο του ήλιου και το γύρισμα των εποχών. Κι όμως θά 'πρεπε αυτό να με ηρεμεί. Όμως η αγωνία δεν παύει μερικές φορές, ούτε κι αν καπνίσω όλα τα φύλλα δάφνης των Δελφών. Ακόμα κι αν μου φέρουν όλα τα φύλλα που χαλαρώνουν το κορμί και λυγερώνουν την ψυχή της πλατιάς γης την άκρη. Δεν συμπονώ τους ανθρώπους που έρχονται να μου πουν τα βάσανά τους. Μπερδεύω τα λόγια μου και τους απαντάω με γρίφους για να μη λύσω το κουβάρι της σκέψης μου και τους τρομάξω. Θα έλεγε κανείς ότι δεν αγαπώ τους ανθρώπους. Και γιατί θά 'πρεπε να τους αγαπώ; Τα δέντρα μου φαίνονται πιο αξιοπρεπή όπως υπομένουν τη μοίρα τους όρθια. Και τα πουλιά μου φαίνονται πιο χρήσιμα γιατί στοιχειώνουν το δάσος με τη μελωδία του παράπρονού τους.

Κι άλλοτε πάλι βυθίζομαι σε 'κείνον τον ύπνο με τα μάτια ανοιχτά και γίνομαι καλή με τους ανθρώπους, καλή με τον κόσμο, φιλική. Όπως ο βράχος ο θαλασσινός με το κύμα.

Σε αυτή την κατάσταση βλέπω τα όνειρα των άλλων, τους εφιάλτες τους. Δανεικοί έρωτες, ξένα βίτσια. Για μένα ο έρωτας δε σήμαινε τίποτα. Το πέρασμα του αέρα μέσα από τα πευκοβέλονα αγγίζει το κορμί μου μακρύτερα και κάνει τη λύρα της ψυχής μου ν' ανατριχιάζει.

Όταν πέφτω στον ύπνο μοιράζω στους ανθρώπους χαμόγελα και τότε οι πόλεις ευημερούν. Όταν ξυπνώ ένας καινούργιος πόλεμος θα ξεσπάσει και οι μανάδες θα θάψουν τα διαμελισμένα κορμιά των παιδιών τους και τα ορφανά θα κοιμηθούν αγκαλιά με τα ματωμένα ρούχα του πατέρα τους.

Τότε τρελαίνονται όλοι να ζητάνε προφητείες που κουράζομαι να

ξεστομίζω. Τότε αναλαμβάνουν δουλειά οι ιερείς και οι σπιοῦνοι.

Η αλήθεια υπάρχει πίσω από ένα πέπλο που δυσκολεύεται κανείς να διαπεράσει. Η αλήθεια υπάρχει για τους θεούς και για τους προφήτες. Τις λίγες στιγμές που καταφέρνω να διαλύσω την ομίχλη που μου την κρατάει κρυφή, τότε μεθάω, κι όχι με μαυροδάφνη όπως θα νόμιζε κανείς, αλλά από την ίδια την αποκάλυψη. Τότε μιλάω δίσσημα γιατί μόνο έτσι μπορείς να παγώσεις τη χίμαιρα, γιατί μόνο έτσι μπορείς να παγιδεύσεις το ασύλληπτο.

Η αλήθεια υπάρχει έξω από εμάς και μέσα μας· μόνο που κανείς δεν την αντέχει για πολύ.

ΦΕΡΕΝΙΚΗ

(ποιητικός μονόλογος)

Είμαι εδώ και τώρα. Βρήκα την πύλη που γυρίζει το χρόνο μέσα-έξω, σαν ένα παντελόσι εργάτη που ξέμεινε από δουλειές, κι απέμεινε ν' αναρωτιέται πόσα άνθη έχει η μυγδαλιά στη ρίζα της Ακρόπολης, πάνω από το θέατρο του Διονύσου. Εκεί βρίσκομαι τώρα, στη σπηλιά με το εικονοστάσι του Σοφοκλή. Ο Οιδίπους επί Κολωνώ αναλήφθηκε εδώ, και χάθηκε από τα μάτια των θεατών για πάντα. Εκεί εμφανίστηκε κι εγώ τον τέταρτο αιώνα ως Αθηνά. Και είχα το θράσος να τραγουδήσω τη μονωδία που εγώ η ίδια είχα γράψει, και την έδωσα σε έναν ανύπαρκτο ποιητίσκο να την υπογράψει. Τι αντιποιητικοί καιροί! Τελείως ακατάλληλοι για μια γυναίκα που την έχουν επισκεφθεί οι Μούσες, που έχει συμφάγει με τους θεούς, που έχει επιδοθεί στο γεμάτο φως παραλήρημα της Πυθίας, και χωρίς τη δάφνη του Απόλλωνα. Είμαι εδώ με τα χέρια ανοιχτά στο φως, ως Πανγαία-άμπελος, και εκπέμπω αλήθεια και πληροφορίες προς όλες τις κατευθύνσεις. Ο έχων ώτα ακούει ακουέτω! Είστε πολλοί εκεί κάτω. Τόσοι όσοι με δικάζανε. Φαίνεται πως όταν κάτι συμβεί, στον πλανήτη αυτό, που είναι – που σχεδιάστηκε για να είναι – η βιβλιοθήκη του Σύμπαντος Κόσμου... φαίνεται ότι εξακολουθεί να διαδραματίζεται επ' άπειρον, σε ολογραφικό ένθετο, σε κάποια ιδιωτική προβολή δημοσίας απολαύσεως. Τα χαμόκλαδα ανθίσανε στον ιερό βράχο της Ακροπόλεως. Καιρός να συμβουλευτώ τις σημειώσεις μου, και να σας μιλήσω με το μόνο τρόπο που μου είναι βολετό: με τη γλώσσα της ποιήσεως. Όπως θα πει κάποιος κυνηγημένος ποιητής: «Η ποίηση είναι το τελευταίο φρούριο πριν τον Αρμαγεδδώνα».

ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ

Το λουλούδι
Πατημένο στις σελίδες του τετράδιου
Εξακολουθεί να ευωδιάζει
 Τον έρωτά σου
Και οι άγγελοι
Αφήνουν για λίγο
Τα σώματα των ανθρώπων
Στο αεροπλάνο
Για να παίξουν με τις κορυφές
 Των συννέφων
Και να βουλιάξουν
Στα σμαραγδένια νερά.
Κουράστηκα τόσα χρόνια
Να περιμένω
Και να σ' αποθυμώ,
Και όταν απελπίστηκα
 Ήρθες
Ανάμνηση μιας ζωής
 Στο μυστικό ακρογιάλι
Που βλέπαμε τους ήλιους
 Ν' ανατέλλουν
 Σαν πορτοκάλια.

Το λουλούδι πατημένο στις σελίδες
 Του τετράδιου
Κουβαλάει τη θερμή του έρωτά σου.

Τώρα που είσαι πιο κοντά παρά ποτέ,
Ήγουν μακριά μου για πάντα,
Ανεπιστρεπτί.

Με δικάσανε οι «τα φαιά φορούντες». Και με καταδίκασανε σε εξορία από τον Ελληνικό Κόσμο, ήγουν σε σιωπή, βασιανιστική σιωπή. Γιατί όταν ο ποιητής δεν ψάλλει είναι σαν τον αηδόνη που δεν τραγουδάει, σαν το ψαρά που έκαψε τα κουπιά της βάρκας του. Σαν τον ανεμοδείκτη που στραβώθηκε. Σαν τη φωτιά που ρούφηξαν τα σπλάχνα της γης και την αντιγύρισαν σε ηφαίστειο. Ναι, υπάρχουν και άλλοι παράλληλοι κόσμοι με τον δικό σας. Εγώ είμαι τώρα στην πέμπτη διάσταση, γιατί αγάπησα... Γιατί μου δόθηκε πρόσβαση στα ακασικά αρχεία. Γιατί ξεπέρασα το μίσος για τους διώκτες μου, και τους το επιστρέφω τώρα σε χαρά. Γιατί μεταβόλισα το φαρμάκι και το έκανα σοφία. Κάποτε οι γυναίκες θα μπορούν να είναι ισότιμα όντα με τους άντρες... όταν οι άντρες πάψουν να φοβούνται τα συναισθήματά τους.

ΠΕΜΠΤΗ ΔΙΑΣΤΑΣΗ

Άνθρωποι χαμένοι
Στο Σύμπαν της απελπισίας
Ανακαλύπτουν την κρυφή πλευρά των αγαλμάτων
Και αναζητούν το χέρι που θα τους ταΐσει
Σιωπή και έρεβος,
Εκεί που το φράγμα είναι ορατό
Της Λήθης
Και μια τερπνή μουσική
Χαράζει φαγιούμ
Στα κρύσταλλα των ναών,
Μορφές αγαπημένες
Εκείνων που δεν έστερξαν
Να δώσουν
Το φιλί
Το από αιώνες ξηραμένο.

Κόρη εταίρας, εταίρα κι η ίδια. Όμως γεννημένη με άλλες προδιαγραφές, με άλλα ταλέντα. Και το κλουβί της σάρκας ασφυκτικά κλειστό. Και η χειρότερη τιμωρία: το φύλο. Θα νόμιζε κανείς ότι σε μια γυναίκα ανοίγουν όλες οι πόρτες όταν είναι έτοιμη να δοθεί, και να δώσει. Λάθος! Την παίρνουν, την γεύονται, λίγο, στην άκρη της γλώσσας, για να μην βαρυστομαχιάσουν, κι ύστερα την πετάνε. Όσο ωραία κι αν τραγουδάει, όσο σαγηνευτικά κι αν μιλάει, όσο μαγικά κι αν γράφει. Γι' αυτό κι εγώ, αν μου δοθεί η Χάρη από το Δημιουργό θα γεννηθώ άντρας ποιητής. Εκτός αν φτάσουμε στην παραδείσια εκείνη εποχή όπου δεν θα είναι κανείς ανώτερος ή κατώτερος ανάλογα με το φύλο του, αλλά ανάλογα με την ποιότητα του φωτός που μπορεί να κουβαλήσει το όχημα της ψυχής του, το σώμα του.

ΝΕΑ ΣΕΛΗΝΗ

Τώρα γυρίζουμε στο χρόνο μηδέν,
Στην επαναρρύθμιση του βιολογικού ρολογιού,
Στην ακύρωση του θανάτου.
Και ο Φόβος ουκ έστιν έτι.

Περιπλανηθήκαμε όλη τη μέρα στις αλέες
Και μέθυσε η όσφρησή μας
Με όλων των ειδών τα μυρωδικά,
Κι ευφράνθηκε η ψυχή μας
Από μία μελωδία άλλη,
Πέρα απ' τα σύννεφα,
Που μας καλεί να τη γνωρίσουμε
Και καθιστά την ευτυχία
Αναπόδραστη.
Τι κι αν βουλιάξαμε στη δυστυχία,
Τι κι αν ρέψανε τα μέλη μας
Δουλεύοντας εργάτες
Σε μακρινούς σιποβολώνες,
Τι κι αν μας αρνήθηκε ο Απόλλωνας
Τον Έρωτα,
Για να μην πάει στράφι
Το χάρισμα της μαντείας,
Εμείς μείναμε ακίνητοι
Με την κόρη των ματιών
Στυλωμένη στον ουρανό,
Κι ένας αόρατος κρίνος
Κατέβηκε
Για να σταλάξει γύρη
Στο ασπράδι του τρίτου ματιού μας.

*Μυήθηκα στα Ελευσίνια Μυστήρια. Και στα Μυστήρια της Εκάτης. Και στα
Ορφικά... Και στα Καβείρια... Ήμουνα ένα σφουγγάρι διψασμένο για αλήθεια.
Ήμουνα μία ψυχή που ήθελε να τα θυμάται όλα, για να επαναπρογραμματίσει
καλύτερα το επόμενο ταξίδι της στη Γαία.*

ΕΡΜΗΣ Ο ΤΡΙΣΜΕΓΙΣΤΟΣ

Ήρθες μέσα στο όνειρο
Και μου χαρίστηκες
Θείο κορμί αγαπημένο,
Ανάμνηση από άλλη ζωή,
Πεθαμένη, όπως λένε
Οι φτωχοί
Ζητιάνοι του Κάλλους
Που φονεύεται από την Ηθική
Δια λιθοβολισμού.
Όμως εμείς θα σαλπίσουμε
Σε όλη τη γη προσκλητήριο
Εκείνων που έχουν τα χέρια λευκά
Από το αίμα αθών
Και θα χτίσουμε δεύτερο ναό
Προς δόξαν Εκείνου
Που σχεδίασε με τόση σοφία
Αυτό το ψηφιδωτό από Φως
Κι από Σκοτάδι,
Το σχέδιο του οποίου
Είναι αδύνατο ν' αποτυπώσουμε

Εμείς, τα πρόσκαιρα μυρμήγκια
Της στιγμής,
Εκτός αν υψωθούμε σαν τον Ίκαρο
Για λίγο στον εκτυφλωτικό του ουρανό
Και πέσουμε
Έχοντας δανειστεί προσωρινώς
Μια έκλαμψη της λαμπρής τοιχογραφίας
Του Κόσμου.
Γιατί ο Ναός που εμείς νομίζαμε
Γκρεμισμένο στέκει ολόλαμπρος
Στην άλλη διάσταση του Χρόνου,
Με τα ψηφιδωτά, τις τοιχογραφίες,
Τα μανουάλια του,
Και τα δίδυμα καμπαναριά του.

Γιατί αυτό που αναζητάμε όλοι, και ιδιαίτερα εμείς που φιλοδοξούμε να γίνουμε από σκηνής δάσκαλοι είναι η σοφία, η κατάσταση εκείνη του σώματος και του μυαλού που τα πάντα είναι προφανή, και δεν χρειάζεται να γυρίσεις τις σελίδες κανενός βιβλίου για να τα θυμηθείς.

ΣΟΦΙΑ

Πιο βαθιά
Κι από την άγκυρα
Ποντοπόρου πλοίου
Που απέκαμε στη σκοτεινιά
Να περιπλανιέται
Κι έδεσε στο Φως,
Κατανικρύ στην πολιτεία
Με τους ναούς
Τους θόλους
Και τους φοίνικες.
Κι η ελιά της Αθηνάς
Μια υπενθύμιση:
Πώς από το έρεβος
Γεννιέται ο καρπός,
Που δίνει *θροφή*
Στα μάτια της Κουκουβάγιας.

Αναπαύομαι στις λέξεις όπως οι φακίρηδες στα καρφιά. Η ποίηση είναι μια υπόθεση σωματική. Όταν αφεθείς στη μαγεία της στιγμής με τη μαγεία του παιδιού που έχει κληρονομήσει τον κόσμο.

Ο ΓΗΤΕΥΤΗΣ ΦΙΔΙΩΝ

Το κάλλος πόθησα
Των ουρανίων σωμάτων
Και μου δόθηκε μια υποψία ερήμου
Να τη μετατρέψω σε όαση.
Σε λίγο θα πάψω να φιλώ.
Έχω ήδη πάψει να μιλάω

Παρά μόνο εκεί που δεν με ακούει
Βέβηλο αυτί.

Ίσως την επόμενη φορά
Είμαι πιο τυχερός
Και γίνω δέντρο,
Ή το πουλί της φωτιάς
Που γυρνάει από αστέρι
Σε αστέρι
Και τίποτα δε στέκεται
Εμπόδιο στο πέρασμά του.

*Χθες με πήγαν τα βήματά μου στη «συνοικία που λατρεύεται η ηδονή», και
τρόμαξα με την ευκολία που οι άνθρωποι αγγίζουν τη Φρίκη, χωρίς την
αίσθηση ότι διαπράττουν μία ιεροσυλία, χωρίς την επίγνωση ότι χαριτωμένος
θεός του Έρωτα θα κλείνει τα μάτια αηδιασμένος.*

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΣΚΛΑΒΩΝ

Κάπως έτσι θα είναι η Κόλαση:
Σώματα ξαπλωμένα στον ήλιο
Που σε προκαλούν με την τρισδιάστατη
Ομορφιά τους
Και δεν μπορείς ν' αγγίξεις.
Εν τω μεταξύ στις άλλες διαστάσεις
Ένας καταϊγισμός χρωμάτων
Και μορφών
Που δεν προλαβαίνουν να ερωτευτούν
Τον εαυτό τους.

*Εκεί συνάντησα ένα ζητιάνο, που δεν ήταν ούτε παιδί ούτε γέρος ώστε να τον
ελεήσω. Κρατούσα μερικά αχλάδια, που είχα μαζέψει από την απιδιά την
πατρογονική μου. Χωρίς να σκεφτώ του έτεινα το χέρι, και πήρε μερικά.*

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ

- Veux-tu quelques poires?
- Merci pour l'espoir.

Κι έφυγες. Ήρθα να σε βρω
Στο μέρος το γνωστό
Αλλά δεν ήσουν εκεί.
Αν πιστεύαμε στα θαύματα...
Αν μπορούσαμε να υπομένουμε
Και να περιμένουμε στην ίδια θέση...
Όμως «τα πάντα 'ρει»
Όπως έλεγε ο παππούς μας
Ο Ηράκλειτος,
Και κάπου εκεί στη γωνία,

Στη σκιά ενός δέντρου,
Στην κοσμοσυρροή
Συναντιώμαστε,
Σμίγουμε τα βλέμματα για λίγο,
Κι έπειτα τρεπόμαστε σε φυγή,
Σαν άγρια ζώα τρομαγμένα
Από το ίδιο τους το είδος.
Όμως με άγγιξες
Στα βάθη της καρδιάς,
Εκεί που λάμπει το ιόχρουν φως
Που μας έδωσε ο θεός.
Άσε με να σου δώσω
Λίγα από τα κουρέλια της προσμονής μου
Για να ντύσεις τη γύμνια σου,
Αυτό το θεϊκό κορμί
Που ιδρώνει και αγάλλεται
Στο άγγιγμα της πρώτης σταγόνας Ήλιου.

Αυτός ο ζητιάνος με τάραξε. Κάπου βαθιά μέσα στη μνήμη των κυττάρων μου ήταν προοδεδιαγραμμένη αυτή η συνάντηση. Η δυνατότητά της ήταν ικανή να κινήσει σύμπαντα στις αρμονικές τροχιές τους. Πήγα σπίτι και μάζεψα ό,τι ρούχα είχε παρατήσει ο τελευταίος εραστής μου. Και σανδάλια, ωραία, Αθηναϊκά. Όταν γύρισα, εκείνος είχε φύγει. Δεν είχε ούτε τόση δα πίστη λοιπόν;

ΑΝΤΙ-ΣΥΜΠΑΝ

Για κάθε βασιλιά
Υπάρχει ένας ζητιάνος
Κι όταν πλησιάσουν πολύ
Τον καθρέφτη του Νάρκισσου
Καταστρέφονται.

Κάπου ανάμεσα στον ύπνο και στον ξύπνιο
Υπάρχει η 25^η ώρα,
Εκεί που γίνονται τα όνειρα
Πραγματικότητα,
Εκεί που ρίχνουμε μια ματιά
Στον καθρέφτη του Χρόνου
Και εισπράττουμε
Ανάλογα με το είναι μας.
Εκεί η λογική με τρέλα θεραπεύεται
Και το χάος με την τάξη.
Ο Μίνως, ο Ραδάμανθυς και ο Αιακός
Μας περιμένουν.
Εκεί ακούς την ψυχή σου
Γαλήνια να κραυγάζει:
«Τοξινώθηκα στο θείο.
Κι αν είναι να πεθάνουμε
Ας τελειώσουμε συντονισμένοι
Στον κοσμικό ρυθμό του Σύμπαντος».

Κι εκεί που λέω ότι ο Έρωτας δεν μπορεί να σημαίνει τίποτα πια για μένα, γιατί όλα τα έχω ζήσει, και τα έχω όλα βαρεθεί, γιατί η άμμος φυραίνει ταχύτατα στην κλειψύδρα του Χρόνου, είναι κάποιες τέτοιες στιγμές που πιστεύω ότι ένα Αόρατο Χέρι θα την αρπάξει, θα την γυρίσει ανάποδα, και θα ξαναρχίσουν όλα από την αρχή. Τι βασανιστική που είναι αυτή η αίσθηση! Όχι! Θα ήθελα ν' αποφοιτήσω. Φτάνουν τόσες δοκιμασίες. Την επόμενη φορά που θα ερωτευτώ θα ήθελα να είναι η τελευταία. Και να είναι με το άλλο μισό της ψυχής μου.

ΤΟ ΟΥΣΙΩΔΕΣ

Πόσες υπόγειες σπηλιές
Πρέπει να διανύσει ο Έρωτας
Μέχρι να βγει στην επιφάνεια
Με την ελπίδα ν' ατενίσει
Τα κτήρια μεθυσμένα
Από ένα και μόνο κυκλάμινο.

Δεν έχω καμία αμφιβολία ότι ο θεός μας ακούει, και εκπληρώνει κάθε επιθυμία μας, όταν δεν εναντιώνεται στην Αρχή της Αγάπης.

ΣΥΜΦΩΝΙΑ

Πάρε τα μάτια μου.
Στη μέση της σκοτεινιάς
Θα σου δανείσω το φως
Του Απόλλωνα
Να δεις πράγματα που πάντα υπήρχαν.

Πάρε τις άλλες μου αισθήσεις
Και είμαι σίγουρος
Ότι θα οσφρανθείς
Το αιθέριο σώμα του ευκαλύπτου
Να πυρπολεί την ερημιά
Με την ανία του.

Όμως η Σκιά συνοδεύει πάντα τα σώματα. Κι όσο πιο έντονος είναι ο ήλιος, τόσο πιο ερεβώδης η σκιά, ειδικά όταν ο Ήλιος είναι ένας.

ΕΥΚΑΛΥΠΤΟΣ

Μπορεί ένα φύλλο
Να καλύψει τη γύμνια
Της θάλασσας,
Ακόμα κι αν είναι του ευκάλυπτου;

Μπορεί ο έρωτας
Να κρύψει την προαιώνια
Μοναξιά
Των υιοθετημένων άστρων
Στις εσχατιές του Σύμπαντος;

Μπορεί η νυχτερινή
Απουσία
Να γεμίσει με λέξεις
Προορισμένες να πονούν,
Να κόβουν,
Να πληγώνουν;

Πρόσεξε τι θα πεις
Γιατί κάπου αλλού
Πραγματοποιούνται
Οι πιο μύχιες σκέψεις μας
Χωρίς αντιστροφή.

Πρόσεξε μην πάμε μακριά,
Εκεί που δεν έχει γυρισμό.
Και δεν εννοώ το θάνατο,
Γιατί ο θάνατος είναι
Μόνο η αρχή,
Και δεν υπάρχει αρχή
Δίχως το τέλος που προηγείται.

Γ' αυτό προτείνω να χωρίσουμε
Πριν σμίξουμε,
Έτσι ώστε να ελπίσουμε
Ότι κάποτε η απόσταση
Θα εκμηδενιστεί
Όσο δύο χείλη
Το ένα μέσα στο άλλο,
Όσο ένα σώμα
Που δε μπορεί πια
Να κοιμηθεί
Ορφανό.

Όσο κι αν φοβούμαι τις παγίδες που μου στήνει ο Σκοτεινός, δεν έχω την πολυτέλεια του δισταγμού, γιατί άπλωσε πολύ η ψυχή, και δεν με χωράει η ζωή μου. Ακόμα κι αν είναι να διαπράξω ακόμα ένα λάθος, θα το διακινδυνεύσω. Και θα σωθώ για άλλη μια φορά χάρη στην αθωότητά μου, και στο περίσσειμα της αγάπης.

ΦΑΕΘΩΝ

- Κατανάλωσέ με,
Αν μπορείς να καταβροχθίσεις το φως
Χωρίς να σου κατακάψει τα σωθικά.
Κατάκτησέ με,
Αν μπορείς ν' αναμετρηθείς μαζί μου,
Χαλίκι εσύ στην απεραντοσύνη του Ερέβους.
Παράτησέ με,

Αν μπορείς ν' απομακρυνθείς
Από την έρημο που σε περιβάλλει
Με βοηθό την πυξίδα
Που δείχνει πάντα στην Επιθυμία.

- Περπάτησα νύχτες πολλές
Για να ξεφύγω από την αγκαλιά σου
Και τώρα επιστρέφω μ' ανακούφιση
Στην πατρίδα του Έρωτά μου,
Εκεί που είδα πρώτη φορά τη θάλασσα
Ν' αναρριγιά κάτω από το χάδι του ήλιου
Το μεσημβρινό.

Μέχρι η διπλή έλικα του σκήπτρου του Ερμή ν' αποκτήσει δώδεκα παρακλάδια θα αμφιβάλουμε για το πασιφανές, και θα πιστεύουμε σαν τον Οιδίποδα στα μάτια μας. Μόνο όταν αποφασίσουμε να παραβλέψουμε το πασιφανές θα ανοίξουμε την όρασή μας σε έναν πλούτο που η επιστήμη και η ιατρική μας ακόμα δεν έχουν φτάσει.

ΟΛΙΓΟΨΥΧΟΙ

Η γλώσσα είναι ένας κώδικας.
Το σώμα έχει τη δική του γλώσσα,
Και η ψυχή μιλάει
Με τις πεταλούδες που παίζουν
Οι άγγελοι
Στην ακρογιαλιά
Με τα βέλη του Απόλλωνα.
Γιατί δεν είμαστε αρκετά πιστοί
Στο Αόρατο
αφεθήκαμε στον ορυμαγδό της ύλης
Ανυποψίαστοι για τον καταϊγισμό
Των χρωμάτων
Που έχτιζαν πολιτείες ασύλληπτες
Πάνω από τα όνειρά μας.
Γιατί δεν ήμασταν αρκούντως συμβατοί
Με το άφευκτο
Δεχτήκαμε στα πόδια μας βαρίδια
Που μας στέρησαν την ανάληψη
Πάνω από το βουνό
Με το άρμα του Απόλλωνα.

Έρχομαι και ξανάρχομαι στον ιερό βράχο. Κάθομαι σε ένα πλάτωμα που έχει σκαλίσει λες κάποιος από τους θεούς για ν' ατενίζει τα Προπύλαια της Ακρόπολης. Τι αιώνας! Όταν μείνεις πολύ ώρα κι αποξεχαστείς εδώ, θαρρείς πως θ' ανοίξουν τα σπλάχνα της Γης, και θα ξεβράσουν την Ατλαντίδα, με όλους τους ναούς της, και τους ιερείς σε πλήρη ετοιμότητα, να τελέσουν τη θυσία στο Φως, για ν' αποτρέψουν την επόμενη Καταστροφή.

ΠΙΝΥΞ

Ο βράχος έχει τη δική του φωνή,
Κι οι κρυμμένοι θησαυροί
Κατά καιρούς αναστενάζουν
Που δεν τους θυμάται κανείς.
Εκεί στα βάθη της Ανατολής,
Στη θάλασσα της Τυρρηνίας,
Στον Τίγρη και στον Ευφράτη,
Στα παράλια της Αφρικής,
Παντού υπάρχει ένα πηγάδι
Που αναρριχώνται οι πεθαμένοι
Και το σαρκοβόρο αρνί
Βόσκει ειρηνικά με τα κριάρια,
Εκεί που η θύελλα των ημερών
Κοπάζει για λίγο,
Και τ' αστέρια κατεβαίνουν
Καταμεσήμερο να λουστούν
Στην κρήνη που αποξεχάστηκε
Μια ξανθομαλλούσα νεράιδα
Κι άφησε τον Πάνα
Να φυτέψει στην κοιλιά της
Το σπόρο του.
Ποια ηδονή θα μας ξεπλύνει από τον πόνο;
Ποιο χάδι θ' απαλύνει το σφυρί
Που δεχτήκαμε στο πρόσωπο
Πριν ξημερώσει το πρώτο φως;
Ποιο ποίημα, ποια μελωδία
Μυστική, από το σουραύλι
Ενός Σειληνού, θα εξημερώσει
Τα ήθη των αρουραίων,
Των βουτηγμένων αιώνες
Τώρα στην αμαρτία;
Και στο ξωκλήσι του Αϊ-Γιώργη
Τα φίδια κολυμπάνε
Αηδισμένα
Στο λάδι που προοριζόταν
Για τα καντήλια
Τη Δευτέρα της Λαμπρής.
Όμως ο παπάς
Δε λειτούργησε.
Αποπλανήθηκε από μια σειρήνα
Και ξέμεινε στο έμπα μιας σπηλιάς,
Με το χέρι του ροζιασμένο
Πάνω στη μαγκούρα,
Και το κομπολόι του μετέωρο
Στον αέρα: αυτή η χάντρα
Δεν θ' αγγίξει την επόμενη ποτέ·
Μέχρι να έρθει το Σάββατο
Που θ' ασπρίσουν οι παπαρούνες
Κι οι ανεμώνες όλες
Θα μαντηλοδεθούν
Για να ξεπροβοδίσουν τον Αιώνιο Νεκρό
Που κάποτε τον φώναζαν Άδωνι.

Γιατί έχουμε φύγει
 Άπειρες φορές
 Πριν γεννηθούμε.
Τώρα μένει
 Ν' απολαύσουμε
Τον έρωτα της αρχής.

Είναι σκληρό να κοιτάς την Ελλάδα από μακριά, όταν σε έχει γεννήσει η Ελλάδα, όταν σε έχει θρέψει με το νάμα της ψυχής της. Κάθε εξορία είναι μια μορφή αυτοτιμωρίας. Κάθε αυτοεξορία είναι η άρνηση του Παραδείσου.

ΑΝΤΙΦΑΣΕΙΣ

Η ελευθερία της εξαθλίωσης
Η εξαθλίωση της ελευθερίας.
Τα όρια του Νου
Πέρα από τα γνωστά όρια
 Του μυαλού.
Οι κινήσεις που είναι πάντα ίδιες.
Οι σιωπές που είναι πλούσιες
 Σε ήχους.
Και τα μάτια σου γλαρά,
Στην ακινησία εκείνη
Που κυοφορεί αστραπές,
Και υποθάλπει όχεντρες.
Ο έρωτας, μια άπειρη απεικόνιση
Ενός κόκκου άμμου της ερήμου.
Το μόριο που έγινε άτομο
Και διεμβόλισε το γνωστό Σύμπαν.
Η άπειρη σκοτεινότητα
Στα φτερά μιας πεταλούδας
Που βιάζεται να μετενσαρκωθεί
 Σε δεινόσαυρο
Για να βλάψει τα έντομα
 Που την κατατρέχουν.
Ο κακός ωκεανός
 Που επιβουλεύεται
Τη φωτεινή θάλασσα.
Τα τζιτζίκια
 Που δρυοκολάπτουν τη σιωπή.
Οι ξυλοκόποι
 Που φοβούνται
Το πέταγμα της σαΐτας.
Και οι γαλιάντρες
 Που ερωτοτροπούν με τα σκίνα
Ελπίζοντας ν' αφήσουν
Το στερνό φιδόντιμά τους
Στο ξασπρισμένο ξύλο
Του τελευταίου κουπιού
 Της Αργώς.

Αν μπορούσαμε να ξαναρχίζαμε από την αρχή θα ήμασταν το ίδιο αλαζόνες; Θα μας χαρακτήριζε η ίδια προπέτεια, και ο ίδιος τρόμος του κενού; Πόσες φορές θα κυλήσουμε το λιθάρι του Σίσυφου μέχρι να βρούμε το σημείο εκείνο της αδιάφορης – λεγόμενης – ισορροπίας, όπου η ευθεία φαίνεται σαν κύκλος και ο κύβος σα σφαίρα, και η πυραμίδα ως κλίμακα φυσική για το Φως, που έχει ενωθεί, κι έχει εξαγνίσει το Σκοτάδι;

ΑΥΤΟΔΙΔΑΚΤΟΣ ΚΟΛΥΜΒΗΤΗΣ

Ζήσαμε ακριβώς όσο έπρεπε
Για να υψώσουμε την ψυχή μας
Πάνω από το Ναό της Απτέρου Νίκης.

Βουτηχτής στα βαθιά
της ηδονής
αυτοδίδακτος,
έσπασα όλα τα ρεκόρ
γιατί κανείς δε μου είχε πει
πού υπάρχουν τα όρια.
Δεν τήρησα το «παν μέτρον
άριστον»
Γιατί κανείς δεν είχε βρει
Καιρό
Ανάμεσα σε λαθραίες ηδονές
Και στη συζυγική πλήξη
Να μου διδάξει το μέτρο.
Τώρα στέκομαι πάνω απ' το γκρεμό
Κατάντικρο στο πέλαγο
Ζωσμένος από την απελπισία,
Και η αυτοκτονία μου είναι ανέφικτη
Γιατί ούτε ο θάνατος δε χωράει
Τόση υπερβολή,
Τόση ηδονή στ' αζήτητα,
Τόσο έρωτα
Αδελφωμένο με την απελπισία
Μαζί.
Ας ζήσουμε λοιπόν,
Χαμερπείς και αδούλωτοι,
Χωρίς φιλοδοξίες,
Εκτός από μία:
Να υπάρχει ένα άσπιλο φως
Κάπου να μας δεχτεί,
Γιατί παρ' όλα όσα κάναμε,
Όσο κι αν η σκέψη μας
Έτρεχε πιο γρήγορα από το όχημα
Το φθαρτό του σώματός μας,
Δεν αμαρτήσαμε ποτέ,
Γιατί το Φαέθοντα ποθήσαμε,
Και το νερό που ξεπλένει
Όλους τους ρύπους.
Ας ήτανε αυτή η μοναξιά
Να βγάλει σε καλό,
Κι ας είναι αβάσταχτη ώρες-ώρες.

Θα έρθει μια μέρα – σύντομα, το ξέρω – που η αλήθεια θα είναι εφικτή. Και τα την χωράει το μυαλό, και θα την αντέχει το υλικό μας σώμα.

ΦΙΛΟΤΗΣ

Ας νίψουμε τα χέρια μας
Στο φως της ανατολής.
Όλων των ειδών οι καθαρμοί
Δε θα μπορέσουν να μας ξαναδώσουν
Τη φιλότητα
Που απωλέσαμε ένα πρωί
Όταν αποκαρωμένοι
Από του Βάκχου τη γιορτή
Μπήκαν στην πόλη οι εχθροί
Και δεν τους είδαμε.
Και δεν τους απαντήσαμε
Όταν μας ρώτησαν
Ποιος ήταν ο θεός μας
Και κάθε πότε χύνουμε σπονδές
Στους Άρχοντες του Κάτω Κόσμου
Για να χορτάσουν οι ψυχές
Των προσφιλών νεκρών
Και να γαληνέψουν.
Οι χέρνιβες και τα εναγίσματα
Δεν θα μας ξαναδώσουν το βιος μας.
Κι ας κλαίει η πόλη μας
Κάτω απ' το ζυγό
Κι ας στενάζει.
Και των προγόνων τα ιερά
Γίνανε βάσεις
Για ανόσια τραπεζώματα.
Το Ιόχρουν Φως καλώ,
Με την αρχέγονη κραυγή:
«Ιώ, ιώ, Βάκχε ευοί, ευάν»,
για να μας σώσει.

Όμως, όπως μας δίδαξαν όλα τα Μυστήρια, πρέπει να πεθάνεις για να δεις να λάμπει το Άρρητο Φως, το Φως που Καίει, το Φως που νίβονται οι Θεοί.

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΟΠΟΙ

Τώρα ακούμε το Θάνατο
Να φτερουγάει
Με τη μορφή περιέργων πουλιών
Που επισκέπτονται τις αυλές μας
Με το χάραμα.
Αλλάζουμε πλευρό,
Κι ο μαύρος γάτος
Ανταριάζεται.
Στυλώνει τα χρυσά μου μάτια
Στο κενό
Σα να βλέπει οπτασίες αδιόρατες
Να περνούν,

Και το μελισσολόι των φαντασμάτων
Κουρνιαζει γύρω από το δεξί σου χέρι,
Εκείνο που στο δάγκωσε ο σκορπιός,
Τότε που είχες πάει διακοπές

Στον Παράδεισο.

Τώρα κρέμεται γυμνό
Έξω από το ανάκλιτρο,
Πάνω από έναν κρυστάλλινο κρατήρα
Ρωμαϊκό,

Που έπινες ολονυχτίς
Τον οίνον άκρατο.

Τώρα θα σας πω μιαν ιστορία. Ήταν κάποτε, σε μια πολύ μακρινή εποχή, σε ένα μυθικό βασίλειο ένας Κροίσος, παντρεμένος με δύο παιδιά, που ερωτεύτηκε ένα αηδόνι. Το αηδόνι είχε τη μορφή παχιάς γυναίκας που αδυνάτισε για να γίνει επιθυμητή από τον εραστή της, πριν καν τον συναντήσει. Όταν ο Κροίσος συνάντησε το αηδόνι, και το αηδόνι κοίταξε τον Κροίσο, θυμήθηκε ότι κάποιο καθήκον είχαν να εκπληρώσουν μαζί... Ερωτεύτηκαν παράφορα. Ο καρπός της ένωσής τους ένα αγόρι... Που το πήραν μακριά οι άνθρωποι του Κροίσου, και το έκρυψαν σε μία φτωχή, αλλά έντιμη αγροτική οικογένεια, για να το γλιτώσουν από την κατάρα της γενιάς του. Τα παιδιά του Κροίσου πέθαναν κακήν-κακώς πριν κλείσουν τα σαράντα. Όταν ο γιος του αηδονιού και του Κροίσου συμπλήρωσε το τεσσαρακοστόν έτος της ηλικίας του πληροφορήθηκε τα καθέκαστα, και έκλαψε πικρά.

ΜΑΡΙΑ

Τώρα εσύ με κοιτάς από ψηλά.

Στη γειτονιά των αγγέλων

Ενδιατρίβεις.

Με καμαρώνεις ελπίζω.

Σε ατέλειωτους καβγάδες

Με τον Ευριπίδη,

Γιατί ερμηνεύεις τις μονωδίες

Της Μήδειας και της Φαίδρας

Μια οκτάβα πιο ψηλά.

Κάποτε σταματάτε

Για να ρίξετε μια ματιά

Σ' αυτή τη σφαίρα

Από λάσπη κι αίμα,

απ' όπου ξεπήδησα

Μια μέρα του Μάρτη,

Πρώτη μέρα της Άνοιξης

– λίγο πριν τα μεσάνυχτα –

ένα αεροπλάνο με άρπαξε

βεβιασμένα

και πέταξε πάνω από το γαλήνιο λιμανάκι

της Μαρίας Πολυδούρη.

Στη χώρα που είδα το φως,

μέχρι τώρα που μιλάμε

– κλεισμένα σαράντα,

κοντεύω να κλείσω τα σαρανταένα –

Δεν ξαναγύρισα.

Ταξίδεψα πολύ μακριά,

Στην άλλη άκρη της γης,

Έφτασα μέχρι τη Λατινική Αμερική,
Όχι όμως εκεί που το σφυρί
Χτύπησε το τρυφερό κεφαλάκι
Πάνω από το δεξί μου κρόταφο.
Τι τα θέλω τώρα και τ' αναθυμάμαι,
Ένα κρύο βράδυ του Νοεμβρίου,
Μετά την απαραίτητη γυμναστική.
Κάτι ξέρεις κι εσύ από δίαιτες.
«Άφες αυτοίς. Ου γαρ οίδασι
τι ποιούσι».

Μαρία. Μόνη μου
Κληρονομιά
Η ποίηση της ψυχής σου.
Τα πλούτη ποτέ δεν τα
Ζήλεψα

Και τη χαρά που μου
Έκλεψαν
Εκείνη την πρώτη ώρα της ζωής μου
Δεν μπορούν να την ξαναδώσουν.
Ας είσαι ευλογημένη
Εκεί που τραγουδάς,
Στις ταξιαρχίες των αγγέλων.
Κάποια μέρα θα σε ξανασυναντήσω.
Όμως δεν βιάζομαι καθόλου,
Γιατί θα σ' ακούω από 'δω και πέρα
Τα βράδια να μου κελαηδεύεις
Και να με νανουρίζεις
Με μελωδίες από την Κάτω Ιταλία.
«Η Μεγάλη Ελλάδα, Μαρία»
σου έλεγε εκείνος.

«Είμαστε πάνω απ' όλα Έλληνες
κι αυτό δεν πρόκειται ποτέ
να μας το συγχωρήσουν».
Γιατί διάλεξες να με κρύψεις
Στο λιμανάκι
Που έβλεπε το σπίτι του πατέρα σου
Πάνω από το ηφαίστειο της Ιθώμης;
Τώρα προτιμώ το φως,
Όσο κι αν πονάνε
Τα μάτια τα συνηθισμένα
Στο σκοτάδι.

«Η αλήθεια, Μαρία,
η αλήθεια θα μας λυτρώσει».
Ας είναι ευλογημένα
Τα κύματα του Αργοσαρωνικού
Που λικνίζουν τη στάχτη σου,
Μητέρα.
Το παιδί που σου πήρανε
Το ξαναβρήκες,
Σήμερα,
Εν πλήρει συνειδήσει.

*Τώρα βρέθηκε με μία καινούργια ταυτότητα, που δεν ήξερε τι να την κάνει. Είναι
δύσκολο να θάβεις δύο γονείς, κι έπειτα να βρίσκεσαι ξαφνικά να θρηνείς τέσσερις!*

Ανατριχιαστικές λεπτομέρειες βγήκαν στην επιφάνεια από τα βάθη του Χρόνου. Και ο Φόβος έκανε τη φρικτή εμφάνισή του. Πώς ξορκίζεις τη Μοίρα σου, ακόμα κι αν της έχεις ξεφύγει; Ή αν νομίζεις ότι της έχει ξεφύγει; Γράφοντας.

ΟΜΗΡΟΣ

Τώρα είναι όλα ξεκάθαρα.
Το φως ήρθε και πλημμύρισε
Τα τελευταία δωμάτια της ψυχής μου.
Λένε πως όταν μάθεις το πραγματικό σου όνομα
Πεθαίνεις.
Ελπίζω να ζήσω αξιοπρεπώς
Και να φύγω λεύτερος από δεσμεύσεις
Για να πετάξω στον ουρανό της λύτρωσής μου
Πέρα πολύ κι από 'κει που βρίσκονται
Ο πατέρας και η μητέρα μου
Πέρα πολύ κι από τις καθημερινές απαγορεύσεις
Εξόδου των πνευμάτων στον έξω κόσμο.
Με το έσχατο Φως επιθυμώ να εξομοιωθώ
Και να χαθώ στην ατέρμονη ευδαιμονία
Του άχρονου,
Εκεί που ακόμα και το τραγούδι των αγγέλων
Δεν έχει νόημα,
Κι Εκείνος περιέχει
Όλα τα πλάσματα που καθάρισαν
Το πνεύμα τους από κάθε σκοτάδι.

Λένε πως όταν μάθεις
Το πραγματικό σου όνομα
Πεθαίνεις.
Στις δημοσιές του κόσμου
Περιπλανήθηκα
Αλώβητος,
Γιατί είχα πεθάνει
Προτού γεννηθώ
Κι η ανησυχία για το αύριο
Είναι παρελθόν,
Γιατί είναι το χθες
Που μας βαραίνει
Ανεπανόρθωτα.
Στην ερημιά των πλανητών
Θα επανενταχθώ
Ανέγγιχτος
Από τη σκόνη του Κόσμου,
Και μέσα από την ψυχή μου
Θ' αφήσω να ξεχειλίσει
Η μελωδία εκείνη
Που άκουγα να φυτρώνει
Στα σπλάχνα της μάνας Γης.

*Θυμός, πίκρα, απογοήτευση... Διάστικτα από μικρά διαλείμματα ανάτασης και χαράς.
Και ο πειρασμός του Χρυσού... Όμως όταν έχεις ζήσει σαράντα χρόνια σαν τα
πετεινά του ουρανού, όταν τροφή σου είναι το φως, και νοιώθεις πλούσιος στην*

κορυφή των Μετεώρων, στο Μοναστήρι στην Πέτρα της Ιορδανίας, ή παρατηρώντας τα κύματα να ερωτοτροπούν με τα βράχια στη χερσόνησο του Άθωνα, όλα τα πλούτη του κόσμου σε αφήνουν παγερά αδιάφορο.

ΣΚΟΡΠΙΟΣ

Συνήθισα στη σκοτεινιά
Και τα μάτια πονάνε στο φως,
Όμως θ' αντέξω.
Στη μοναξιά των πλανητών
Θα εξακοντιστώ
Χωρίς ήλιο,
Και πάνω απ' το κεφάλι μου
Θα φυτρώσουν ταπεινά βότανα
Που θα τρελάνουν όλη την πλάση
Με τη διακριτική μυροβολιά τους.

Συνήθισα στην ερημιά
Των τυφλών όντων
Κι όταν οι βολβοί της ανεμώνας
Άνθισαν στις κώχες των ματιών σου
 Τρόμαξα
Για την τόση αντιπαλότη
Ανάμεσα στο «υπάρχω»
 Και στο «μηδέν»
Ανάμεσα στο «δύναμαι»
 Και στο «μπορώ»,
Ανάμεσα στο «ερώ»
 Και στο «ερώμαι».

Συνήθισα στα ταπεινά
Και τα μεγάλα δε μ' αγγίζουν.
Ο ήσκιος μιας ελιάς
Χωράει καλύτερα το πένθος μου
Από το νησί με τους τάφους
 Των προγόνων.

Ξαφνικά σηκώνεις λίγο το σεντόνι των φαινομένων και βλέπεις από κάτω. Και τότε αίφνης αποσπάσαι από το θόρυβο που πολιορκούσε απ' όταν γεννήθηκες την καρδιά σου, και σε εμπόδιζε να σκεφτείς. Τότε αναζητάς τη μοναξιά, και το φως στα μάτια των φίλων, γιατί από εχθρούς έχει πήξει η ματιά σου.

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ

Οι άνθρωποι θορυβούν
Γιατί δεν υποψιάζονται
Τη δυσβάστακτη σιωπή
 που θ' ακολουθήσει.
Ή μήπως θορυβούν
Ακριβώς επειδή τη φαντάζονται;

Όσο για 'μας
Θ' αφεθούμε να τραγουδήσουμε
Για πρώτη φορά
Λεύτεροι από τα δεσμά της σάρκας.

*Όχι, δεν θέλω να πεθάνω. Τώρα θέλω να ζήσω περισσότερο από κάθε άλλη φορά.
Με την επίγνωση του πλούτου που κουβαλάω στα γονιδιά μου. Με την απαίτηση της
εξέλιξης, του ξεδιπλώματος όλων των ταλέντων και των ικανοτήτων που με προοίκισαν
οι γονείς μου. Χθες πήγα κάτω από το βράχο της Πνύκας.*

ΟΙΔΙΠΟΥΣ ΕΠ' ΑΡΕΙΩ ΠΑΓΩ

Στο ιερό των Ερινύων
Κάθησα ανάμεσα στις τσουκνίδες
Και πέντε κουτάβια ήρθαν να με προϋπαντήσουν.
Τα φαντάστηκα ως Ευμενίδες
Και άφησα το αγέρι να μας χαϊδέψει τα μαλλιά.

Ζωή με κάθε τίμημα
Ή
Αθανασία με κάθε κόστος;
Ο καθένας ανάλογα με το έχει του.
Δικαιοσύνη.

*Γιατί γράφουμε; Γιατί τώρα στέκομαι εδώ και σας μιλάω, κι εσείς με παρακολουθείτε
βουβοί; Τι σας ενδιαφέρει εσάς η ιστορία ενός σύγχρονου Οιδίποδα, που τον
παράτησαν στον Κιθαιρώνα, ακολουθώντας έναν χρησμό του Απόλλωνα; Κι όμως
σας ενδιαφέρει. Γιατί αύριο, χθες, σε μια άλλη ζωή είστε εσείς εγώ, κι εγώ εσείς,
αξεδιάλυτα δεμένοι στο μίτο της Αριάδνης, στο στημόνι που ράβει και ξηλώνει η
Πηνελόπη, στην πέτρα του Σίσυφου, στην αγωνία του Ανθρώπου να λουστεί στο Φως
του Δημιουργού.*

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ

Αφήνουμε σημάδια για τους εαυτούς μας
Στις πέτρες που δεν θα τις καψάλισουν
Τα ηφαίστεια,
Και βιαζόμαστε να ρίξουμε
Τον τελευταίο μας χορό
Πριν μας προλάβει ο Κατακλυσμός
Και σβήσει τη θράκα του έρωτά μας.

Όμως αυτός ο συρτός χορός
Θα κρατήσει ακόμα πολύ,
Όσο αντέχει η φλόγα
Στου Διογένη το φανάρι.

*Κλαίω. Και μην φανταστείτε πως αυτά είναι καμώματα θεατρικά. Πως πρόκειται για
κροκοδείλια δάκρυα. Όχι. Κλαίω για όλους μας. Για τα πάθια της οικουμένης.*

ΑΝΑΛΗΨΙΣ

Πόσες φορές ορφανεύει κανείς;
Πόσες φορές χηρεύει;
Πόσες φορές θάβει τ' αγέννητα παιδιά του;

Εγκαταβίωσα στο Πουθενά
Και η ηδονή μου χαρίστηκε
Με τη μορφή νεφέλης
Ορφανής από σκοτάδι...

*Και μετά λυτρώνομαι... Όπως κάνεις ένα λουτρό, και πετάς τα ρούχα τα κοριασμένα
από τον ιδρώτα και τη σκόνη της ερήμου. Και θα 'χουμε πολλές ανεμοθύελλες στον
πλανήτη μας μέχρι να μάθουμε να αγαπάμε.*

ΑΡΜΟΝΙΑ

Η γαλήνη είναι μια πόρτα μέσα σου
Που ανοίγει
Σε κόσμους μακρινούς
Γεμάτους φως
Σε χρόνο ενεστώτα
Και μέλλοντα.

Η αγάπη είναι το κλειδί
Που ανοίγει όλες τις πόρτες.

Η αγάπη είναι που δίνει τη δύναμη
Στα χαμόκλαδα ν' ανθίσουν
Παρόλο που γνωρίζουν
Ότι θα τα τσαλαπατήσει το άλογο
Του βιαστικού πολεμιστή.

Η αγάπη είναι που κάνει
Τους εραστές να ενωθούν
Παρόλο που γνωρίζουν
Ότι θα τους χωρίσει
Το μαχαίρι του Μαύρου Πολεμιστή.

Η αγάπη είναι που γεφυρώνει τα Σύμπαντα
Και τις διάφορες εκφάνσεις του Χρόνου
Σε ένα ωκεάνιο ρυάκι
Που γουργουρίζει από ευχαρίστηση.

ΤΗΡΕΥΣ

(ποιητικός διάλογος)

ΤΗΡΕΥΣ: Τώρα βρίσκομαι εις το Επέκεινα...σε μία διαρκή κόλαση... ν' αναθυμάμαι τα λάθη μου και να τρελαίνομαι... αν υποθέσουμε ότι μπορεί να τρελαθεί ένα πνεύμα. Το σώμα εξέλιπε. Το έφαγε η Γη που το είχε θρέψει. Το είδα να γίνεται βορά των σκουληκιών και των εντόμων. Γυμνοσάλιαγκες έκαναν βόλτα στο κρανίο μου... μυρμήγκια φώλιασαν στην ήβη μου, και κουβάλησαν το σπόρο τον καλό που θα τα βοηθήσει να βγάλουν το χειμώνα. Κι η θάλασσα η γαλανή ουκ έστιν έτι. Η θάλασσα. Θυμάμαι τις ατέλειωτες μέρες, και τα δειλινά, όταν το σώμα ανάσαινε από το καύμα του ήλιου βουτώντας στο ιώδες του αφρού. Τότε με κλόνιζε η τόση γαλήνη, κι επιθυμούσα την τρικυμία. Κι η τρικυμία ήρθε μια μέρα απρόσμενα. Μέρα μεσημέρι. Ζαλισμένος από τον ήλιο μπήκα στο γυναικωνίτη. «Μωραίνει Κύριος ον βούλεται απολέσαι». Η γυναικαδέλφη μου ήταν εκεί ντυμένη μ' ένα άσπρο νυφικό, σα να περίμενε αιώνες. Κυλιστήκαμε βουβά στο αχυρένιο στρώμα. Τα στόματα έσμιξαν σ' ένα φιλί απελπισμένο. Τι περίεργο πράγμα η επιθυμία! Ποτίζει τ' άνυδρα χωράφια, κι εκείνα πάλι άνυδρα παραμένουν. Λες και ο πόθος κάνει τα υγρά να εξαχνούνται απότομα, και να κρυσταλλώνονται σε μια άλλη διάσταση, εκεί που θα τα βρούμε αλώβητα όταν εγκαταλείψουμε τις μικροχαρές του κόσμου τούτου. Παράξενο! Μιλάω σα να βρίσκομαι ακόμα εδώ. Μιλώντας σας αποξεχάστηκα, και ξαναένιωσα το μαρτύριο του πόθου. Αυτή η Κόλαση θα συνεχίζεται εις το διηνεκές; Αφού όλα τέλειωσαν στραβά. Τίποτα δεν τελειώνει καλά όταν δε δείχνεις σέβας στο θεό. Η γυναίκα μου όρμηξε στο γυναικωνίτη και μας βρήκε σε τρυφερές περιπτώξεις. Έγινε έξαλλη. Σα λιονταρίνα όρμηξε μέσα στο κλουβί της, κι άρπαξε το νεαρό γιο μας που κοιμόταν. Στη κουζίνα τον πήγε και τον έσφαξε μ' ένα απότομο κτύπημα στον τράχηλο. Έπειτα συνεννοημένη με τη μετανουούσα αδελφή της, το μαγείρεψαν μέχρι να καλοβράσει, και δείπνο μου έστρωσαν με τις σάρκες του γιου μου. Όταν πια χορτασμένος κοίταξα πάνω τον ουρανό, και κατάλαβα ότι δεν ήταν μαύρος αλλά κόκκινος, έσκυψα πάνω από τ' απομεινάρια του παιδιού μου κι έκλαψα, κι έκλαψα πικρά. Τόσος πόνος για ένα τόσο μικρό αμάρτημα! Κι ο θεός σπλαχνικός, σα να άκουσε το κλάμα της ψυχής μου, κατέβηκε από τα ουράνια και με μεταμόρφωσε εμένα σε τσαλαπετεινό, να κομπάζω αιώνια με τη χάρη του ανδρισμού μου, να ξετρελαίνω τα θηλυκά, και να μωραίνομαι από τη ματαιοδοξία του είδους μου πλημμυρισμένος. Τη γυναικαδέλφη μου τη Φιλομήλα την έκανε αηδόνα για να μεταβολίζει αιωνίως τον καημό για το νεκρό ανιψιό της σε τραγούδι αναστάσιμο, τη γυναίκα μου τη φρικτή την έκανε χελιδόνα, για να φέρνει τη χαρά σε σπίτια που σέβονται το Νόμο και την Τάξη. Και ο γιος μου...Αααα, ο γιος μου... Ο λυγμός πνίγει τη φωνή μου, και σταματώ εδώ.

ΪΤΥΣ

*Ο Ϊτυς είμαι, ο φτωχός φασιανός
Την Πρόκνη καλώ τη χελιδόνα
Και τη Φιλομήλα την αδελφή της την αηδόνα*

Και τον πατέρα μου Τηρέα καλώ
Τον περήφανο Έποπα
Να ξαναέρθουν στο φτωχό δείπνο
Με τις φρικτές σάρκες μου,
Όχι αυτή τη φορά προς αποτροπιασμόν
Και συμμόρφωσιν,
Αλλά για να μετατρέψουμε την οδύνη σε χαρά
Και την απελπισία σε χαρμόσυνη ανάσταση,
Και τον ουρμαγδό σε υπόσχεση ευτυχίας,
Ευφρόσυνοι να τραγουδήσουμε κι οι τέσσερις
Τη σοφία του Δημιουργού
Που δίνει μόνο εκείνες τις συμφορές που αντέχουμε.

Πόση οδύνη μπορεί να χωρέσει το στήθος ενός φασιανού;
Όσο ένα σπόρο σιτάρι.
Πόση φρίκη χωράει στην χαρά ενός άπληστου Τηρέα;
Όσο ένα φιλί κλεμμένο από χείλη που δε στέργουν στην αιχμαλωσία.
Πόση ντροπή μπορεί να χωρέσει το στήθος μιας Φιλομήλας;
Τόση όσο της επιτρέπει η ηδονική αλωθείσα αιδώς
Και ο πόθος ο αδέξια, και άκαιρα εκπεφρασμένος.
Πόση απόρριψη μπορεί να νιώσει ο νόμιμος έρωτας της Πρόκνης
Που θυσία έγινε στον άντρα της τον τσαλαπετεινό
Κι αφέθηκε να την τσαλαπατήσει
Κάτω από το εμβατήριο της αλαζονείας του;
Τόση όση ακριβώς χρειάζεται
Για να θολώσει το μυαλό του ανθρώπου
Και να προβεί σε έργα
Που ούτε το χειρότερο θηρίο δεν θ' αποτολμούσε.

Μεγάλο το όνομά σου Κύριε
Που μέσα στη συμφορά
Μας δίνεις εκείνη τη διέξοδο
Προς την Ομορφιά και την Αρμονία,
Κι ο καθένας όπως μπορεί
Διαχειρίζεται τη θητεία του στην ύλη.

ΦΙΛΟΜΗΛΑ: Γιατί άκουγα εκείνη τη φωνή στο μυαλό μου χρόνια και χρόνια, στον ύπνο και στο ξύπνιο μου, ειδικά εκείνες τις ώρες της ημέρας που κυλούσαν τα κάρρα πάνω στο πλακόστρωτο. Τα κάρρα με τους ξύλινους τροχούς και τα σκουριασμένα στεφάνια... Είναι φορές που νομίζω ότι όλα αυτά τα φαντάστηκα... ήταν ένα κακό όνειρο... δεν έγιναν ποτέ... Κι έπειτα πάλι στρώνομαι στο κυνήγι του παυσίπνου και παυσίλυπου ερεθισμού των αισθήσεων, και του θυμικού, για να καταλαγιάσει η τόση αναστάτωση των κυττάρων, και τα νερά να τρέξουν τα μέσα έξω, για να ξεπλυθεί το τοπίο της μνήμης από το άφατο μίσος, και την αδάμαστη χλαπαταγή των αισθημάτων... και των φόνων το ζουμί πικρό... Αν μπορούσαμε μονάχα να γυρίσουμε το Χρόνο πίσω, και να ξαναπάρουμε το ίδιο τραίνο από την αρχή, τα πίσω 'μπρος, και να γίνει πάλι ο συνήθης κοπετός, και ο γογγυσμός, και το ολισθηρό στριφογύρισμα των σωμάτων, όταν ψάχνουν να λυτρωθούν από το μικρό

εκείνο διαμάντι, που σφηνώθηκε στο τρίτο μάτι, και δεν τους αφήνει σε ησυχία λεπτό, κατακλύζοντας τους ταλαίπωρους θνητούς με εικόνες από κόσμους άλλους, δισήλιους...

Ναι, είμαι εδώ και τώρα, αδέκαστη σε ανένδοτους καιρούς. Δεν μπορώ να πάω πίσω ούτε μπροστά, φυλακισμένη σε διπολικό κλουβί, αναζητώ το έχει μου σε κρυστάλλινες πυραμίδες, σφραγισμένες. Κάποτε, μέσα στη νύχτα, παίρνουν φωτιά μέσα τους, και πυρακτώνονται, σαν το γυαλί της λάμπας πετρελαίου μετά από αμμοθύελλα, και τότε ανάβουν όλα τα διαμάντια, τα σμαράγδια, τα ζαφείρια, αναστάσιμα...

ΠΡΟΚΝΗ: Αν μπορούσα να γυρίσω τους δείκτες του ηλιακού ρολογιού πίσω, αν μπορούσα να στρέψω ανάποδα την κλεψύδρα, αν μου δινότανε η χάρις να ξαναρχίσω από την αρχή θα ήμουν λιγότερο αυστηρή, περισσότερο σπλαχνική, μια σταλιά μητέρα. Το παιδί μου με κοίταζε στα μάτια ελπίζοντας ότι δεν θα αντέξω ν' αποσώσω το έργο μου. Αυτή η ελπίδα φώτιζε το βλέμμα του μέχρι την τελευταία στιγμή. Αν όλα αυτά τα πράγματα ήταν φανταστικά, αν δεν είχαν συμβεί ποτέ, κι ο πόνος που προκάλεσαν ήταν μόνο ένα άσχημο παιχνίδι του μυαλού, όπως όταν ξυπνάμε από κακό εφιάλτη και αγκιστρωνόμαστε στα πράγματα του τώρα για να ξορκίσουμε το κακό: στα λιόλουστα φυτά, στο γάτο, στο ρολόι πάνω στο παρτέρι με τις μπιγκόνιες, στην ξινή κληματαριά, στα μυρμήγκια που έκαναν έφοδο στην κουζίνα να μας στερήσουν τις προμήθειες για το χειμώνα, στους χιτώνες που χαιρετάνε ιδρωμένοι την Ανατολή... Την επόμενη φορά που θα έρθω θα είμαι απλή. Γεμάτη κατανόηση για τα μεγάλα πάθη των ανθρώπων, που τώρα μου φαίνονται γελοία, μία αστεία πιρουέτα χελιδονιών πάνω από τα βαθύ γαλάζιο του ανοιξιάτικου πελάγου. Καλήν αυγή.

ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ: Θα ξανάρθουμε... μέχρι να μάθουμε να είμαστε άνθρωποι, καρτερικοί, απαλλαγμένοι από την ψώρα της ζήλιας, από τον αγώνα του φθόνου, από τον κάματο της ανέξοδης επιθυμίας. Εις το επανιδείν.

ΑΤΛΑΝΤΙΟΣ

(φανταστικός μονόλογος)

ΑΤΛΑΝΤΙΟΣ: Γιατί υπήρχε μία όμορφη χώρα κάποτε, με τους ναούς, με τις πλατείες, με τους κήπους της. Και οι δρόμοι ευρύχωροι με όλων των ειδών τα λουλουδικά. Και ωδικά πτηνά έκαναν τον ύπνο μας μελωδικότερο, και καθιστούσαν το ξύπνημά μας πιο ευχάριστο, όταν η γριά ανακάτευε βότανα και μυρωδικά στο μεγάλο τσουκάλι για να συνοδεύσει το γιαούρτι με μέλι και γύρη εξωτικών πολυμίσχων ανθέων. Οι γάτες περίμεναν σειρά ολόκληρη, με τα σκυλιά, τα περιστέρια και τους γλάρους συμφιλιωμένα για να εισπράξουν την ημερήσια ανταμοιβή τους. Κι η καμπάνα σήμαινε τον όρθρο. Οι ιερείς της τάξεως Ζακχιήλ άρχιζαν με σιγανό μουρμούρισμα στην αρχή, τρανότερα κατόπιν, για να ηχήσει στο τέλος η ήπειρος πέρα για πέρα από την επίκληση:

«Ιερό ιόχρουν πυρ και ζαφειρένια φλόγα
αρχάγγελε Ζακχιήλ, αρχάγγελε Ραφαήλ
και Άγιε Γερμανέ σας καλώ...»

Το Σκοτάδι κρυβόταν στα πιο ανήλιαγα σπήλαια και οι κακούργοι φοβούνταν την αποκάλυψη των ανομιών τους. Τόσο που αποφάσισαν να διαφθείρουν το ιερατείο με ψευδαισθήσεις πλούτου και μεγαλείου για να σταματήσει η κοσμοσωτήρια επίκληση, και ο ρυθμός της φλόγας να μετριαστεί, και η λάμψη στο ναό του Αμεθύστου να σβήσει. Η λάμψη που ήταν ορατή σε όλον τον πλανήτη, και η Γαία σκιρτούσε ευγνώμων γι' αυτή την εξαγνιστική βροχή που τη συνόδευε ένα ελαφρό αεράκι για να διώξει μακριά τις δύσοσμες εκκρίσεις της απληστίας των Σκοτεινών.

Εκείνη την ημέρα η αρχιέρεια στο ναό της Αναγέννησης πήγε θορυβημένη και χτύπησε την πόρτα στο κελί του πρεσβύτερου αρχιερέα που γιόρταζε εκείνες τις μέρες τα οκτακοσιοστά γενέθλιά του.

- Γέροντα σεβαστέ, η μηχανή σήμερα δεν λειτουργεί, τα κύμβαλα βγάζουν περιέργους θορύβους, και η λάμψη των κρυστάλλων είναι θαμπή. Φοβούμαι μήπως ο ασθενής αποθάνει.
- Τόσο πολύ λοιπόν μας διάβρωσε η λογική των Σκοτεινών που αναχαράζουμε το λεξιλόγιό τους; Τι θα πει «φοβούμαι», τι θα πει «ασθενής» και τι θα πει «αποθάνει»;
- Συγγνώμη γέροντα πολιέ. Δεν ήθελα να σε προσβάλλω ούτε ξεχνώ αυτά που μας edίδαξες εδώ και παρά πολλά χρόνια, όμως τρόμαξα. Γιατί κάτι τέτοιο δεν έχει συμβεί από τότε που υπηρετώ εδώ στο ναό της Υγείας.
- Τώρα μιλάς σωστά. Όντως δεν έχει συμβεί. Το τέλος που πρόβλεψαν οι Γραφές πλησιάζει. Ξεχείλισε το ποτήρι της ανθρώπινης απληστίας, και η ανομία θα καταπνίξει τον γνωστό κόσμο. Ετοίμασε γρήγορα την τριήρη και κάλεσε με τη σάλπιγγα τους καλύτερους ερέτες, να φορτώσουν τα αρχαία κείμενα, τις μηχανές του ελέους που μας έδωσαν οι Κραταιοί φίλοι του ανθρώπινου γένους, και βάλτε πλήρη γρήγορα για το Νείλο, να τα κρύψουμε στο Λούξορ και στο Ασουάν, να κρατηθεί άσβεστη η ιερή φωτιά της Εστίας στους σκοτεινούς αιώνες

που θά 'ρθουν, και θ' αποκτηνωθεί το είδος μας τόσο πολύ που θα σμίγει άνθρωπος με το ζώο και θα γεννιούνται τέρατα, κι οι κολασμένες ψυχές θα γυρνάνε στον αιθέρα γυρεύοντας υποχείρια για τις άνομες ορέξεις τους.

- Ποτέ δεν σε έχω ακούσει να μιλάς έτσι. Με τρομάζεις.
- Όσο για μένα θα καταφύγω στη Μέση Γη, στην πολιτεία που έχτισαν υπομονετικά τόσους αιώνες τώρα, οι άγγελοι και οι νεράιδες. Εκεί θα βρω φυτά και φιλόστοργα πτηνά, κι ένα ταπεινό κελί για να συνεχίσω το έργο μου. Εσύ να πας με τους ναύτες στη μεγάλη χώρα του Νείλου. Θα επικοινωνώ μαζί σου τηλεπαθητικά, θα έρχομαι κάθε βράδυ στις προσευχές σου. Και με τον όρθρο θα είμαι δίπλα σου να σου παραστέκω, για ν' αντέχεις την τριβή με την ύλη.
- Σε ερωτεύτηκα κάποτε θυμάμαι. Πάνε αιώνες τώρα.
- Σε αγαπώ στο πιο μύχιο κομμάτι της ύπαρξής μου, εκείνο που δεν θα μπορέσει ν' αλώσει ούτε η νεκρική πυρά. Μην φρικιάς και τρομάσσεις. Θα έρθει μία μέρα, όταν η θητεία μας εδώ θα έχει τελειώσει, που θα διασχίσουμε τη χρυσή γέφυρα προς τα κρυσταλλένια βουνά, κι εκεί σε έναν κήπο με ορτανσίες και ωδικά πτηνά θα σε κρατήσω στην αγκαλιά μου για αιώνες και θα σε νανουρίζω, κοιτώντας τον καταρράκτη που θα έχει παγώσει στη στιγμή της πιο πλέριας ευτυχίας.
- Αυτό δε μπορεί να γίνει εδώ;
- Όχι καλή μου. Τώρα έχουμε μία αποστολή να εκπληρώσουμε. Τα τύμπανα του πολέμου ηχούν ξανά και οι δύο στρατοί είναι παραταγμένοι αντιμέτωποι και περιμένουν το σύνθημα για να ριχτούν στη μάχη. Εμείς είμαστε οι Πολεμιστές του Φωτός. Τώρα δεν είναι ώρα για έρωτες και αλχημείες. Τώρα δεν επιτρέπεται να σταματήσουμε το χρόνο. Η Γαία ανατριχιάζει και περιμένει τη λύτρωσή Της από το Κακό που φιλοξένησε στον κόρφο της εκατομμύρια χρόνια τώρα.
- Γιατί έπρεπε να γίνει αυτό; Γιατί να δεχτούμε τα πλανητικά ορφανά στον παράδεισό μας.
- Το έλεος και η ευσπλαχνία είναι Νόμος του Σύμπαντος άγγελέ μου. Ακόμα κι ο χειρότερος κακούργος δικαιούται μια δεύτερη ευκαιρία, γιατί έχει εκείνο το θείο Σπινθήρα φυλακισμένο στην καρδιά του, και κανείς μας δεν θα έβρει την ευτυχία πριν κι ο τελευταίος Σπινθήρας απελευθερωθεί και γυρίσει στην Εστία, απ' όπου ξεπορτίσαμε μια μέρα του Αυγούστου καυτή για ν' αποκτήσουμε την πείρα της ύλης.
- Ήταν ωραία στην αρχή. Μετά ήρθαν τα δύσκολα.
- Πάντα έτσι γίνεται. Στην αρχή είναι η περίοδος χάριτος. Περπατάς σε ένα ολάνθιστο περιβόλι και χορεύεις με τις Νύμφες ενώ οι άγγελοι σου παίζουν ουράνια μουσική, και τα ζωτικά σκαρώνουν ανώδυνες φάρσες.
- Αχ, να γινότανε εκείνη η αθώα περίοδος να κρατήσει για πάντα!
- Θα ήταν βαρετό κόρη μου! Η θεότητα που βρίσκεται εντός μας αναζητάει την εμπειρία για να δοκιμασθεί και να αυξήσει το πλούτο της Γνώσης της, για να πλάσει καινούργια υπερσύμπαντα, σύμπαντα, κόσμους, γαλαξίες, σμήνη αστεριών, και παρεούλες αστεροειδών.
- Ονειρεύομαι έναν κόσμο στατικό, γεμάτο φως, αγάπη, γαλήνη της καρδιάς και του Νου.
- Ονειρεύεσαι την Παραδείσια Νήσο χρυσή μου. Εκεί ανήκει ο πυρήνας μας. Εκεί θα επιστρέψουμε μία ημέρα των ημερών. Μόνο που δεν είναι

- ακριβώς έτσι. Όλα ρέουν, και κινούνται, και ποτίζουν τα ταπεινότερα. Ακόμα κι αυτή η γαλήνη που αναπολείς έχει μέσα της πολύ κάματο.
- Μα δεν θα ξεκουραστούμε ποτέ;
 - Ναι. Ο Νόμος του Σύμπαντος προβλέπει διαλείμματα ανάπαυσης στη Νήσο των Μακάρων. Τόσο όμως όσο χρειάζεται μέχρι ν' ακουστεί πάλι το εγερτήριο και να ριχτεί στον κουρνιαχτό της μάχης. Αυτός ο Κόσμος ποτέ δεν τελειώνει, μόνο αλλάζει μορφές, κι εξελίσσεται σα φίδι που τρώει την ουρά του.
 - Γι' αυτό μετονομάσαμε το ναό της Υγείας σε ναό της Αναγέννησης;
 - Έπρεπε να προσαρμοστούμε αγαπητή μου στις απαιτήσεις των καιρών. Ακόμα και η απειροελάχιστη μορφή ύλης είναι ένας κόσμος που πεθαίνει και ξαναγεννιέται σε χρόνους ασύλληπτους για το ανθρώπινο μυαλό. Ό,τι είναι πάνω είναι κάτω. Ότι είναι έξω είναι και μέσα. Ό,τι είναι εμπρός είναι και πίσω. Κι η ιστορία επαναλαμβάνεται με ελαφρές παραλλαγές. Αυτό το απόσταγμα σοφίας είναι που δημιουργεί τη διαφορά. Αυτό είναι το Κέρδος.
 - Όλος αυτός ο χαλασμός γίνεται για ν' αποκομίσουμε έναν κόκκο Σοφίας;
 - Πόσα λουλούδια χρειάζονται για ένα γραμμάριο αρώματος;
 - Όμως υπάρχουν και τα συνθετικά, εκείνα που μπορούμε να παραγάγουμε στο εργαστήριο χωρίς ιδιαίτερο κόπο.
 - Ακόμα κι εκείνα προϋποθέτουν τη Γνώση, που έκανε αιώνες για ν' αποκτηθεί. Πρέπει να στύψεις πολλά ανθρώπινα μυαλά για να κερδίσεις ένα γραμμάριο υψηλής γνώσης.
 - Λυπάμαι...
 - Μη λυπάσαι. Αυτό το μονοπάτι είναι η αληθινή Ζωή, κι έχει για σύντροφό της την Αλήθεια και τη Χαρά. Η ψυχή σου γυρνάει στην ασφάλεια και στη θαλπωρή της Εστίας. Όμως ακόμα κι αυτό κατακτάται. Η φωτιά για να συντηρηθεί χρειάζεται ξύλα κι επαγρύπνηση για να μην αφανιστεί στο πρώτο ρίπισμα του ανέμου. Ετοιμάσου τώρα για να σαλπάρετε με τα κειμήλια και τους θησαυρούς της Γνώσης. Και μην αργείς. Τα στοιχεία της φύσης δεν περιμένουν, όταν έρθει η ώρα τους να φουσκώσουν και να πνίξουν την ανθρώπινη ανεμελιά.
 - Σε χαιρετώ δέσποτα. Θα είμαστε σε διαρκή επαφή. Και μια μέρα θα συναντηθούμε στη διάσταση εκείνη που είναι τα κρυστάλλινα βουνά, κι ο καταρράκτης ο παγωμένος τη στιγμή της πιο πλέριας ευτυχίας.
 - Χαίρε τέκνον μου. Κι η ώρα πλησιάζει που θα θρηνήσει αδελφός τον αδελφό, κι η μάνα θα δει ανήμπορη το κύμα να της αρπάξει το νεογέννητο που θηλάζει στην αγκαλιά της.
 - Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα γι' αυτό; Δεν μπορούμε να το αποτρέψουμε;
 - Τώρα πια όχι. Χάσαμε μία μάχη. Όχι όμως και τον αγώνα. Το Κακό θα θριαμβεύσει προσωρινά πάνω στην πολύπαθη Γη, θα έρθει όμως μία ώρα που θα εκθρονιστεί δια παντός, και τότε θα πεταχτεί με δύναμη στην πυρά για ν' ανακυκλωθεί σε κάποιο νέο Προϊόν χρήσιμο και σοφό. Πήγαινε όμως τώρα. Δεν είναι η ώρα για τέτοια λόγια.

Και η Κόρη η χιλιοπλόκαμη με τους ξανθούς βοστρύχους έφυγε, και κάλεσε τους κωπηλάτες να φορτώσουν τη γοργόπλωρη τριήρη με τα

κειμήλια τα ιερά και τους κυλίνδρους που φυλάγανε χιλιάδες χρόνια κάτω από το δάπεδο του άδυτου, εκεί που μία στενή σκαλίτσα οδηγούσε στο άσβεστο Μέσα Φως. Κι απέπλευσαν κάτω από τα δάκρυα του γέρου που τους αποχαιρετούσε με το ολόλευκο κρυστάλλινο ραβδί του πάνω από το βράχο το θαλασσινό. Κι όταν πλησίαζαν στην Κύπρο η θάλασσα άρχισε να κοχλάζει, κι όταν πέρασαν το Δέλτα του Νείλου η θάλασσα είχε γίνει κόκκινη και τα κύματα έφταναν εννέα κοντάρια ψηλά στον ουρανό, κι οι άνεμοι είχαν βαλθεί να λυσομανάνε απ' όλα τα σημεία του ορίζοντα. Έπειτα ακούστηκε ένας μεγάλος τριγμός, σα να χώνευε η γη τα σωθικά της, και τα τέρατα πετάχτηκαν τρομαγμένα από τους βυθούς των θαλασσών και τους μυχούς των λιμνών όπου κοιμόντουσαν αποκαρωμένα από τα σώματα των ναυαγών που είχαν κατασπαράξει. Κι έγινε μέγας χαλασμός που κράτησε μέρες πολλές, μήνες ίσως. Κι οι ιερείς εξαύλωμένοι με τα χέρια προς τον Ουρανό ικέτευαν το Δημιουργό να λυπηθεί τα δημιουργήματά του. Και μία μέρα αίφνης έγινε γαλήνη. Και η γη μέτρησε τις πληγές της, και τα στοιχειώδη έπιασαν δουλειά να τη γιατρέψουν, κι οι άγγελοι αποκάλυψαν το πρόσωπό τους, που είχαν κρύψει από ανείπωτο δέος και φρίκη, και οι νεράιδες βγήκαν από τις κρυψώνες τους στον αιθέρα κι άρχισαν να τραγουδούν ύμνους θεραπευτικούς, και οι λιγιστοί άνθρωποι έπιασαν πάλι δουλειά για να σπείρουν τη γη και να τη θερίσουν. Αυτή η συμφορά έχει επαναληφθεί πολλές φορές από κτίσεως Κόσμου. Και κάθε νέα σπορά ελπίζει ότι θα αποφύγει το μεγάλο Χαλασμό. Όμως ό,τι σπείρεις θερίζεις. Ένας από τους απaráβατους Νόμους που ισχύουν στην Πλάση είναι ο νόμος της Αιτίας και του Αποτελέσματος. Κάποιοι θα τον πουν Κάρμα. Όπως και νά 'χει, δεν μπορεί κανείς να βασίζεται αποκλειστικά και μόνο στην απονομή Χάριτος και να διαπράττει εν τω μεταξύ όλων των ειδών τις ανομίες, βουλιάζοντας κάθε μέρα και περισσότερο στην αποχαύνωση του εύκολου κέρδους και των γήινων υλικών απολαύσεων. Εδώ ήρθαμε όλοι με μια αποστολή: να γυμνάσουμε το Σπινθήρα που κρύβουμε στο ιερό της καρδιάς μας. Και αλίμονο σ' εκείνον που θ' αφήσει το ναό να χορταριάσει, να ερημώσει και να γκρεμιστεί κάτω από τη δίκαιη μανία των Στοιχείων.

Πολλοί ψευδοπροφήτες προμηνύουν και πάλι μία τέτοια αναπόδραστη Καταστροφή. Κάθε φορά που τελειώνει μια Εποχή ανθίζουν οι τσαρλατάνοι κι οι αγιογδύτες. Όμως εγώ ο Ατλάντιος, που είδα την προηγούμενη μεγάλη καταστροφή, προλέγω σήμερα ότι η ανθρωπότητα θα σωθεί, γιατί έμαθε το πλέον απλό και δυσχερές των μαθημάτων: έμαθε ν' αγαπάει, κι ότι όλοι είμαστε Ένα, σταγόνες διαφορετικές αλλά ισότιμες στον Ωκεανό της Σοφίας Εκείνου, του Δημιουργού μας. Κι αν κάποιοι κάποτε υποστήριξαν σοβαρά ότι είμαστε δημιουργήματα της Τύχης και της Ανάγκης, ήταν σίγουρα αυτοί οι ίδιοι υπεύθυνοι για τ' ατυχήματα της ύπαρξής τους. Γιατί ο Θεός είναι Αγαθός, και μόνο το Αγαθό έχει θεία προέλευση.

ΕΙΘΕ

στο Γιώργο Μάρκου

Μεσόγειος, θάλασσα ειρήνης
Μεσόγειος, λίκνο πολιτισμού
Μεσόγειος, βασίλειο του Αληθινού
κι επικράτεια του Ωραίου.

Μεσόγειος, λίμνη του Καλού
Μεσόγειος, λίκνο του ανθρώπου
Μεσόγειος, βασίλειο του Νου
κι επικράτεια της του Θεού Σοφίας.

ΣΩΤΗΡΙΑ

Σαν το αδέσποτο σκυλί
που το ξεκοίλιασε νταλικά
σέρνεσαι με τα εντόσθια στο χώμα
κι εκλιπαρείς μία αγκαλιά
έναν αφέντη, τη λύτρωση
– έστω κι αν είναι στα σκοτάδια
της πιο ανήλιαγης σπηλιάς –
Μια και σμίξανε οι δρόμοι μας
ένα σε συμβουλεύω:
«κινήσου προς το Φως το Αληθινό,
εκείνο που λάμπει ακόμα κι όταν όλα τ' άλλα φώτα
εκλείπουν

και θα σου δοθεί το σώμα ακέραιο,
το σώμα του ουράνιου αδελφού
που μια ζωή απέλπιδα αναζητείς
και θα ξαναβρείς τον εαυτό σου ολόκληρο
στα μάτια του Δημιουργού Σου
γιατί Εκεί έχει πέραση μόνο η τελειότητα
κι η μόνη γλώσσα που μιλάνε στο Κράτος του Δικαίου
είναι η Αλήθεια,
και η Αγάπη
είναι ευλογημένη δραστηριότητα.

Επιδόσου στο Αχανές
κι εκεί θα ξανάβρεις το κορμί σου αμόλυντο
και την ψυχή σου ανέπαφη από τη λάσπη του κόσμου».

16.12.2004

ΕΙΡΗΝΗ

στη φιλιότσα μου Ειρήνη και στην αδελφή της Αγάπη

Ευτυχώς που υπάρχουν και τα παιδιά
 Να τα βαφτίζουμε,
Να τα κοιτάμε στα απέραντα μάτια τους
Και να θυμόμαστε την Εστία
 Από εκεί που ερχόμαστε όλοι,
Εκεί που επιστρέφουμε όλοι
Μετά από κάποιες περιστροφές στην Ύλη.

Ευτυχώς που υπάρχουν και τα παιδιά
 Να μας θυμίζουν
Πόσο απλή θα ήταν η ζωή μας
Αν μπορούσαμε,
 Αν μπορούσαμε λέω
Να είμαστε αυθεντικοί
Και ν' αγαπάμε
Ακόμα κι εκείνους που νομίζουν ότι δεν αξίζει
 Ν' αγαπηθούν.

Ευτυχώς που υπάρχουν και τα παιδιά
 Να μας διδάσκουν
Πρώτα απ' όλα ν' αγαπάμε τον εαυτό μας
Για να μπορούμε να τα κοιτάμε στα μάτια
Όταν τους υποσχόμαστε έναν καινούργιο κόσμο
που θ' ανθίζει εν ειρήνη.

ΩΜΕΓΑ

Το τελευταίο ποίημά μου θα ήθελα να μην έχει λόγια
μόνο τα μάτια μας την ώρα που βυθίζονται αρμονικά
στη θάλασσα του έρωτά τους.

Κοίταξέ με να σε κοιτάξω με όλο το σεβασμό τον έρωτα
και την αγάπη που σου αρμόζει.

Όλα εκείνα που ψάξαμε σε άλλους πολλούς,
απογοητευτήκαμε αλλά δεν το βάλαμε κάτω,
σου υπόσχομαι ότι θα προσπαθήσω
με όλο μου το είναι να σου τα εξασφαλίσω.

Ό,τι πάθαμε ας μας γίνει μάθημα
ό,τι περάσαμε ας το πάρει το Ρέμα του Καιρού
να το ξεβράσει στη θάλασσα τη γαλανή.

Υπάρχει μόνο το τώρα.
Βυθίσου στα μάτια μου για μια ολόκληρη στιγμή
ακέραια
και τότε ίσως – λέω ίσως –
η Ατλαντίδα θ' αναστηλωθεί
και ο Παρθενώνας σε όλη του τη λάμψη
και η Τροία και η Έφεσος η Αλικαρνασσός
η Θήρα και η Κνωσσός
η Παλμύρα.

Γνωριζόμαστε αιώνες τώρα
κι αναγνωριστήκαμε αμέσως από μακριά.
Παλέψαμε με τα φαντάσματά μας
με τους άτυχους έρωτες
με την οικογένειά μας
παλέψαμε να καταξιωθούμε κοινωνικώς με τη δουλειά μας.
Κάτι καταφέραμε κάτι χάσαμε. Δεν πειράζει.
Σου λέω « σ' αγαπώ » και το εννοώ
με όλη τη δύναμη της ψυχής μου.

Τώρα ήρθε η ώρα να κοιτάξουμε ο ένας τον άλλον στα μάτια
και ν' αφήσουμε την ψυχή μας να τραγουδήσει
ένα ποίημα.

Το ωραιότερο ποίημα του κόσμου.

ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΑΛΦΑ.....	σελ.
ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ.....	σελ.
ΤΑΠΕΙΝΟΤΗΤΑ.....	σελ.
ΠΟΘΟΣ ΑΘΑΝΑΣΙΑΣ.....	σελ.
ΕΥΤΥΧΙΑ.....	σελ.
ΒΑΚΧΟΣ.....	σελ.
ΑΓΑΠΗ.....	σελ.
Η ΓΕΦΥΡΑ.....	σελ.
ΔΙΟΝΥΣΟΣ.....	σελ.
ΜΕΤΑΙΣΘΗΣΙΣ.....	σελ.
ΜΟΝΑΞΙΑ.....	σελ.
ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΗ ΦΘΟΡΑ.....	σελ.
ΟΛΥΜΠΙΟΣ ΖΕΥΣ.....	σελ.
ΕΠΑΝΑΚΑΜΨΙΣ.....	σελ.
ΓΑΛΗΝΗ.....	σελ.
ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ.....	σελ.
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΛΥΟΜΕΝΟΣ.....	σελ.
ΑΦΑΙΑ.....	σελ.
ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑΣ ΕΠΑΝΟΔΟΣ.....	σελ.
COLETTE.....	σελ.
ΔΕΣΠΟΙΝΑ.....	σελ.
ΚΡΟΚΟΣΥΛΛΕΚΤΙΣ.....	σελ.
ΑΝΘΗΛΗ.....	σελ.
ΕΠΙΤΟΜΗ ΤΑΠΕΙΝΟΤΗΤΟΣ.....	σελ.
ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ.....	σελ.
ΗΡΑ.....	σελ.

ΣΥΡΟΣ.....σελ.
Η ΚΛΥΤΑΙΜΝΗΣΤΡΑ ΕΙΝΑΙ ΖΩΝΤΑΝΗ.....σελ.
ΑΝΤΙΓΟΝΗ.....σελ.
ΚΙΡΚΗ.....σελ.
ΦΕΡΕΝΙΚΗ.....σελ.
ΤΗΡΕΥΣ.....σελ.
ΑΤΛΑΝΤΙΟΣ.....σελ.
ΕΙΘΕ.....σελ.
ΣΩΤΗΡΙΑ.....σελ.
ΕΙΡΗΝΗ.....σελ.
ΩΜΕΓΑ.....σελ.

(για το οπισθόφυλλο του βιβλίου)

*Η ποίηση είναι μια υπόθεση σωματική.
Αναπαύομαι στις λέξεις
Όπως οι φακίρηδες στα καρφιά.*

*Η ποίηση είναι ένας κώδικας
Το σώμα ένας άλλος.*

*Αναζητώ για όλους μας το δρόμο
Όπου σώμα και ποίηση
Γίνονται ένα.*

Κωνσταντίνος Μπούρας